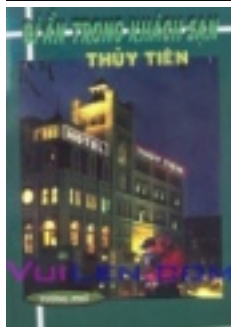

Bí Ẩn Trong Khách Sạn Thủy Tiên

Contents

Bí Ẩn Trong Khách Sạn Thủy Tiên	1
1. Chương 1: Chương 1	1
2. Chương 2	17
3. Chương 3	28
4. Chương 4	38
5. Chương 5	45

Bí Ẩn Trong Khách Sạn Thủy Tiên

Giới thiệu

Truyện Bí Ẩn Trong Khách Sạn Thủy Tiên thuộc thể loại truyện ma kinh dị rất hay và đặc sắc, đưa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-an-trong-khach-san-thuy-tien>

1. Chương 1: Chương 1

bãi biển Thùy Dương xanh rì, dưới hàng liễu rủ là
một con đường thẳng tắp chạy dài từ biển lên một ngọn đồi nhỏ. Người
khách lạ nhìn quanh lẩm bẩm:

– Đúng là đây rồi mà! À. Khách sạn Thủy Tiên...

– Bé ơi! Làm ơn cho cô hỏi.

Chú bé bán vé số nhanh nhẩu:

– Cô hỏi chi ạ?

– Bé có biết khách sạn Thủy Tiên đâu không?

– Đàng sau trái đồi này. Nhưng cô đến đó làm gì?

– Có chuyện.

– Chuyện gì?

– Cô dự sinh nhật của người bạn.

Chú bé liền thoáng:

– Hình như cô ở xa đến?

Cô gái cười xoa đầu chú bé:

– Cháu thông minh quá!

– Nè! Cô mua giùm cháu ít tờ vé số. Cháu tiết lộ cho cô bí mật này.

– Cái gì mà bí mật? Ở đâu?

– Thì cô mua giùm rồi cháu mới nói...

Nhìn vẻ trẻ con của chú bé, cô gái vui vẻ cầm lấy xấp giấy số của cậu bé, rồi mở ví trả tiền. Chú bé cười ríu rít:

– Cô đến đó ở lâu không? Cháu nghe đồn ở đó có ma đấy. Ghê lắm!

Cô gái mở to mắt:

– Có chuyện ấy ư? Ai nói mà cháu biết...

– Thôi cô đi đi... Có người nói cho cháu biết mà.

Cô gái ngẩn người một tí, quay nhìn biển xanh, con

đường thật đẹp. Bóng chú bé đã mất hút. Gỡ cặp kính to đen ôm lấy khuôn

mặt thon thả ra, nàng xách vali đi vòng qua bên kia đồi. Bên trên nắng

đã rải vàng nhuộm lá cây một vàng vàng óng ánh. Mới sáng mà trời đã lên

cao báo hiệu một ngày nắng gắt.

... Biệt thự Thủy Tiên, một khách sạn to lớn sừng

sừng trước mặt. Cô gái đi nhanh vào bên trong. Khách khứa khá đông. Cô

dõi đôi mắt tìm người quen:

– Ôi! Hải Thi bạn mới đến...

Cô gái Hải Thi cười lộ hàm răng trắng đều như hạt bắp non tơ, làm mọi người chú ý:

– Thủy Tiên tôi tìm bạn một muốn phở râu luôn hà. Nhà thì to nhưng ẩn sâu phía sau đồi nên...

– Khó tìm phải không? Mình không biết sao lúc ấy bà nội mình không cho xây quay ra biển thì đẹp biết đường nào. Bà ấy lại

đem tuốt lên đây... Nhưng...

Cô gái ngắt lời Thủy Tiên:

– Nhưng ở đây mình thấy nó thơ mộng hơn đây.

Hải Thi lại cười thật hồn nhiên; Thủy Tiên kéo tay bạn đi:

– Thôi vào đây nhập tiệc kéo trẻ rồi Hải Thi. Xong

xuôi chiều nay chúng ta đi hỏi nhà, còn nhiều điều...tâm sự... cho bạn

nghe nữa mà.

– Ừ!

Đưa bạn vào trong, Thủy Tiên quay ra cùng ông Tính

mời khách khứa dự tiệc. Rượu Champagne nổ giòn. Mọi người nâng ly. Khải

Trọng cười to:

– Xin mời nữ chủ nhà ly chúc mừng.

Thủy Tiên thật xinh đẹp trong bộ đầm voan vàng óng

ánh. Trông cô như một nàng tiên xinh xắn, nhẹ nhàng lướt trên tấm thảm

nhung. Cô phùng má gấn lấy hơi... Mọi người cười vang. Ông Tính đi tới:

– Xin mời... xin mời...

Ông cất lời trịnh trọng:

– Đây là Thủy Tiên, ái nữ của tôi vừa tròn mười chín cái xuân xanh...

Khải Trọng bước đến thận trọng đứng bên ông Tính:

– Thưa bác con xin mừng cô Thủy Tiên trước. Đây là quà của con tặng Thủy Tiên.

– Thủy Tiên con nhận đi.

Thủy Tiên e ấp nhìn Khải Trọng thật trù mến:

– Cảm ơn anh.

Hoàng Anh la lên:

– Ê! Khải Trọng tặng quà gì cho cô ấy. Mau mở ra xem đi. Có phải là quà cưới không? Đừng có giấu tụi này nha.

– Anh đừng có vô duyên quá vậy Hoàng Anh. Ai đời lại đi xem quà của người khác.

Hoàng Anh quay lại chỗ phát ra tiếng nói:

– Thì ra là cô... Ở đây tôi cũng gặp cô... đã không ưa mà gặp hoài.

Một cô gái ăn mặt thật model kiểu Hàn Quốc, tóc tai bù xù, nét mặt rạng rỡ, kênh kiệu:

– Xí! Bộ tôi thích gặp anh lắm hả! Cái mặt thấy ghét.

– Ly Ly! Một chút tôi cho cô về bộ. Coi ai thấy ghét cho biết.

– Xí! Tôi nhờ anh Khải Trọng đưa về, cần gì cái bản... bản mặt của anh, hãm tài...

– Cô... cô... cô nhớ à ghen.

Hoàng Anh tức tối, nói lấp lăm mọi người phì cười. Thủy Tiên vội ngăn ra:

– Thôi mấy bạn vào đây chúng ta cùng hát Karaoke nha. Đừng có cãi nữa mà.

– Ừ! Đi liền.

Ly Ly nhảy chân sáo vào phòng Karaoke trước, có tìm một chỗ ngồi vắt vẻo... Mọi người vào yên vị, Hoàng Anh liếc xéo Ly Ly. Thủy Tiên kéo Hải Thi vào giới thiệu với mọi người:

– Đây là Hải Thi bạn của mình. Cô ấy vào đây giúp mình trong việc quản lý khách sạn này.

Hoàng Anh cười bước đến giơ tay định bắt tay Hải

Thi, liền bị Ly Ly ném chiếc bánh bông lan có dính kem vào tay nghe

cái...bộp... làm anh cụt hứng:

– Hân hạnh được làm quen...

– Xí! Thấy người đẹp là tươi tắn ngay. Cái thứ...

– Thứ gì! Tôi không chọc ghẹo cô à ghen.

– Chọc tôi để tôi đánh anh... như như cái mền...

– Con gái gì mà dữ như bà chằn. Hở là động tay động chân... Tôi đảm bảo cô sẽ bị...ổng chèn..., ai mà dám cưới sư tử Hà Đông về nhà có ngày...

Ly Ly nhảy xuống đất đứng chống nạnh hai tay, trừng mắt nhìn Hoàng Anh, tay ngoắt ngoắt:

– Này! Nói đã chưa... tính hạ uy tín tôi trước mặt người khác hả. Có ngày làm sao?

Hoàng Anh đứng im như trời trồng chỉ có đôi mắt là chớp lia lịa. Bỗng Ly Ly quay sang kéo Nhã Thi đến ngồi cạnh cô:

– Chị Nhã Thi dễ thương quá. Chị đừng có chơi với anh chàng...madman ấy, anh ta bị tể giết hồi nhỏ đấy.

Mọi người cười ồ lên. Thủy Tiên chen vào:

– Thôi chúng ta hát đi.

Ly Ly đề nghị:

– Thủy Tiên ơi bạn khai mạc trước đi.

– Nhã Thi hát với mình bài gì đi.

– Bài...Mùa thu lá bay... hay lắm. Hoàng Anh lên tiếng đề nghị.

– Xời ơi! Xưa như trái đất, cổ lỗ như vạn lý tường thành, còn bài nào cũ hơn nữa không ông trời!

Ly Ly kéo dài giọng châm chọc Hoàng Anh. Khải Trọng cười:

– Thôi Thủy Tiên...khai vị.... đi em.

– Tất cả lặng im đi.

Thủy Tiên chờ nhạc, cô đứng lên, bước tới gần màn

hình, cô bắt đầu hát bài hát cô yêu thích. Chất giọng trong veo, Thủy

Tiên hát say sưa bài Phố Hoa:

Nụ hoa thấm những giọt sương ban mai, nhìn làn mây

trắng đang nhẹ trôi chân trời. Thênh thang phố hoa nắng vừa lên buổi sớm. Anh đi với em dưới trời hoa anh

hỏi. Nụ hôn đó những lời yêu mê say. Là mùa xuân mãi mãi chỉ cần em bên người. Đôi khi hờn ghen đôi khi

giận nhau vu vơ. Nhưng trong lòng em con tim tình yêu trao anh...

Thủy Tiên vừa hát cô vừa nhảy nhịp nhàng theo điệu

nhạc. Bước chân thoăn thoắt, Thủy Tiên để hết tâm trí vào tiếng nhạc

mượt mà. Mọi người nhìn theo bước chân cô lướt trên sân gạch thán phục.

Thủy Tiên bước đến gần màn hình vừa nhảy vừa hát:

– Một ngày nắng rơi hồng má em cười. Em như nàng tiên bao câu chuyện xưa giống ước mơ. Một lời nói...

Tiếng hát bỗng im bặt. Thủy Tiên đứng khựng lại,

chiếc micro trên tay cô rơi xuống sàn nhà đánh...bốp... một tiếng... Qua khung cửa kính, cô thấy một bà già từ phòng đối diện chống gậy đi tới.

Bà lão mặc bộ đồ sẫm màu đen. Ôi bộ đồ màu đen... Sao giống bà nội của

mình. Một luồng điện chạy dọc sống lưng làm Thủy Tiên bủn rủn. Cô sững người nhìn trần trời qua khung cửa, bà lão vẫn đi tới gần hơn, mái tóc bà bạc trắng lơ thơ mấy sợi. Ôi! Thật lạ tóc bà xỏa dài xuống tới đất. Bà run rẩy đứng ngoài cửa sờ soạng, rờ rẫm trên tấm kính, một tay chống gậy... Tay bà nhảu nheo, một tay ngoắt ngoắt vẫy vẫy như gọi Thủy Tiên mở cửa cho bà vào.

Thủy Tiên nhón chân lên nhìn kỹ. Mọi người thấy làm lạ. Máy vẫn hát, màn hình vẫn chiếu... Thủy Tiên nhìn chăm chăm vào cửa kính. Đúng là bà nội. Trời ơi! Bà nội còn sống... Mắt bà nhìn cô đắm đắm, miệng bà mấp máy như bảo cô điều gì đó. Bà còn sống hay là hồn ma hiện trước mắt cô. Thủy Tiên nhìn miệng bà mấp máy, mắt bà chớp chớp. Máu cô như đặc lại vì sợ, miệng rú lên khi thấy bà lão như định gỡ cánh cửa ra:

– Trời ơi! Ma...

Hét lên một tiếng, Thủy Tiên từ từ khụy xuống ngất đi trước bao cặp mắt đầy ngạc nhiên của đám bạn. Khải Trọng vội vã chạy đến ôm xốc Thủy Tiên lên.

Nhà Thi cũng vội vã chạy theo anh đưa Thủy Tiên về phòng của cô. Ly Ly hoảng hốt nhìn Hoàng Anh đang tắt màn hình cô hỏi nhỏ:

– Lúc nãy anh có nghe Thủy Tiên nói gì không?

– Hình như cô ấy gặp ma.

– Chắc cô ấy bị bệnh quá. Ma có gì ở đây!

Hoàng Anh hỏi Ly Ly:

– Cô có sợ ma không? Í mà quên cô với ma là dòng họ mà?

– Anh nói sao? Ly Ly đang suy nghĩ về chuyện của

Thủy Tiên. Cô chạy ra bên ngoài nhìn quanh quất. Tất cả đều vắng lặng.

Các căn phòng đều đóng kính.

Ly Ly hơi sợ sợ. Cô chạy vội vào phòng Karaoke,

Hoàng Anh đã ra khỏi từ lúc nào. Cô hoảng quá xách ví chạy băng đi tìm mọi người, từ trong ngõ một hành lang cô chạm phải một bà già. Cả hai ngã lăn kềnh ra.

Ồi! Trời ơi.

Ly Ly chưa kịp hoảng hồn thì bà già đã bò dậy và biến mất sau cánh cửa đóng kín im ỉm phía sau lưng cô.

– Trời ơi! Ma... ma...

– Sao, cô gặp ma rồi hả? Hoàng Anh cười nham nhở nhìn bộ dạng của Ly Ly.

Chân cô bị trầy rướm máu. Cô đi cà nhắc. Tóc tai càng bù xù hơn. Miệng Ly Ly mếu xệch:

– Anh ác lắm. Tự dưng bỏ tôi một mình. Tôi vừa chạm phải...

– Người chứ gì?

– Sao anh biết?

– Thì đây là khách sạn chỗ nào mà không có người.

Cô làm gì mà giữa ban ngày ban mặt lại hét lên ma... ma... thật khó coi. Lúc này tôi tưởng cô họ hàng với ma nên để cô ở lại tâm tình với nó...

Nào dè cô nhát như thỏ mà bày đặt dữ... Sợ chưa?

Ly Ly xoa xoa chỗ đau:

– Anh đèn đi! Chân tôi trầy hết rồi. Công tôi chăm

chút bao ngày... bây giờ làm sao? Ừ! Lúc này anh mới bảo tôi là quỷ phải không? Quỷ nè... Quỷ nè!....

Vừa nói Ly Ly vừa dấm túi bụi vào lưng Hoàng Anh, anh nhăn mặt:

– Nè! Không giỡn nữa, lúc này tôi nghe cô hét lên cái gì vậy?

– Ma! Tôi thấy rõ ràng một bà lão đưng tôi té nhào. Tôi chưa kịp nhìn kỹ do đau quá, quay lại thì bà ấy biến mất sau cánh

cửa này.

Hoàng Anh lẩm bẩm:

– Lạ thật... Lạ thật... Lúc này Thủy Tiên bất tỉnh không phải cô ấy bệnh...

Mình nghe cô ấy hét lên:

Ma... ma...

– Anh lẩm bẩm cái gì vậy. Quỷ ám anh à? Tôi gặp ma chứ anh có gặp ma đâu mà bị nó hớp hồn.

– Cô ăn nói cẩn thận... Hình như ở khách sạn này có ma thật. Nó kìa...

Hoàng Anh vừa nói vừa chỉ rồi bỏ chạy. Ly Ly hoảng hồn không thấy gì cả cũng chạy theo anh té khỏi.

Thủy Tiên mơ màng, đầu óc quay cuồng, tâm trí lộn

xộn điên đảo... Cô đã bắt gặp bà nội, bà nắm tay cô kéo đi... Lúc đầu

Thủy Tiên sợ hãi không chịu đi theo... Cô không dám nhìn bà nội:

– Bà nội đây mà, bà không hại cháy đâu? Lại đây bà thương.

Bà đứng yên trên thảm hoa chỉ chút những bông hoa

như chiếc lồng đèn tí xíu treo lủng lẳng đủ màu sắc. Trông bà rất đẹp

như một nàng tiên, bà vẫy vẫy gọi cô:

– Theo bà đi chơi nhà Thủy Tiên... Theo bà...

Tiếng bà thanh thanh, bà lướt đến gần giơ tay cho

cô nắm. Thủy Tiên như bị thôi miên, cô bước từ từ lên thảm hoa. Khoái

chí vì hoa đẹp dưới chân, vì đi trên tấm thảm bay khắp thế gian cùng bà

tiên. Thủy Tiên sung sướng. Cô chợt ngẩng lên bà tiên đẹp biến mất tự

bao giờ, trước mắt cô là một bà lão hình dạng xấu xí, mặt mày hung ác,

một mụ phù thủy hay quỷ dạ xoa. Thủy Tiên lại hét lên:

– Bớ... người ta. Cứu... cứu tôi...

Chân đạp đành đạp vào thành giường. Thủy Tiên ú ớ lảo lộn làm mọi người vây quanh thất kinh. Bà Thủy ôm con mà khóc:

– Thủy Tiên... Thủy Tiên con làm sao vậy? Mau tỉnh lại đi con!

Thủy Tiên bật dậy ngơ ngác:

– Con đang ở đâu đây hở mẹ?

– Ở nhà của mình. Con làm sao vậy hở Thủy Tiên?

Thủy Tiên ngơ ngác hết nhìn mẹ lại nhìn cha. Ông Tính lo lắng:

– Sao đang hát vui vẻ con lại ngất xỉu. Con bị bệnh à? Không nói... để cha mẹ gọi bác sĩ trị cho con. Từ nhỏ đến giờ có khi nào con bị ngất đâu.

Xung quanh là Hoàng Anh, Ly Ly, Khải Trọng và cả

Hải Thi đều tỏ vẻ lo lắng... Nhìn họ, Thủy Tiên chợt nhớ lại. Cô kể lại

điều mà mình đã nghe thấy lúc này:

– Con đang hát, bà nội đứng ngoài cửa vẫy con. Con thấy nội hiển hiện như đang còn sống.

Ông Tính lẩm bẩm hỏi đám bạn Thủy Tiên:

– Các cháu có trông thấy không?

– Dạ! Không.

– Có lẽ Thủy Tiên bị bệnh thì phải?

Thủy Tiên lắc đầu:

– Cha ơi! Con không có bệnh, con thấy bà nội rõ

ràng, da bà nhăn nheo, tóc bạc trắng, đôi mắt nhìn con đăm đăm, tay bà

vẫy vẫy... À miệng còn mấp máy...

Hình như bà bảo con mở cửa cho bà ấy vào.

– Thật ư? Chẳng lẽ nào...

Mẹ Thủy Tiên lẩm bẩm. Ông Tính nạt:

– Em nói nhầm gì vậy? Anh không tin là có ma. Thời đại này rồi ai mà tin ba cái chuyện nhầm nhứ ấy. Vả lại...

Ông Tính ngưng bật, ông đang tính toán điều gì thì phải. Mắt ông lúng liếng nhìn quanh như sợ ai thì phải... Ông cười nói lớn:

– Các cháu à! Chắc là Thủy Tiên bị bệnh rồi. Cậu

Khải Trọng mau đi gọi bác sĩ về đây giùm bác để lâu nguy hiểm... Bác

nghĩ chuyện này không có gì đâu?

Thật ra chắc là Thủy Tiên bị ám ảnh...

Khải Trọng hỏi về ngơ ngác:

– Àùm ảnh điều gì hở bác?

– Thì chuyện gia đình mà...

– Nhưng bác ơi! Con tin là có ma...

Ly Ly này giờ nghe Thủy Tiên kể, cô bán tín bán nghi nên lên tiếng:

– Hử! Cháu nói sao?

– Thưa bác cô ấy thấy gà hóa cuốc đấy. Đừng tin. Hoàng Anh xen ngang.

Ly Ly xô anh ra làm Hoàng Anh chơi với suýt ngã:

– Lúc này cũng tại cái anh quý này mà con phải đụng bà ấy... đúng rồi giống bà già mà Thủy Tiên kể. Mọi người xô chạy theo

Thủy Tiên. Hoàng Anh tắt máy, con và anh ấy cãi nhau, Hoàng Anh bỏ đi,

nhìn phòng karaoke vắng ngắt, con liền chạy ra ngoài đụng một người. Đây chân con còn rướm máu nè...

Bà Thủy chăm chú lắng tai nghe:

– Con gặp tận mắt ư?

– Con nhìn thấy kỹ người đó không?

Mọi người hỏi dồn. Có tiếng cười cợt:

– Ma mà đụng được à? Xạo ghê!

– Cái gì mà xạo? Tôi không bảo đó là ma nhưng vừa

lồm cồm bò dậy định xin lỗi bà ấy thì bỗng dưng bà đã biến mất ngay sau

bức tường trước mắt tôi, làm sao mà tôi không sợ cho được.

Bà Thủy nhìn ông Tính dăm dăm vẻ lo sợ:

– Không lẽ mẹ còn giận chuyện cũ hử anh?

Ông Tính lắc đầu trầm ngâm:

– Giận thì giận, người chết thì đã chết rồi. Chết là hết. Cát bụi trở về cát bụi.

Hồn phách tiêu tan...

– Nhưng nếu là hồn oan thì không tiêu tan mà về báo oán thì sao?

Ông Tính lặng lẽ ngồi xuống nói giọng ưu tư:

– Thật ra mình đâu có lỗi gì với mẹ, chỉ tại...

Thủy Tiên ngồi dậy nghe cha mẹ nói này giờ cô chẳng hiểu gì cả:

– Thế ra chuyện nội mất có điều gì bí ẩn phải không cha? Cha mẹ kể cho con nghe đi?

Ông Tính cất giọng u buồn não ruột:

– Cha đâu muốn giấu con, điều này cũng rất bình

thường như bao chuyện xảy ra trong những gia đình khác, nhưng cha ngại

kể ra khiến các bạn con cười chê gia đình ta... nhất là Khải Trọng cậu

ấy...

– Nếu cha xem anh ấy là thành viên trong gia đình,

thì anh ấy càng biết rõ hơn ai hết để giải quyết giúp cha mọi công

việc... Còn đây là những bạn thân của con sẽ phụ giúp chúng ta quản lý

khách sạn Thủy Tiên này.

– Ủ! Vậy là người nhà cả... Các cháu đừng kể cho ai chuyện Thủy Tiên, Ly Ly gặp ma nha.

Mọi người dạ lớn rồi quay quần bên ông Tính, vẫn đôi mắt trầm buồn u ẩn.

Ông cất giọng đều đều:

– Số là gia đình chúng tôi trước đây...

Thủy Tiên ngồi im lặng lắng nghe. Cô thấy như cả một trời quá khứ đang hiện về trước mắt. Ngày ấy cô đã lớn khôn rồi mà...

– A! Con chào nội.

– Giỏi! Thủy Tiên của nội giỏi lắm.

– Con cũng chào nội.

– Ôi! A Phong của nội ngoan quá. Thôi các cháu dẫn em ra ngoài chơi đi.

Đây này! Nội quên ổi đưa một chút...

Cụ An cười vui vẻ. Cụ vừa tròn sáu mươi hai tuổi.

Da hơi nhăn nheo, nhưng đôi mắt rất tinh, nét mặt nhân hậu, cụ ôm từng cháu vào lòng hôn hít. Thủy Tiên rất được bà cưng chiều, A Phong cũng thế. Thủy Tiên cảm thấy A Phong có vẻ gì đó không thật với bà. A Phong mới mười hai tuổi nhỏ hơn Thủy Tiên. A Phong giật lấy phong bì của Thủy Tiên:

– Này cho tôi xem với.

Thủy Tiên giấu chiếc bao lì xì sau lưng:

– Cậu xem của mình đi.

A Phong dậm chân:

– Bà nội sao bà cho chị ấy nhiều, con ít không chịu đâu... hu hu...

Bà An dỗ dành khi A Phong ngồi bệch xuống nền gạch:

– Không đâu! Bà cho cả hai đứa giống nhau mà.

– Hồng chịu, con phải hơn chị ấy. Không thêm... không thêm.

– Này đứng lên rồi bà cho thêm, thiệt giống thằng cha mày y hệt. Cón con...

Vừa nói bà vừa cốc đầu chú bé. A Phong quệt ngang

nước mắt. Thủy Tiên tức tối, nước mắt ở đâu mà nó rặn ra như thế, bà thì chả biết gì cả. Thủy Tiên thấy bà An lần mở chiếc túi của mình ra:

– A Phong ngồi dậy làm gì mà lếch dưới đất như thế!

Có tiếng quát lớn, vợ chồng chú Cón bước đến, Tiểu

Hà xúng xính trong chiếc sườn xám màu lam nhạt có thêu nổi chỉ vàng óng

ánh, đi bên chú út Cón rất lịch sự trên đôi giày vào gót đắt tiền chạy

nhẹ đến nắm cổ áo A Phong lôi dậy hét to:

– Mày định làm cái gì nữa đây thằng quý!

– Con... con có làm gì đâu.

– Còn chối hả? Ai ghẹo mày khóc?

– Không có mà... A Phong phụng phịu sợ hãi.

– Không có sao khóc... sao ngồi dưới đất...

Thủy Tiên chạy lại:

– Con chào chú thím.

– Ủ! Có phải con với nó gây nhau.

Thủy Tiên ngơ ngác:

– Dạ không! A Phong đòi tiền bà...

– Cái gì? Chú Cón xách lỗ tai A Phong:

– Đồ mất dạy. Cút xéo. Tối ngày tiền... tiền...

Tiểu Hà nổi quạu:

– Nó giống ông chứ ai?

Cụ An mỉm cười:

– Đúng rồi con dâu ạ, mẹ cũng vừa mới nói nó giống cha như đúc.

Chú Cón gãi gãi đầu:

– Mẹ ạ! Mẹ khỏe chứ. Con lúc nào cũng nhớ mẹ. Chúc mẹ sống lâu thiệt là lâu.

– Ủ! Cha mày... con trai cưng ạ.

Bà An nắm tay chú Út bóp chặt. Bà như muốn tìm lại

cảm giác thân quen của đứa con nhỏ ngày nào. Bây giờ nó lớn lắm rồi...

Thằng Út của bà.

– Ối! Sao mẹ không vào nhà, ở ngoài này lạnh lắm. Có gì ảnh hưởng đến sức khỏe thì nguy. Chú thím Út sao không đưa mẹ vào trong.

– Mén ơi! Chị Ba mới về.

– Ủ! Con mới về. Mẹ không sao đâu? Các con vui về là mẹ vui rồi.

Bà Tỷ là con gái thứ ba của cụ An bước đến dắt mẹ bà cụ vào trong, họ vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ. Tiểu Hà vuốt tay bà Tỷ.

– Chị Ba ơi! Lúc này trông chị phát tướng quá nhỉ? Chắc chị gặp độ làm ăn lớn lắm phải không? Giúp đỡ em út với...

– Sao cậu Út... gặp chuyện gì ư? Hồng gặp cậu thì thôi... gặp là than.

Tiểu Hà chu miệng:

– Tụi em bị kẹt, anh ấy tiêu tiền như nước, chứ em đâu muốn than vãn làm gì... Nghèo chết...

Bà Tỷ cười vẻ thông cảm:

– Tiểu Hà cô giỏi giang, cả cơ ngơi ấy em tiêu ăn cả đời chưa hết... Tại em vốn là mỏ than...

Tiểu Hà nịnh nọt:

– Chị nói vậy. Em làm sao bằng chị, bà tỷ phú kinh doanh vàng bạc đá quý.

– Thôi mình vào nhà, nhớ đưa mẹ vào trong khách đang chờ. Anh chị Hai đâu rồi?

Tiểu Hà tay dìu bà cụ An, miệng nói liếng thoắng:

– Anh chị Hai đang lo tiếp khách, họ chuẩn bị ẹ đầy đủ cả rồi.

– Vậy à! Sao cô không phụ họ một tay?

– Em với chị là khách mà...

bà Tỷ nhìn Tiểu Hà ăn mặc sang trọng như mình, nên

cười rồi dắt bà cụ An vào sảnh đường. Con cháu tề tựu đông đủ, quay quần bên cụ An vui vẻ...

buổi lễ bắt đầu long trọng. Ông Tính mời bà cụ ngồi trên chiếc ghế cạnh ổng ánh. Bà cụ được từng người bước đến

chúc mừng dâng rượu. Cụ chỉ nhấp môi.

– Anh chị đừng ẹ uống rượu.

Chú Út nhắc khéo, bà cụ An cười lắc lắc đầu:

– Không sao đâu con, hôm nay là ngày vui của mẹ mà. Đâu ai là người chúc mẹ đầu tiên. Út hay Cả?

– Chú Út trước đi...

– Thôi nhường cho anh Hai trước chứ.

Bà cụ xoa tay:

– Được rồi, vợ chồng thằng Hai lại đây đi con.

Ông Tính bước đến bên mẹ, ông kính cẩn mang món quà gói cẩn thận, bên ngoài có chiếc nơ xinh xắn:

– Nhân ngày mừng thọ mẹ, chúng con xin tặng mẹ một món quà, dù nó nhỏ nhưng con tin rằng mẹ sẽ rất vui.

A Cón bực mình lẫn tò mò:

– Tặng cái gì nói quách cho rồi, anh dài dòng quá anh Hai ạ?

– Sao chứ Tư mày vội thế? Chủ yếu là mẹ vui là được, anh chị đâu bằng em.

– Xì! Mở ra đi.

Bà An cười:

– Khoan để đó, tới chị Ba con.

Bà Tỷ nâng chiếc hộp cũng được gói cẩn thận đặt trên chiếc mâm mang ra:

bước đến bên cụ An, bà Tỷ nhỏ giọng:

– Mừng thọ mẹ, con chỉ mong sao mẹ sống đời với

chúng con, nên đây là hộp nhân sâm con mang về với cả tấm lòng thành, mẹ bồi dưỡng sức khỏe.

– Ồ! Có thể chứ, chị Ba lo ẹ quá. Mẹ sẽ vui mà sống với các con.

Mắt cụ An chớp chớp, bà cụ cảm động nhìn A Cón. A

Cón nháy mắt ra hiệu cho Tiểu Hà mang quà ra, rất trịnh trọng cô đặt

xuống. Một chiếc khăn đỏ phủ lên trên:

– Tôi đồ mọi người đây là cái gì? A Cón cười cười nheo đôi mắt nhỏ xíu lại hỏi nhỏ. Mọi người hồi hộp. Cụ An ra hiệu:

– Mở quà của chú Út ra xem đi Thủy Tiên?

Thủy Tiên vừa bước đến, A Cón ngăn lại:

– Không được mẹ, để con giới thiệu cái đã. Đây này!

Vừa nói, A Cón vừa mở chiếc hộp ra, ánh sáng lấp lánh, một bộ khánh thật đẹp. A Cón tươi cười:

– Mẹ thấy không, con có hiếu tặng mẹ bộ khánh này mừng tuổi mẹ.

Bà cụ An mừng nói rộn rã. Vợ chồng ông Tính hơi buồn vì món quà nhỏ của mình đứng im. Bà cụ nói:

– Thôi mở quà của anh Hai đi các con.

Ông Tính bước đến nhẹ nhàng nâng chiếc hộp gỡ ra:

– Con chỉ có bộ đồ gấm tặng mẹ.

Nhìn xấp vải hoa trên tay ông Tính, bà cụ rơi nước mắt làm mọi người ngạc nhiên. A Cón lên tiếng:

– Anh Hai làm mẹ buồn rồi, sao mẹ lại khóc?

Bà Cụ An nắm tay A Cón lắc lắc đầu:

– Không phải mẹ buồn, mà mẹ đang vui, các con hiểu lòng mẹ.... mẹ rất vui.

– Có bộ đồ mua ở đâu mà chẳng có, nếu mẹ muốn con mua ẹ một chục bộ ngay. Tiểu Hà lên tiếng.

Ông Tính tỏ ra không hài lòng:

– Mẹ ơi! Con đã gởi mua bộ đồ gấm này ở tận Thượng Hải nổi tiếng... Loại gấm này mẹ ưa thích.

– Đúng rồi! Từ ngày sang Việt Nam đến giờ đã hai

mười năm... Hai mươi năm xa quê hương, mẹ nhìn bộ đồ gấm này mẹ nhớ đến

cha con ngày ấy... tặng mẹ một bộ đồ như thế này, rồi ông ấy mất. Mẹ xa

quê hương theo ông con sang đây lúc con nhỏ. Khi ấy gia đình ta rất

nghèo, vì cái ăn, sự sống mà phải đi xa quê hương. Tính! Con làm mẹ nhớ

nhà quá, nhớ ông ngoại con, nhớ cha con...

A Cón giận dỗi:

– Mẹ đang vui rồi tự nhiên buồn... Nếu mẹ nhớ nhà hôm nào con mua vé ẹ về thăm Thượng Hải nhé!

Ừ! Được rồi mẹ vui đây. Mẹ cảm ơn con. Thôi chúng ta nên nhập tiệc đi, trưa lắm rồi.

Mọi người đứng dậy theo cụ An quây quần bên bàn tiệc dọn sẵn rất sang trọng. Cả một bàn đủ các món Á Âu:

sườn nấu táo, vi cá, yến xào, món long ngư giao

đầu, chả phụng, cơm bát bửu... Mùi thức ăn thơm lừng hôm nay ông Tính

chuẩn bị rất chu đáo. Ông Tính nâng ly chúc mừng cùng mọi người. Bà Tỷ

khen lầy khen để.

– Chao ôi! Ai nấu món long ngư này ngon quá!

– Chị Hai cô đấy!

– Đúng là nàng dâu thảo.

– Còn món này của ai?

– Của anh nấu... ông Tính trả lời.

Bà An cũng nhanh miệng:

– Món nào của nàng dâu út? Lần mừng thọ năm sau... Các con nhớ tổ chức thi nấu ăn, ta sẽ thưởng cho.

– Dạ! Nhưng mà nàng dâu út của mẹ chỉ nấu được món cóc chết mà thôi. Mẹ đừng có chờ cô ta.

– Anh thiệt, tự nhiên đi nói xấu em. Tiểu Hà bĩu môi... Làm như anh tài giỏi lắm không bằng.

– Thôi đừng có cãi, ăn đi rồi mẹ có chuyện này muốn nói với các con.

– Mẹ dùng thêm.

Mấy đôi đũa gấp đưa bà tới tấp. Bà cụ xua tay:

– Thôi các con dùng tự nhiên. Ta có chuyện này quan trọng.

A Cón vội buông đôi đũa xuống hỏi nhanh:

– Có phải chuyện chia tài sản không mẹ?

Bà cụ hấp háy đôi mắt gật đầu.

Mọi người lại rời bàn tiệc, ông Tính bảo với Thủy Tiên:

– Con cho người dọn dẹp, cha mẹ có chút chuyện.

– Dạ!

Thủy Tiên đi rồi. Ông Tính trở về phòng khách cùng bà Thủy. Bà An ra hiệu ọi người ngồi xuống, bà trình trọng tuyên bố:

– Hôm nay nhân ngày tập hợp gia đình đầy đủ, mẹ có quyết định như thế này:

Cả cái cơ ngơi ông ngoại con để lại và bao năm mẹ tần tảo ra sức dành dụm... Tất cả đều chia cho các con.

A Cón vội hỏi, đôi mắt mở to:

– Chia như thế nào, sao mẹ không bàn trước.

Ông Tính lên tiếng:

– Đây là quyết định của mẹ, mẹ có toàn quyền quyết định, đâu cần bàn với ai, vả lại đâu còn ai để bàn.

– Thì anh em chúng ta?

Bà Tỷ xen vào:

– Theo chị thì không cần... Mẹ từ quyết định.

Cụ An gật gù:

– Con Ba, thằng Hai nói đúng. Vậy bây giờ các con nghe mẹ phán quyết.

Không được cãi.

A Cón và Tiểu Hà ầm ức trong bụng:

– Thì sao cũng được.

– Nghĩa là các con bằng lòng.

Mọi người lại im lặng. Bà cụ An lên tiếng:

– Đây là phần của con, Út Cón vợ chồng con được

quyền sử dụng ngôi biệt thự ở Vũng Tàu. Căn nhà to lớn và đẹp của cha con để lại đó. Con bằng lòng chứ!

– Bằng lòng, cảm ơn mẹ!

Tiểu Hà sung sướng vô vàn, cô mừng rỡ ôm cánh tay

chứ Cón định nói gì đó. Bỗng chú Cón đánh nét mặt lại vẻ như chờ đợi gì

không lộ vẻ vui mừng gì cả. Có vẻ nôn nóng, A Cón lên tiếng:

– Còn anh Hai, chị Ba?

Bà cụ An háng giọng rồi tiếp:

– Chị Ba con là gái nên mẹ chỉ cho cô này 100 cây vàng tùy ý con sử dụng.

– Một trăm cây vàng? Oi chao hơi nhiều đó mẹ. Một trăm cây vàng thả sức mà tiêu xài. Tiểu Hà tiếc rẻ.

– Cô này thiệt là... Bao nhiêu đó chú Cón chỉ xài mươi ngày là xong.

Chú Cón nhăn mặt:

– Chị nói quá cho em rồi. Vậy chị đổi cho em đi... Chị lấy ngôi biệt thự ở Vũng Tàu.

Bà Tỷ bĩu môi:

– Chị kinh doanh vàng bạc đá quý. Mẹ cho chị như vậy là hợp lý rồi. Chị lấy biệt thự để làm gì? Cậu ươn cũng tốt vậy.

– Thôi đừng cãi nữa, nghe mẹ quyết tiếp kìa- Tiểu Hà bịt nhẹ miệng chồng.

Bà cụ Cười nói tiếp:

– Anh Hai nuôi mẹ, vả lại nó rất hiếu thảo. Mẹ cho hai vợ chồng khách sạn ở Vũng Tàu dành cho con bé Thủy Tiên sau này...

Bà An chưa dứt, A Cón dùng dùng ngồi dậy:

– Con phản đối, mẹ chia như vậy là không được rồi.

Bà cụ An chùng hững:

– Vậy con muốn gì hở Út?

– Con muốn mẹ đổi khách sạn Thủy Tiên cho con, con nhường lại cái biệt thự ở Vũng Tàu cho anh Hai, mẹ đồng ý chứ?

A Cón nói một hơi chẳng cần suy nghĩ. Cụ An lắc nhanh đầu:

– Mẹ đã quyết không được đổi chất nghe chưa?

– Tại sao?

– Bởi vì điều này mẹ đã suy nghĩ rất kỹ rồi. Con hiểu chứ?

– Nhưng con không đồng ý. Mẹ thiên vị.... A Con hét lớn... Mẹ giải thích lại đi.

– Không! Mẹ không thể thay đổi lời nói của mình được.

– Được mà. Con chỉ muốn khách sạn thôi. Vì ở đây dễ hái ra tiền.

Ông Tính bực mình, tỏ vẻ bất mãn:

– Chẳng lẽ cái khách sạn ấy tôi chẳng biết buôn bán hay sao? Cái gì mà giao cho chú giống như giao trứng cho ác. Chỉ mấy

ngày là nó đi theo ông theo bà.

A Cón tức tối cãi lại:

– Anh nói sao? Tôi làm tiêu tan sự nghiệp của ai? Bao giờ? Anh không được nói xấu nghe chưa. Nếu không tôi không nhịn anh...

ông Tính sùng sộ, mặt bình tĩnh:

– Không nhịn tôi thì chú làm gì nào? Tôi chưa nói

với mẹ là chú từng ăn chơi, đàn đấm, chú tiêu bao nhiêu tài sản của

gia đình này của cha ông tạo ra chú biết chưa?

A Cón giận dữ long đôi mắt lên cổ cãi:

– Anh Hai tôi nể anh, anh đừng ỷ làm anh mà ăn hiếp tôi nhá, tôi nhịn anh nhiều rồi đó... Tại sao anh dám nói xấu tôi.

– Nói xấu mày à? Hay tự bản thân mình xấu. Chú có đến chỗ cờ bạc không?

Chú có làm tiêu tan xương dẻ của mẹ tạo ra không?

Rồi mấy chiếc xe của gia đình này lần lượt vào tay của ông Nam Phát...

Có không?

– Có... Ủ! Thì tôi bán cho ông ta mà.

– Bán sao còn than nghèo.

– Ủ! Vì nghèo không tiền xài mới mượn tạm để bán, chứ giàu tôi bán làm gì?

– Chú mà nghèo ư? Bao nhiêu tiền bạc chú nường vào sòng bạc tôi chẳng biết sao? Chú định chạy chối à!

– Anh... Anh... Còn dám nói...

A Cón cung tay lên định chop lấy ông Tính, nhưng ông đã né sang bên. Bà cụ An hoảng quá vội la lên:

– A Cón con tệ như vậy sao? Vậy mà mẹ chẳng hay

biết gì? Bây giờ con còn hung dữ với anh con. Mẹ dạy con như thế nào, con nhớ không?

Vừa nói bà cụ vừa khóc bù lu bù loa:

– Trời ơi! Ông về đây mà xem thằng con trai của ông nó tệ quá. Cả dòng họ mình chưa ai tệ như con. Con làm cha con xấu hổ

làm sao ông ấy dám nhìn tổ tiên hờ con.

– Mẹ đừng nghe anh ấy. Anh Hai thù con nên nói vậy.

– Ai thù ghét gì chú? Chú không biết lỗi của mình, mà còn đổ tội cho người khác, thật quá đáng.

A Cón đứng bật dậy cầm cái ly định ném ông Tính. Bà An thấy vậy chạy vào can:

– Thật là oan nghiệt... Con ơi đừng làm vậy.

A Cón nắm tay mẹ hỏi gặng:

– Bây giờ mẹ có đối khách sạn Thủy Tiên cho con không?

– Không! Bà An nói giọng chắc nịch. Nếu không đành lòng tao sẽ không cho cái biệt thự ấy, nói chi khách sạn Thủy Tiên...

– Mẹ... mẹ nói gì? Mẹ có xem con là con không?

A Cón vừa nói tay vừa quơ bình trà rơi xuống nền gạch vỡ tan tành. Tiểu Hà đứng lên kéo tay chồng:

– Anh bình tĩnh lại đi. Mình thương lượng sau với anh Hai, đừng làm mẹ giận.

Ông Tính nói thêm:

– Đó mọi người thấy chưa, nó vốn ăn chơi ngang tàng. Tất cả vào tay nó đều ra tro cả.

A Cón hét lên:

– Anh nói sao?

Chú Cón nhặt vội chiếc bình vỡ lên dứ dứ trước mặt

ông Tính. Bà Thủy sợ hãi kéo tay ông Tính ra. Bà Tỷ giữ chặt cụ An. Cụ chồm lên:

– Trời ơi! Bây giờ tụi bây dành của phải không? Tính ơi, Cón ơi... các con...

Nói đến đây bỗng cụ im bật. Nhìn lại bà Tỷ thấy cụ đã nhắt lịm trên tay mình. Bà luống cuống:

– Mọi người im đi. Mẹ... Mẹ... Làm sao rồi. Mau mau gọi bác sĩ.

... Từ hôm ấy, cụ An nằm liệt một chỗ. Cụ không muốn dậy. Ai đỡ cụ thì cụ ngồi, ai dứt thì cụ ăn. Cụ chẳng nói chẳng rằng.

Hàng ngày bà Thủy và Thủy Tiên thay nhau chăm sóc, vợ chồng chú Cón cũng chạy tới chạy lui nuôi hết lòng lo ẹ tỏ ra rất hiếu thảo, có vẻ ăn năn chuyện đã làm.

Đến một hôm, bà cụ vui vẻ trở lại, A Cón nắm tay cụ năn nỉ:

– Mẹ ạ! Mẹ bỏ qua cho chúng con chuyện cũ nha.

Cụ An gật đầu, ánh mắt bà có vẻ ưu tư lẫn đồng tình:

– Con lấy nước sâm ẹ uống nhé!

– Ủ!

Chờ cho bà cụ uống xong tách trà sâm mát rượi, A

Cón mon men đến gần ngồi xuống ghế sát bên chiếc giường phủ tấm nhung xanh nhạt thanh thoát đỡ cụ nằm xuống, tay quạt đều đều ẹ:

– Thật ra... mẹ à!

A Cón ngắt lời, khó hiểu làm cho cụ An thấp thỏm:

– Có chuyện gì hở con?

– Mẹ đừng rầy la con, con mới dám nói!

– Ủ! Mẹ không la rầy gì con đâu, con yên chí.

Nhìn vẻ mặt nhân từ của mẹ, A Cón nghĩ rằng cụ An rất thương mình nên chú lên tiếng:

– Mẹ ạ! Con đã bán ngôi biệt thự ở Vũng Tàu, hiện

giờ con đang thiếu nợ, mẹ nên gọi anh Hai đến nhường cho con khách sạn

ấy đi. Chỉ có nơi đó con mới cất mặt lên được. Mẹ đâu có muốn con nghèo, con chết hờ mẹ?

Bà cụ trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Con đã bán biệt thự ấy rồi ư? Lấy gì mẹ đổi cho nó?

– Mẹ à! Anh chị Hai rất giàu có, cả cơ sở lớn làm

ăn to tát cần gì phải kinh doanh khách sạn, chỉ riêng ngôi nhà này cũng

trị giá mấy trăm cây vàng rồi. Chỉ cần mẹ bảo anh ấy nhường khách sạn

Thủy Tiên lại cho con thì tất cả đều êm xuôi cả.

– Ủ! Được rồi để mẹ gọi nó vào đây.

A Cón năn nỉ thêm:

– Mẹ này! Không phải con chê ít nhiều, nhưng anh chị Hai chỉ có một gái.

Còn con hai thằng con trai, nên nuôi nó cũng mệt, phải lo tương lai cho nó.

Chuyện này hợp lý mẹ nhỉ?

Không hiểu sao cụ An gật đầu. A Cón chạy vội ra gọi vợ chồng ông Tính vào:

Hai người lật đật chạy vào:

– Mẹ cho gọi chúng con.

Bà An ra hiệu cho hai vợ chồng ngồi xuống rồi bà từ tốn nói:

– Mẹ đã nghĩ kỹ rồi... Làm anh con nên nhường cho

em, nó đang gặp khó khăn. Thôi con nhường cho em khách sạn Thủy Tiên, rồi mẹ bù cho con thứ khác.

Ông Tính chợt hiểu ra, thì ra bấy lâu nay nó tỏ ra

hiếu thảo, tốt đẹp lui tới đây chỉ vì khách sạn Thủy Tiên, nếu không có khách sạn này, chắc gì A Cón lo ẹ. Nghĩ thế nên ông sùng sục chỉ vào mặt A Cón:

– Mày vẫn chưa từ bỏ ý định xấu đó ư?

– Tao giữ khách sạn Thủy Tiên là tao giữ cho cả

dòng họ; biệt thự Vũng Tàu mới đây đã ra đi theo ông theo bà rồi đó, giao khách sạn này được mấy ngày.

– Anh im đi! Đồ tham lam.

– Còn mày đồ chơi bời, trác táng, vô lương tâm.

– Tụi bây im hết đi! Tụi bây giành ăn cơm hủ, thái độ, lời nói của cụ An trở nên lẩn thẩn tự lúc nào không biết.

– Tính! Mau đi lấy ngôi biệt thự về cho tao.

Bà đứng lên nín lấy chú Cón:

– Mày đem về cho tao mười ngôi biệt thự nha, nhớ đủ màu tao mới chịu.

Cả hai đều giật mình ngưng cãi lộn. Cụ An trở nên điên đại từ hôm ấy.

Miệng cụ cứ lảm nhảm:

– Trả ngôi biệt thự lại cho tao. Thằng nào bán. Thằng nào mua. Trả đây... trả đây...

... Ngôi biệt thự này tôi mua mấy trăm cây vàng vị

chi... Làm cả mười năm, nó bán có một ngày... nó ăn hết. Mau trả lại đi, trả lại đi...

Tiếng của cụ An lảm nhảm suốt ngày làm mọi người

cuống cuống. Ông Tính lo cho cụ đủ thứ, nhưng bà cụ chẳng bao giờ trở

lại bình thường. Bà đã điên loạn.

2. Chương 2

Ánh nắng chiều đã tắt trên mặt biển. Màn đêm vừa

buông xuống. Phía xa ở chân trời mảnh trăng lưỡi liềm vắt ngang tròn như vành móng tay tỏa ánh sáng mờ mờ. Đêm nay Thủy Tiên rủ đám bạn cùng ra

biển chơi.

Trước đây cô cùng Khải Trọng thường ra biển ngắm cảnh lúc hoàng hôn vừa tắt. Hải Thi đi bên cạnh hỏi Thủy Tiên:

– Thật tra thì câu chuyện bác kể mình thấy có gì dính đến chuyện bạn gặp ma.

Thủy Tiên ngồi xuống dốc một nắm cát quăng ra xa:

– Có chứ? Chú Cón của mình cứ đòi lấy cái khách sạn này. Chú ấy bán mất cái biệt thự bà nội cho. Và cứ như thế ... bà không chịu nổi đã trở nên điên loạn.

– Sau đó thì sao? Khải Trọng lên tiếng.

– Sau đó thì ...

Bỗng Thủy Tiên há hốc mồm nhìn sững, cô chỉ ra xa:

– Các bạn có thấy gì không?

Cả bọn giật mình ngẩng đầu lên nhìn theo tay Thủy

Tiên, nhưng họ chẳng thấy gì cả. Dưới ánh trăng mờ ảo từng đợt sóng trắng vỗ ì ầm sủi bọt gào lên vỗ vào bờ cát, rồi im lặng vô hình ... Ánh lân

tinh lập lòe sáng lên làm Ly Ly sợ hãi.

Cô bỏ Hoàng Anh chạy đến bên Thủy Tiên, Khải Trọng sợ Thủy Tiên bệnh nên lo lắng:

– Em làm sao vậy Thủy Tiên? Thôi ta trở về đi, ở đây lạnh lắm.

Thủy Tiên dụi dụi đôi mắt. Cô không tin vào mắt

mình nữa, vừa rồi cô thấy một đứa bé chập chờn trên sóng, nó vẫy vẫy cô, cô định thần lại thì nó đã biến mất.

Thủy Tiên chợt nắm chặt tay Khải Trọng:

– Anh Trọng có tin là trên đời này có ma không?

– Anh không tin.

– Hoàng Anh thế nào? Tại sao tôi lại gặp ma như thế này?

– Thời đại bây giờ khoa học đã giải thích được

những cái tưởng chừng như huyền bí, ma quỷ, nhưng đứng trước một hiện tượng lạ ta cũng đừng xem thường. Khải Trọng chúng ta nên cẩn thận:

– Anh nói đúng đó. Anh có dám cùng tôi bắt ma không?

– Thôi tôi không dám gặp bà nội của Thủy Tiên đâu.

Lỡ bà ấy ngờ tôi là chú Cón thì toi ngay. Anh vì Thủy Tiên tôi thấy anh nên tìm hiểu kỹ vấn đề này thì đúng hơn!

Thủy Tiên đi đầu dẫn đường mọi người trở về khách

sạn. Chợt mọi người nghe tiếng trẻ con khóc ré lên trên hốc núi. Ly Ly

sợ hãi chen vào giữa xô Hoàng Anh suýt té:

– Cô làm gì vậy Ly Ly?

– Tôi sợ quá. Anh có nghe tiếng khóc không?

– Có.

– Trời ơi! Tiếng khóc của đứa bé lúc nãy. Hay là con ai đi lạc. Chúng ta tìm đi. - Thủy Tiên sợ nhưng cô lại đề nghị:

– Anh Trọng dặn nhất, vậy anh đi tìm giúp, tụi em ngồi đây chờ.

Khải Trọng hồi nghi ngờ. Tiếng khóc lại vắng vắng thê lương. Ly Ly, Thủy Tiên co rúm lại. Thi bảo Khải Trọng:

– Tôi với anh cùng đi.

Khải Trọng cùng Thi đi về phía cất tiếng khóc. Càng đi ... Tiếng khóc càng vắng xa. Nhã Thi bắt đầu nghi hoặc. Đây là con

đường cô lên khách sạn hôm qua. Chợt nhớ câu hỏi của cậu bé bán vé số

... Nơi ấy có ma chị cẩn thận ...

Hải Thi hơi dùng mình. Hải Thi hỏi Khải Trọng:

– Thôi ta trở về kéo họ chờ.

Trông thấy mọi người dìu Hải Thi về, ông Tính lo lắng:

– Bạn con làm sao vậy Thủy Tiên?

– Cô ấy bị ngất.

– Bệnh à?

– Con cũng không biết. Chờ cô ấy tỉnh lại hẵng hay.

Mẹ Thủy Tiên lằng xằng xoa đầu, cho cô uống thuốc.

Một chốc sau, Hải Thi mở mắt ra ngơ ngác, cô hoảng hốt rú lên, tay chân co rúm, làm cho ông Tính sợ sệt ra mặt. Thủy Tiên lay bạn:

– Hải Thi bạn đừng sợ Chúng tôi ở bên bạn nè.

Hải Thi mở mắt cơn hoảng loạn vẫn còn. Hải Thi mấp máy hỏi:

– Bà già ... bà lão.

– Hả:

Ở đâu?

– Ở trên núi ... Bà ấy thất cổ lưỡi thè ra, gương

mặt thật dễ sợ, đôi mắt trợn trừng ... Trời ơi! Ma ... cứu tôi với ...

cứu tôi với ...

ông Tính nhẹ nhàng:

– Hải Thi cháu đừng có sợ, chắc ai muốn phá công

việc làm ăn của gia đình chúng tôi nên bày ra trò này. Thú thật tôi

chẳng tin chuyện ma cổ đầu. Nhưng Thủy Tiên, Hải Thi và cả Ly Ly đều bảo gặp ma. Không khéo chuyện này truyền ra ngoài thì nguy ... Để tôi cho

người xem xét lại chuyện này xem sao?

– Nhưng chuyện này ông phải tính gì đi chứ. Ta nên

rước thầy về cúng cầu an ẹ đi. Tôi nghĩ chắc mẹ còn giận nên hiển hiện như vậy.

Ly Ly chợt hỏi:

– Nhưng bà cụ vì sao lại mất bỏ bác? Có trên cổ không?

– Không! Không ... làm gì có chuyện ấy. Ông Tính vội thanh minh.

– Bà cụ từ ngày bị điên vẫn ở đây với chúng tôi.

Hàng ngày các cháu biết không, ban ngày cụ nằm liệt giường, nhưng hôm ấy cả nhà đang ngủ thì tôi bỗng nghe tiếng cười sặc sụa vang lên trong

đêm. Tôi giật mình tỉnh dậy. Cả nhà chạy đến thấy cụ ngồi trên giường

đang xé một con chuột ra ăn. Miệng mồm đầy máu tươi. Tôi kinh hoàng chết ngất.

Hải Thi tươi tỉnh:

– Làm sao bà cụ bắt được chuột.

– Chúng tôi không biết! Cứ đến đêm cụ đi tới đi lui trong nhà phá phách ... Từ hôm ăn chuột cụ trở nên dữ tợn hơn ... Thủy

Tiên nghe mẹ kể cô rùng mình nhớ lại hình ảnh bà nội mình như đang hiển

hiện trước mắt cô rõ dần hơn.

Thủy Tiên tung tăng nhảy nhót trong phòng. Chân cô

bé thoảng thoắt như chú sáo con, bím tóc đung đưa. Bà nội vẫy Thủy Tiên

đến xoa đầu cô bé rồi ho cô một chiếc bánh bơ thật ngon. Thủy Tiên ngồi

vào lòng bà ngắt từng miếng bánh dứt cho bà ăn. Vui vẻ biết bao.

Rồi bà An bệnh ... Có hôm Thủy Tiên ngồi bên bà. Cô ngủ gục ngỡ là bà An đã ngủ. Đèn tắt có tiếng nắp xoong gõ vào nhau

loảng xoảng. Bà Thủy bật đèn lên thấy cụ xoa tóc dài, đầu óc rối bù đang ngồi chễm chệ trên bàn ăn dùng cái nồi gỗ mạnh xuống bàn. Miệng hát nho nhỏ:

– Cái mèo quàng cái chuột ... ù ơ ... Đi đâu mà vội mà vàng mà vấp phải đá mà quàng phải dây. Lại đâu nói chuyện với tao.

Bố này chú chuột chú mèo ... ơi ơi ... Đâu rồi ... Biệt thự nhà cao, đâu rồi ông hỡi ông sao chẳng về ...

Cụ An lẩm nhẩm hết gọi ông cụ về, lại nhớ của đã

cho chú Cón mất đi, rồi nhắc chuyện giành cửa, lại nhắc chuyện xử

chuyện xưa. Mọi người kéo cụ trở về phòng, mặt mày tèm lem đen nhem

nhuốc cả tay chân áo quần. Thủy Tiên phụ mẹ thay đồ cho bà cụ. Bà co dúm lại:

– Đùng đùng có lọt cửa tao, tao còn có cái áo này

quý lắm, thằng Hai nó mua đó, tận Thượng Hải lận. Mai mốt về Thượng Hải

vui lắm, thằng Tư nó hứa. Tụi bây đi hôn?

Thủy Tiên nhẹ nhàng với bà:

– Bà ơi! Cháu đây, cháu là Thủy Tiên, bà không nhận ra cháu ư?

Bà cụ An nhìn Thủy Tiên sắc lạnh:

– Thôi tui hông biết Thủy Tiên gì cả. Tui sợ mấy người lắm. Đùng có sờ vào người tui. Mất đồ hết.

Thủy Tiên sà sầm nét mặt, nước mắt vẫn dài:

– Nội ơi! Sao bà khổ sở thế này?

– Tránh ra! Cho tao ngủ à ghen. Ta hết đi!

– Được rồi để cho bà ngủ. Mẹ ngủ ngon đi. Chúng con ra ngoài.

Ông Tính ngồi ủ rũ bên vợ, Thủy Tiên không ngủ, thấp giọng sợ bà cụ An nghe:

– Mẹ ơi! Con lo cho bà quá. Liệu có sao không?

– Người già thường bị quẫn trí do lo lắng điều gì đó. Cha mẹ cô gắng trị cho bà, con chú lo.

Mọi người thì thảo một chút rồi im lặng. Đêm tối

lạnh lẽo. Chợt có tiếng cười ghê rợn vang lên lạnh lạnh. Tiếng gì cào

rột rết trên cửa sắt như mèo cào.

Thủy Tiên sợ quá nằm co sát vào mẹ:

– Cái gì vậy mẹ!

– Mẹ không biết. Ông đâu? Bật đèn lên nhanh đi.

Ông Tính rón rén ra ngoài nhìn. Thì ra bà cụ mở cửa bước ra, bà đang cào liên tục lên cửa sắt như người ta bào vậy. Ông

theo dõi bà cụ. Nghe tiếng động bà vội vào phòng khép cửa lại vờ như

ngủ. Ông Tính chờ mãi không thấy bà ra, yên tâm lạ cụ đã ngủ. Ông trở

vào phòng ngồi buồn bã trong bóng đêm không thể chớp mắt. Ông Tính lại

bách bộ ra ngoài. Chợt có bàn tay đặt nhẹ lên vai ông khiến ông rùng

mình. Chưa kịp quay lại ông đã nghe cổ mình bị bóp nghẹt.

Ông giãy giụa dùng hết sức gỡ đôi tay như gòng kiềm siết chặt ra. Ai đó đánh vào đầu ông một cái đau điếng. Ông cảm thấy

mình nhẹ tênh, chơi vơi rồi ngất đi tự lúc nào chẳng biết.

Bà Thủy chờ ông Thủy mãi không ngủ được nên gọi

Thủy Tiên cùng đi tìm ông. Hai mẹ con bật đèn sáng trưng, họ đi dọc hành lang tìm ông. Chợt bà đá phải một cái gì mềm nhũn. Bà Thủy lùi lại hét

lên:

– Trời ơi! Cái gì thế này.

Thủy Tiên núp lấy mẹ lấp bắp:

– Mẹ ơi! Hình như là ba.

– Đúng rồi, sao ông lại nằm đây.

Bà Thủy đỡ ông dậy một vết máu rỉ ra từ đầu, ông tỉnh lại nói như mê sảng:

– Buông ra, đừng đừng ... đừng giết tôi ...

Hai người dìu ông Tính về phòng. Vừa bước tới cửa

mọi người đã kinh hoàng hét lớn. Bà cụ An đang ôm cả đồng hồ xé vụn ra

vương vãi cả nền gạch hoa. Đồ đạc bị bà đập vỡ tan. Tay chân đầy máu. Cả mặt mày bê bết loang lổ thật ghê gớm. Thủy Tiên run run cô ngồi bệt

xuống đất không dám nhìn. Bên cạnh bà là một khúc cây to. Có lẽ lúc này

đã gõ nhằm đầu ông Tính. Ông nhìn mẹ kinh hãi:

– Trời ơi! Bà ấy quá điên rồi, chúng ta phải làm sao đây hở trời.

– Thì anh phải lo ẹ chứ sao? Hay ra gọi cụ vào nhà thương điên.

Nghe thế bà cụ hét lớn:

– Đừng. Tội bây đừng có đem tao đi. Tao ghét cái

nhà thương lắm. Hãy để cho tao đi chơi, tao đang chơi trò mèo bắt chuột mà sao tụi bay hốt hết đồ chơi của tao vậy.

Ông Tính lắc đầu:

- Để mẹ ở ngoài nguy hiểm quá. Ta phải nghĩ cách thôi.
- Hay chờ chú Tư đến mình bàn.
- Ồi! Cái thằng đó ... đừng nói tới nó nữa. Tôi đang đau đầu lắm.

Bà cụ An tiếp tục xé đồ ra từng mảnh vứt lung tung. Cả gian phòng bừa bộn đủ thứ. Không ai có tinh thần dọn dẹp nữa. Ông

Tính đem mẹ về phòng của bà khóa trái cửa lại bằng ổ khóa to bên ngoài

...

Bên trong suốt đêm bà cụ đi tới đi lui, phá phách

lung tung. Thỉnh thoảng nghe có tiếng cào rột rết trên tường, rồi im

lặng được một lúc ... Có tiếng cười the the vang lên từng hồi như cửa

vào da thịt, vào tim óc mọi người ... Tiếng cười vừa tắt, tiếng hát lại

trỗi lên. Âm thanh rê rĩ như từ âm cung vọng về. Cả nhà mất ngủ, thần

kinh căn như sợi dây đàn. Ông Tính trăn trở, đau xót ... Trong đầu ông

chợt thoáng qua một ý nghĩ. Hay là mình đưa cụ Ông biết đâu? Trước

mắt ông Tính biết bao điều khó nghĩ vụt đến, vụt đi làm đầu óc ông mù

mờ. Bà cụ điên vì ông và chú Cón hay bà cụ điên vì chuyện khác. Việc ông giữ lấy khách sạn Thủy Tiên là đúng hay sai. Ông thấy bối rối. Hay là

giao khách sạn này cho chú Cón. Liệu chú ta có bán để tiêu xài không?

Thật khó nghĩ vô cùng.

Reng ... reng ... reng ...

Thủy Tiên nhấc máy. Cô mỉm cười gật gật đầu. Ông Tính nhìn theo Thủy Tiên ông hỏi:

- Ai gọi thế?
- Có người đặt phòng nghỉ cho ạ.
- Bao nhiêu người?
- Một đoàn du lịch năm mươi người.
- Họ nghỉ qua đêm?
- Dạ! Ba hôm ... Ba xem rồi bố trí cho họ nhé.

Có tiếng điện thoại reo lên. Cô lại cười. Gác máy. Thủy Tiên cất giọng trong veo:

- Cha ơi! Người ta lại đặt phòng.
- Được rồi con gọi Hải Thi giúp con đi. Nếu cần gọi Hải Trọng xem xét phụ nghe con. Cậu ấy khá lắm. Chuyện của con đến đâu rồi.

Thủy Tiên e lệ:

- Tới đâu là tới đâu hở cha? Chúng con chỉ là bạn.
- Sao là bạn? Cậu ấy đã chính thức cầu hôn với con đấy!

- Bao giờ?
- Sao con không hỏi nó mà hỏi cha.
- Thủy Tiên cắn nhẹ móng tay:
- Kỳ ghê chưa hỏi ý con đã ...
- Sao? Con không bằng lòng ư? Tháng sau là lễ đính hôn và tháng tới nữa là đám cưới.
- Cha chấp nhận rồi ư? Nhanh quá con chưa chuẩn bị.
- Ông Tính nhìn Thủy Tiên e ngại:
- Cha cũng đã dự định là sang năm mới tính chuyện hôn nhân cho con, nhưng gần đây khách sạn Thủy Tiên có nhiều chuyện xảy ra, nên cha đã quyết như thế.
- Vậy là ...
- Ông Tính cười to:
- Con với Khải Trọng học chung cùng một nghề. Vả lại anh chị Khải Lâm là bạn của cha. Việc này coi như xong, con có cần chuẩn bị điều gì nữa đâu.
- Thủy Tiên giương đôi mắt to đen lay láy nhìn cha:
- Con ngại là chuyện ở khách sạn có điều gì chưa ổn. Cha mẹ anh Khải Trọng họ nghe được chuyện của gia đình mình thì không khéo ...
- Ôi! Con gái khéo lo xa. Cha sẽ cùng Khải Trọng bắt hết ma lớn, ma nhỏ à xem.
- Í! Ngay cả bà nội ư?
- Không! Cha chưa gặp bà con thì cha chưa tin đâu.
- Con xem mấy ngày trước, con ma này chỉ cho con nè, Hải Thi, Ly Ly thấy ... ù mà nghe thôi. Trong khi Khải Trọng, Hoàng Anh họ ở bên các con mà có thấy gì đâu.
- Thủy Tiên cãi lại:
- Khải Trọng nghe tiếng khóc mà cha.
- Nhưng nó tìm không thấy đúng không? Vậy con ma này chỉ nhát đàn bà con gái.
- Thủy Tiên ngơ ngẩn:
- Việc bà nội hiển hiện là điều có thật. Dứa bé ngồi trong sóng biển con cũng thấy rõ ràng không thể là mơ. Vậy cha giải thích ra sao?
- Ông Tính suy nghĩ một lúc rồi nói:
- Chuyện ma cổ cha chưa biết phải giải thích thế nào cho con hiểu. Nhưng bảo cha tin trên đời này có ma thì cha không tin.
- Tại sao?
- Bởi vì lúc cha từ Trung Quốc sang đây băng rừng

lội suối, có hôm gặp cả những người chết phơi thi thể trông rất gớm

ghiếc. Đầu một nơi, mình một ngã, thậm chí bụng bị mổ phanh. Có đêm phải ngủ tạm trong rừng, nghe vượn hú, hổ gầm người yếu bóng vía đã chết

khiếp. Nếu có hồn ma, bóng ma hiển hiện chắc chắn đã gặp đầy đường.

– Vậy là cha nặng bóng vía rồi.

Ông Tính cười ha hả xoa đầu con gái:

– Nghĩa là con nhẹ bóng vía. Con muốn cha phải tin là bà nội hiện về.

– Đúng vậy. Thủy Tiên dứt khoát.

– Cha chỉ tin khi cha gặp bà nội của con. Chính mắt cha nhìn thấy.

– Rồi cha sẽ thấy. Con sợ lắm. Nếu cứ đà này, tin

tức ... ma ... ở khách sạn truyền nhanh ra, mình sẽ không còn làm ăn

được, cha nghĩ xem có phải vậy không?

– Con rất thông minh. Điều con vừa nói cha nghĩ có một người đã hiểu như thế ...

– Ai?

Ông Tính im lặng rồi lơ đãng ra bên ngoài cửa sổ.

Đôi mắt ông trở nên buồn bã lạ. Thủy Tiên cũng đến bên cha, cô không hỏi gì nữa, đứng ngắm bầu trời bao la chương ngất. Phía xa từng đợt sóng

trắng xóa cuộn cuộn lao vút vào bờ rồi vỡ tung đục ngầu dữ dội. Một con

hải âu lao mình trên sóng bạc. Nắng đỏ vàng lấp lánh. Nhìn cảnh vật, ông Tính chợt nhớ mẹ mình da diết ... Ông ao ước được gặp lại mẹ mình dù

chỉ một lần. Vậy mà trời cũng đâu cho ông toại nguyện, dù chỉ là hồn ma

bóng quế. Cái hồn ma mà mọi người đang run sợ, hãi hùng ...

Một tháng trôi qua ... Hải Thi đã thật sự vào làm

việc ở khách sạn Thủy Tiên. Cô quản lý phòng ốc. Hoàng Anh lo việc bếp

núc. Ly Ly quản lý phòng Karaoke. Khải Trọng cùng Thủy Tiên lo việc

chung. Ông Tính vẫn trông coi truyền đạt kinh nghiệm cho bọn trẻ. Ông

còn phải quản lý cả một xưởng chế tạo cao su ở thành phố. Câu chuyện hồn cụ An hiện về ở phòng karaoke bị giấu nhem đi. Khách sạn kinh doanh khá lên, Thủy Tiên cười nói với Khải Trọng:

– Sắp tới ngày đính hôn rồi, anh có dự định gì thêm không?

Khải Trọng ngạc nhiên:

– Anh thấy bình thường, ý em là ...

Thủy Tiên nhắc khéo:

– Chuyện ma ấy mà ...

– Ôi! Công việc đang tiến triển bình thường, em nhắc chuyện ấy làm gì?

– Không phải em nhắc mà em thấy tâm hồn mình không

ổn định từ ngày thấy bà hiện ra trước mắt già nua, thật đáng thương mà

cũng đáng sợ.

- Bà em chết rồi ... anh thấy bà ấy nên chết sướng hơn là sống ... Sống khổ sở, bị nhốt ... anh ngại quá.
- Em rất đau lòng nhưng bà phá phách và càng về sau hại nhiều người ...
- Không phải bà hại người mà người hại bà nên nông nổi để rồi chết uất ức ...

Khải Trọng tỏ vẻ không hiểu:

- Em nghĩ là bà nội chết oan.

Thủy Tiên cắn chặt môi mình cho khỏi bật khóc.

- Em nghĩ như thế? Anh hãy giúp em làm sáng tỏ chuyện này. Nếu không sao nội lại hiện về cho em thấy, bởi vì thường ngày bà ấy rất thương em ... Ngay lúc gần chết ... điên loạn vẫn gọi tên em ...
- Ôi! Chỉ tại em có tấm lòng nhân hậu nên mới suy nghĩ lung tung.
- Ô! Nếu anh không nhận lời thì thôi, em không nói nữa.
- Nhận chứ! Nhưng ba em đã không cho nhắc đến chuyện này rồi mà em không nhớ à.
- Nhớ nhưng ...
- Thôi được rồi, anh sẽ tìm hiểu kỹ chuyện này. Em về phòng mình đi. Anh còn lo nhiều chuyện lắm. Thủy Tiên nhớ tính toán lại sổ sách của tháng qua, rồi báo cáo lại cho bác Tính nghe chưa? Anh đi đây. Chúc em ngủ ngon.

Khải Trọng xuống bếp tìm Hoàng Anh. Anh ta đang ngồi lắc lư trông rất thoải mái:

- Í! Mời cậu chủ ăn ít gì nha!
- Thôi khỏi, khách sáo quá.

Hoàng Anh nhăn răng cười:

- Ít ngày nữa người ta là ông chủ rồi, mình là nhân viên không khéo ...

Khải Trọng hếch mũi lên:

- Bị đuổi là cái chắc nếu anh cứ ngồi chơi như thế này ...
- Vừa nói, Khải Trọng vừa bê hai cái chân gác chéo của Hoàng Anh xuống đất, làm anh ta chúm mũi:
- Ế hay đất mà ngồi chơi xơi nước vậy ông bạn?
 - Có một lão già xuất hiện, gương mặt nhỏ nhắn, đôi mắt tinh ranh lão liên.
 - Ai vậy cậu Hoàng Anh?
 - Ông lo việc của ông đi hỏi làm gì? Lão mau đem món hầm hải sâm cho khách ở bàn số ... nhanh lên.
- Ông lão đi rồi. Khải Trọng hất mắt lên phía đó hỏi:
- Ông lão làm gì ở đây?
 - Bếp phở ... phụ chạy bàn!
 - Thì ra là vậy.
 - Có chuyện gì phải không?

Nhìn dáng điệu của ông lão, Khải Trọng có điều gì

là lạ, nhất là lúc lão nhìn chăm chăm vào anh. Có vẻ như vừa kinh ngạc

vừa thấp thỏm.

Khải Trọng rủ Hoàng Anh thả bách bộ ra ngoài, đêm

đã khuya. Những dãy hành lang dài hun hút. Các phòng đều đóng kín. Thỉnh thoảng có vài người đi ra đi vào. Bà Lan đang lau sàn nhà. Đêm đã về

khuya, thật vắng lặng đến lạnh người. Mọi người đều đi ngủ cả. Ban ngày

đi tới đi lui khó làm hoàn thành công việc. Bà Lan thường tranh thủ lúc 12 giờ đem lại chổi lau thật sạch lại nền gạch hoa và công việc kết thúc khoảng 2 giờ sáng. Khải Trọng đi ngang, bà Lan chào hỏi rồi tiếp

tục làm công việc miệt mài. Đang xách xô nước từ phòng vệ sinh ra bà Lan chợt nhìn thấy một cụ già mặt bộ đồ gấm màu vàng óng ánh đi từ đầu hành lang đi tới. Bà Lan lấy làm lạ ngỡ là khách trọ nên chờ lại có ý chờ

xem bà cụ có hỏi thăm gì không. Đến càng gần bà Lan trong rõ bộ mặt của

cụ già thì ra mẹ của chủ khách sạn. Hoảng quá bà đánh rơi xô nước xuống

sàn gạch rồi lùi lại hét lên:

– Ông chủ ơi! Ông chủ ... có chuyện gấp.

Ông Tính vội hỏi lớn:

– Ai gọi tôi? Có chuyện gì không nếu không gấp thì để ngày mai.

– Không được ... gấp lắm ... ông chủ ạ! Tiếng bà

Lan nói trong hơi thở dồn dập. Ông Tính vội mở cửa nhìn khuôn mặt mét

xanh của bà Lan ông hỏi dồn:

– Bà Lan chuyện gì vậy?

– Dạ! Tôi ... tôi sợ quá. Bây giờ làm sao mà dám lên trên đó để làm nốt công việc.

Vừa thở vừa nói, bà Lan ngồi bệt xuống đất nhìn dãy nhà trải dài. Hành lang sâu hun hút, vắng tanh. Bà Lan kể lại sự việc

vừa trông thấy cho ông Tính nghe.

– Nay không có chuyện gì đâu. Không khéo khách trọ

họ bị té, bà nhìn thấy màu nên sợ chứ gì. Thôi bà đừng nói chuyện này

với ai. Tôi sẽ cho bà thêm một tháng lương, với điều kiện bà không được

kể chuyện vừa xảy ra cho ai nghe.

– Tại sao vậy?

– Chỉ cần bà hứa ... ngày mai tôi sẽ thay cho bà công việc khác đỡ vất vả hơn.

– Dạ! Thôi để tôi làm công việc này. Chắc tại tôi nhất quá có tật hay sợ ma.

– Vậy thì tốt rồi, cảm ơn bà.

Nghe lời nói thật êm ái của ông Tính, bà Lan lại

mon men trở lên. Ông Tính gọi thêm người lên phụ bà Lan. Họ chẳng thấy

gì ngoài tiếng tắc lười của chú thạch sùng nửa đêm chép miệng vì tiếc

của ở trên tường. Tuy tiếng chép miệng rất nhỏ, nhưng cũng làm cho bà

Lan giật mình, mắt luôn lăm lét nhìn quanh. Bà lau vội vàng để rồi khỏi

nơi này.

Trời vừa tối nhá nhem, cả tòa khách sạn sáng rực.

Khách du lịch đi tới đi lui cười nói vui vẻ. Họ lên tận sân thượng để hóng mát. Thủy Tiên cũng Hải Thi lên xem lại cảnh vật trên này bày trí như thế nào.

Sân thượng rộng thênh thang. Hai dãy cây cảnh trải dài. Những cây thiên tuế xòe ra mướt xanh những chú nai bụm sụm xem con rống đuôi. Sau cây thông to lớn là một dãy bàn kê dài rất đẹp mắt. Khách khứa khá đông, họ ngồi, họ tản bộ.

Vài người đứng tựa vào thành lan can ngắm cảnh.

Không khí về đêm cảnh vừa núi vừa biển thật lý tưởng. Gió mát từ biển lùa về, dù biển khá xa vẫn mát rười rượi. Cây cối nhả không khí trong lành, êm ái, con người cứ ngây ngất tận hưởng. Thủy Tiên hài lòng với cảnh bày trí ở đây. Cô cùng Hải Thi đứng ngắm trời sau tầng cây thông nhấp nhá ánh đèn màu. Hải Thi cười:

- Thủy Tiên này khách sạn của bạn thật lý tưởng.
- Lý tưởng ư? Thủy Tiên hỏi lại ... Ở chỗ nào? Mình thấy tiếc là bà mình không quay ra hướng biển, điều này mình khó hiểu.
- Thật ra thì mình cũng hiểu lơ mờ, không biết đúng không, nói bạn đừng cười ghen.
- Đâu nói thử xem.
- Đây này, nếu lên sân thượng bạn sẽ thưởng ngoạn được cảnh cả núi và biển. Yù bà là: Non xa xa, núi xa xa thì mới đẹp. Vả lại ngọn núi này chắn bớt gió biển ban đêm rất lạnh thổi vào khách sạn. Đứng đây bạn sẽ cảm thấy cả trời mây non nước và cả cây cảnh như một khu vườn. Bà nội bạn có khiếu thẩm mỹ đó chứ.
- Ủ! Nhắc đến bà nội mình lại nhớ. Tất cả những cảnh bày trí trong nội thất, đại sảnh đều theo ý bà cả. Ngày đó làm gì có chuyện tốt nghiệp Đại học mỹ thuật, bà mình rất hay về lĩnh vực này.
- Nhưng sao cha bạn lại không nhường khách sạn này cho chú Cón để bà phải điên?
- Bởi vì bà nội thấy chỉ có mình là theo đúng ý bà nội. Vả lại mình sinh viên Đại học kiến trúc, bà nội đã tặng khách sạn này ỉnh lâu mình, nên bà đặt tên nó là Thủy Tiên đó.
- Ủ há. Vậy là bà nội đã có ý đồ.
- Đúng vậy. Bà cho chú Tư mình ngôi biệt thự ở Vũng Tàu cũng lớn lắm, có thể mở rộng làm ăn, nhưng chú ấy đã bán ngay sau đó. Có lẽ mất ngôi biệt thự này mà bà điên cũng nên ...
- Tại sao?
- Mình cũng không biết. Nhưng bà nội làm gì cũng có ý đồ rõ ràng ...

Hai người đang trò chuyện. Bỗng có một vị khách vấy Hải Thi nhờ điều gì đó. Hải Thi gật đầu rồi đi ngay không kịp nói với

Thủy Tiên. Khách thưa dần, họ xuống bên dưới trở về phòng của mình. Thủy Tiên nghe da mình mát lạnh.

Một cơn gió lạnh ứa tới làm cô rùng mình. Bên dưới

là thành phố muôn vàng ánh sáng đủ màu hắt lên sáng rực. Tóc bay quần

lầy cổ. Thủy Tiên vuốt lấy vuốt để cố giữ tóc khỏi bay quần mất. Cô đành quay lại ôm gọn mái tóc buông dài của mình. Chợt Thủy Tiên sững

người, cô nghe có tiếng khóc nho nhỏ bên tai.

– Hư hư ... hư hư ... hừ hừ ...

Tiếp theo là tiếng rên phía sau tàng cây:

– Ối ... lạnh quá ... lạnh quá ... cho tôi ăn ... tôi đói quá.

Thủy Tiên chạy lại nhìn sau tàng cây không thấy gì

cả. Cô đảo mắt quanh quất và chợt há hốc mồm, tay chân tê cứng khi thấy

bà nội cô, cụ An đang ngồi vắt vẻo trên thành lan can phía sau là bức

tường ... bà đứng đưa hai chân nhìn cô cười nói gì đó. Cô không nghe rõ

nhưng thấy bà nhếch miệng, tay vẩy vẩy. Bà nội gọi cô lại. Thủy Tiên

muốn khuyu xuống cô bám vào lan can cầu thang lùi dần, lùi dần ... Đứng

bức tường bên dưới bị hụt chân Thủy Tiên té nhào. Cô bật dậy chạy về

phòng ông Tính gọi cha rồi rít, mặt cắt không còn giọt máu, nói không ra hơi. Ông Tính biết là có chuyện ... Lấy nước cho cô uống, những Thủy

Tiên đã ngã vật ra bất tỉnh tự lúc nào.

3. Chương 3

Sau hai lần gặp bà nội theo kiểu đó Thủy Tiên xa sút tinh thần. Cô gầy guộc đi. Ông Tính sợ quá bàn với bà Thủy:

– Thủy Tiên lại gặp bà nội nó. Chắc mình phải mời thầy về trấn hồn ma mới được.

– Ông làm như vậy mẹ sẽ buồn.

– Nhưng bà đâu có thương mình. Nếu thương sao không để con cháu làm ăn mà cứ quấy phá. Tôi đâu có bất hiếu, nhưng mẹ quá đáng. Thằng Cón nó hại mẹ chứ đâu phải chúng ta. Bà nghĩ xem lại có đúng không?

Bà Thủy gật đầu:

– Ủ! Tôi cũng không biết làm sao. Bà rất thương Thủy Tiên mà luôn làm cho nó sợ. Hay bà định gọi Thủy Tiên ...

– Bà đừng có nói bậy ... Ông Tính sợ bà Thủy nói gở gạt ngang. Tôi phải cùng với Khải Trọng tìm cho ra nguyên cớ chuyện này, không được nói xàm nghe chưa? Bà phải dấu kín nếu vỡ lở thì công việc làm ăn của mình không có chiều suôn sẻ đâu?

– Tôi biết nhưng lo cũng phải lo. Sắp đến ngày đính hôn của Thủy Tiên mà nó luôn gặp buồn phiền thật tội. Hay là mình bán quách cái khách sạn này đi.

Ông Tính lắc đầu nguầy nguậy:

– không được chính vì đây là kỉ niệm cả đời mẹ và tôi làm lụng. Tôi không dám cho hoặc đổi cho chú Tư của Thủy Tiên vì nó không biết giữ cửa, nó phung phí. Cái biệt thự này vào tay nó chỉ có mấy ngày là xong. Còn cái khách sạn này vào tay nó vung vãi chỉ một thoáng là hết.

– Lúc này ông thấy chú ấy làm gì?

– Tôi không biết, nhưng nghe nói nó đủ tật xấu hút, chích, cờ bạc hoang đàng cửa nào có ... tứ đổ tường ... mà cái gì còn được trong tay thằng ấy.

– Nhưng ông và chú ấy là anh em. Không lẽ ông bỏ chú ấy. Bà Thủy nói nhỏ.

– Tôi muốn bà đừng nhắc tới thằng đó. Không chừng vụ này có âm mưu của nó cũng nên ... Ông Tính nói một hơi.

– Vụ này? bà Thủy tỏ vẻ ngạc nhiên.

– Thôi bà không biết đâu? Chuyện này tôi và bạn của Thủy Tiên sẽ lo.

– Được tôi đi đây.

Ông Tính gọi với theo:

– Bà nhớ chuyện này phải giữ kín không được lộ ra ngoài nghe chưa?

– Tôi nhớ rồi.

Bà Thủy bước đi vội vã. Ông Tính ngồi trầm ngâm nghĩ ngợi. Chuyện xảy ra trong tháng nay khiến lòng dạ ông không yên. Ông cảm thấy bức bối ...tin hay không tin cái huyền hoặc ấy Ông Tính ra lệnh giấu kín chuyện này ở đây, chưa người dân nào bên ngoài hay biết khách sạn có ma. Nhưng ông lo nếu nó lại xảy ra, thì giấy mà làm sao gói được lửa. Đúng rồi có một người cũng không tin có chuyện ma giống như ông ... Người đó là Khải Trọng. Ông mong đám cưới thật nhanh để ông giao khách sạn này cho vợ chồng Thủy Tiên. Không biết Khải Trọng có nghĩa như ông không. Vậy mà bây giờ tinh thần Thủy Tiên bất ổn. Ông Tính vô cùng lo sợ. Suy nghĩ, trăn trở ông cho gọi Khải Trọng đến gặp ông.

– Khải Trọng cậu có biết chuyện gì xảy ra nữa không?

– Dạ không!

– Thủy Tiên lại nhìn thấy bà nội của nó. Cậu có dám cùng tôi rình xem tìm ra bí mật chuyện này không?

Khải Trọng cười tươi:

– Bác hình như không tin vào những chuyện đồn nhảm.

– Ủ! Tôi cũng không tin lắm, nhưng đó không phải là tin đồn nhảm mà chính mắt Thủy Tiên nhìn thấy mới lạ chứ. Cháu có tin không?

– Tin điều gì?

– Khách sạn này có ma.

– Cháu cũng không biết. Cháu đang ao ước nhìn tận mắt ... Lúc đó mới kết luận có hay không.

– Cháu cũng giống bác ...

Ông Tính cười to tay bắt mặt mừng, quả là ông đánh giá không sai anh chàng này được việc đấy. Ngẫm nghĩ một lúc rồi ông Tính tiếp:

– Bác sẽ giao cho cháu việc giúp đỡ Thủy Tiên, đừng để cho con bé đi một mình. Bác thấy hiện giờ tinh thần nó sa sút. Cháu rán an ủi nó giùm bác.

– Đó là nhiệm vụ và vinh dự của cháu mà bác.

Ông Tính gọi Trọng đến bàn rồi nói:

– Cháu thấy có được không?

– Dạ tùy bác, làm sao ổn thì thôi. Còn cháu cũng đã có cách riêng của mình.

– Vậy ư? Còn chuyện cưới xin cháu tính thế nào?

– Vẫn đúng như bàn trước đây bác ạ!

Ông Tính cười vui vẻ:

– Bác mong có người lo cho Thủy Tiên sớm sớm. Chớ để tình trạng này hoài bác lo lắm cháu ạ.

– Bác dạy chí phải, con xin nghe theo.

Hai người đang nói chuyện tâm đắc. Khải Trọng định chào ông Tính đến theo Thủy Tiên thì Ly Ly hốt hơ hốt hải chạy vào:

– Dạ thưa ông chủ, ông ra mà xem.

– Chuyện gì vậy Ly Ly?

Ly Ly cắn môi vẻ mặt lo lắng:

– Lúc nãy con vừa ra khỏi phòng karaoke có người hét lên thất thanh khi đang hát. Họ cũng nhìn thấy một bà cụ như Thủy Tiên. Cô ta tả bà cụ miệng móm mém, tay chân run rẩy. Từ ngoài cửa sổ nhìn vào mắt chớp lia lịa sáng rực như mắt mèo. Móng tay của cụ dài như vuốt hổ. Họ sợ lắm.

– Rồi cô nói sao?

– Dạ tôi bảo không sao, ở trong khách sạn này có một bà cụ già ăn xin ... Bà ấy không hại ai đâu? Xem ra họ chẳng tin.

– Lại một cụ già ... lạ quá ... Tại sao bà cụ cứ lảng vảng ở khách sạn để nhát phụ nữ. Bực thật.

– Bây giờ ta phải làm sao hở bác?

Ông Tính cũng bối rối như Ly Ly và Khải Trọng:

– Chúng ta mau tìm cách cứu vãn tình thế. Cậu mau đến phòng karaoke xem trước.

Ly Ly kéo mạnh cánh tay Khải Trọng:

– Thôi đi lẹ đi anh, kéo bọn họ bỏ về hết.

Ông Tính tất tả bước nhanh ra ngoài. Ông quên để ý có một người bước chân theo ông ở phía sau lưng.

Việc ông Tính mời thầy Bẩy pháp sư nổi tiếng trừ ma đến trấn hồn mà bà cụ chỉ có gia đình ông biết. Vậy mà chỉ một ngày sau đó đã có tin đồn là khách sạn Thủy Tiên là khách sạn ma ... làm ọi người xôn xao. Ông Tính phải phân bua với mọi người là mời thầy về trị bệnh cho ông.

Thầy Bẩy sau khi trừ ếm dán mấy miếng bùa yêu ở cửa ra vào phòng của Thủy Tiên, nơi cửa ngõ hành lang ... Ông ra yên chí ra về và hứa chắc là đã trừ xong ma quỷ.

– Ma quỷ nào mà vào tay thầy Bẩy thì phải chết.

Ông ta cúng bái rất lâu. Hát những câu quái dị, thầy Bẩy còn căn dặn Thủy Tiên giữ lá bùa ông cho và đặt ở đầu nằm sẽ được yên vui trong nhà.

Bà Thủy và Thủy Tiên lo lắng:

– Tôi mong thầy giúp cho con tôi khỏi gặp ma là được. Tôi cảm ơn thầy lắm.

– Được rồi. Ta sẽ giúp cho.

Vừa nói ông Bẩy vừa giương cặp mắt tí xiu. Chắc do ăn nhiều mà bị như thế.

Mặt ông ta hớn hở nhưng bí xị, trông như cái bánh bao ế. Vui hay buồn cũng thế. Ông Tính quăng một số tiền để cho ông ấy yên lặng và giúp xong việc trừ ma.

Việc cúng bái cũng phải gọn gàng, không được rình rang làm cho thiên hạ chú ý. Mọi việc tưởng chừng như êm xuôi. Ai cũng chờ đợi. Lo sợ nhưng hy vọng. Mọi người mong muốn được bình yên để làm ăn. Nhất là Khải Trọng, anh sắp sửa nôn nao lo chuyện hệ trọng cả đời mình. Anh sắp cưới Thủy Tiên. Niềm vui dâng tràn, nhưng Khải Trọng chưa dám nói với Thủy Tiên một lời, chắc Thủy Tiên đang lo lắng phiền lòng. Anh mỉm cười. Trời bên ngoài đã trưa sáng rực màu da cam sáng chói.

Mấy hôm nay, A Cón uống rượu ở quán bà Bảy, chú ta cất giọng uyên thuyên:

- Này! Bà có biết lúc này khách sạn Thủy Tiên làm ăn ra sao không?
- Ra sao hở cậu?
- Thì ma xuất hiện giữa ban ngày ban mặt khiến cho lão Tính rồi tung chứ gì?
- Sao cậu biết?
- Tôi ... tôi ... A Cón này mắt như mắt khóm ở đâu mà chẳng trông thấy.

Huống hồ vì đó là khách sạn mà tôi đáng lẽ ra phải là ông chủ. A Tính đã cướp gọn của tôi. Bà hiểu chứ?

- Ủ! Hiểu ... Cậu buồn nên đi uống rượu chứ gì? Mà này ma xuất hiện ra sao, cậu kể tôi nghe coi, có giống con ma hồi nhỏ tôi nghe bà nội tôi kể không.

A Cón chưng hửng:

- Con ma nào? Ở đâu?
- Trời ạ! Cậu nói gì tôi chả hiểu gì cả. Thì cậu vừa mới nói trong khách sạn có ma. Vậy nó như thế nào?

A Cón cười bí hiểm:

- Ai mà biết. Tôi chỉ nghe đồn thôi. Tôi đâu có vào đó mà xem ma tròn hay ma méo. Đâu bà kể chuyện con ma của bà đi.

Bà Bảy cười móm mém hàm răng thưa còn vài ba cái ở phía trước:

- Số là ngày xưa có anh thợ săn vào rừng đi săn. Anh ta mãi mê đuổi theo con nai vàng nên bị lạc lối. Trời tối anh ta phải ở lại trong rừng. Sợ quá anh ta leo tuốt lên cành cây cao. Chợt thấy từ xa có một ánh đèn le lói, anh vội leo xuống là lần đi. trước mắt là một ngôi nhà, may quá anh kêu lên:

- Chủ nhà ơi! Có nhà không?

Có tiếng người đáp lại, anh mừng rỡ và xin tá túc. Chủ nhà rất lịch sự mời anh vào nhà. Anh thợ săn vừa đói vừa mệt. Anh nằm ngủ mà nhớ đến cái lạnh cái đói nên không tài nào chợp mắt cho được. Bỗng anh nghe:

xèo ... xèo ... xèo ...

- Ối! Ông chủ thật tố bụng, chắc đang lo cơm inh ăn. Lại nghe xèo ...

xèo ... Anh nghĩ là ông ấy chiên cá. Anh tưởng tượng là một mâm cơm ngon và lời mời khả ái của ông chủ. Nhưng ... nửa giờ trôi qua vẫn chỉ nghe tiếng xèo ...

xèo ... đều đều. Anh đánh bạo bước xuống xem điều gì. Chao ôi! Trước mắt anh một cảnh tượng hãi hùng, con ma lưới dài cuộn trên nóc nhà thông đầu xuống, le chiếc lưới dài hơn thước đo lôm liếm cái chảo nghe xoèn xoẹt. Anh ù té chạy ra khỏi nhà. Một đoạn nhìn lại ngôi nhà đã biến đâu mất như trong mơ.

- Hết rồi hả bà Bảy, tôi thích chuyện ma lắm.

- Ủ! Nói chuyện tào lao thì hay lắm. Liệu hồn đấy. - Chợt ông Bảy đi đây về cất giọng làm cả hai giật mình.

Bà Bảy hỏi dồn:

- Anh đi đâu về mà mang đủ thứ vậy?
- Cúng! Ở khách sạn Thủy Tiên ấy mà.

– Vậy à! Anh có mắt được con ma nào không?

– Ối! Họ tin ma thì có ma, không tin thì không có.

A Cón nhìn ông Bảy hỏi:

– Ông thấy họ đối phó với con ma đó như thế nào?

Ông Bảy cười bí mật:

– Nghề của tôi sao nói với cậu được. Mà cậu này ở đâu đến đây hỏi lung tung vậy.

Bà Bảy lên tiếng đỡ A Cón:

– Đây là cậu Tư con cụ An, con ma mà ông đi bắt đó.

– Uũa sao bà biết. Bà nhiều chuyện quá rồi đó. Nói bậy họ không để yên bà đâu.

A Cón cười to:

– Không sao đâu ông Bảy, khách sạn có ma thì ông nói có ma, có gì mà sợ.

Cho đáng đời lão ta tranh giành với A Cón này. Nhớ ... Hắn phải nhớ lời tôi đã nói ...

Đôi mắt của A Cón bỗng long lên sòng sọc đỏ ngầu, hắn vung nắm đấm cái ầm rớt xuống bàn, làm lão Bảy giật bắn cả người. Ông Bảy cất giọng nhỏ nhẹ:

– Chuyện gì còn có đó, cậu bình tĩnh lại đi cậu ạ.

– Bình tĩnh à! Ông cho tiền tôi hút đi rồi tôi bình tĩnh. Tôi sẽ giết lão ấy có ngày. Ông có đến đó nhớ xem tình hình ma cỏ trong khách sạn vào báo cho tôi biết để tôi liệu. Nhớ chưa? Cái lời tôi thì không yên. Các người biết chứ.

– Dạ! Bà Bảy khúm núm.

Mắt A Cón bỗng giật giật. Dáng người ồm ồm nhưng đôi mắt rất hung dữ. Hắn quờ quạng đi ra khỏi quán ngập dài từng cơn. Quần áo xốc xếch như anh chàng phu than, vừa đi hắn vừa phun một bãi nước bọt xuống nền gạch nhìn trộm vào ông Bảy một cái mới bước đi thẳng. Bà Bảy vẫn im lặng chờ A Cón khuất dạng, ông quát:

– Sao bà chứa cái thứ đó vào nhà.

Bà cự nự:

– Ông này lạ chưa? Quán nhậu ai vào thì mình bán, không lẽ tôi đuổi hắn được, rồi rượu bán cho ai?

– Thứ nghiện xì ke mà uống rượu bao nhiêu. Hình như hắn ta đến đây với mục đích gì đó.

Bà Bảy lắc đầu:

– Không có chuyện gì đâu?

– Sao bà biết. Thế còn lời đe dọa của hắn lúc nãy.

– Hắn chỉ nói vậy thôi. Ông cứ làm việc trừ ma quỷ của ông đi. tôi mệt quá rồi. Tránh ra để tôi còn buôn bán. Ông làm khách của tôi đi cả rồi. Thiệt là cái mặt ...

– Hừ!

Nói xong bà Bảy bỏ vào trong nhà. Ông Bảy ngẫm nghĩ rồi đi nhanh ra ngoài không biết đi đâu mà rất vội vã ...

Thủy Tiên mỉm cười rạng rỡ nhìn Khải Trọng, cô thử chiếc áo cưới này đến chiếc áo cưới khác mà chưa vừa ý, dù Khải Trọng thấy cô rất đẹp. Hải Thi sẽ là phụ dâu trong ngày cưới. Ngày mai mới là lễ đính hôn, thử nhanh chiếc áo cuối cùng Thủy Tiên hài lòng nhìn nhìn trong gương, cô thật xinh như nàng tiên.

– Đẹp rồi, xinh lắm Thủy Tiên ạ.

Hải Thi lên tiếng cô lặng ngắm Thủy Tiên. Phải nói là cô ấy đẹp, xinh như mộng đôi môi đỏ tươi, gương mặt thanh tú, đang người thon thả, chiếc cổ cao trắng ngần. Khải Trọng không biết nói gì nhưng anh nôn nao lạ. Tình yêu chưa đến với Thủy Tiên nồng nàn, nhưng hình như họ ngầm bảo với nhau rằng là họ là của nhau mãi mãi. Tình yêu chẳng cần nói nhiều lời. Hải Thi cũng thích như thế, cô ao ước người yêu của mình thật trầm lặng nhưng thông minh nhạy bén.

Biết bao giờ ... Hải Thi mỉm cười với ý nghĩa vừa thoáng qua. Nhưng cô cũng chợt buồn vì số phận nghèo khổ của mình ... Hải Thi cố gắng làm việc để vươn lên trong cuộc đời. Cô có quyền mơ mộng ... Nhưng cô phải lo cho bản thân mình trước ... người yêu thì lúc nào có mà chả được. Hải Thi ao ước cái hạnh phúc của Thủy Tiên.

– Gì mà ngẩn người vậy nhỏ?

Thủy Tiên gõ nhẹ vào má cô, làm Hải Thi giật mình cười nói:

– Tôi ghen với bạn đó.

– Hả! Bạn nói gì?

– Không nghe rõ à? Tôi ghen với bạn đó.

– Ừ! Có gì mà phải ghen. Mình chưa thấy vui đâu Hải Thi.

– Tại sao?

– Bởi vì mình chưa yên chuyện ở khách sạn. Bạn có hứa ở lại đây cùng vợ chồng mình làm ăn không?

– Ừ! Hứa.

– Chúng ta sẽ cùng nhau vén màn bí mật ở khách sạn mang tên mình nhé.

Nghe Thủy Tiên nói Hải Thi cười to:

– Hôm nay hết sợ rồi à? Lại còn đòi làm trinh thám, bạn đọc được tiểu thuyết ở đâu vậy.

– Mình hết sợ rồi. Bởi anh Khải Trọng ở bên cạnh và các bạn nữa.

– Nhưng mà nó chỉ tìm cậu và mình nó nhất.

Khải Trọng xem vào:

– Thì tôi sẽ ra tay trừ khử cho các cô yên lành mà sông cảnh êm ấm ...

– Chà! Lại còn hát cải lương nữa. Anh là nghệ sĩ tự bao giờ vậy Khải Trọng.

Hải Thi tức cười trước bộ dạng của Khải Trọng. Thỉnh thoảng anh cũng làm cho họ vui đó không phải là tính cách của anh, nhưng nhìn hai cô gái vui như sáo anh cũng thứ tiểu một lần xem sao. Không ngờ Thủy Tiên ngày thường trầm lặng giờ rất nhí nhảnh xinh tươi. Anh chỉ mong có thể.

– Xong rồi ta về. Hẹn ngày mai chúng em sẽ đến nghe chị.

Quay sang bà chủ tiệm áo cưới họ từ giả và trở về khách sạn Thủy Tiên.

Chuẩn bị có lễ đính hôn, từng ngọn đèn chùm được treo lên rực rỡ, khách sạn rộn rịp hơn, người qua kẻ lại. Khách du lịch lẫn khách ở nhà đông hơn ngày thường.

Nhân viên khách sạn họ lau chùi phòng ốc, cầu thang nói chuyện ròn rã. Ông Tính đi lại trong phòng điều hành hôm nay có vẻ tươi tắn hơn, nhìn cách trang hoàng ông tỏ vẻ hài lòng. Gọi một nhân viên đang treo đèn thêm cho dãy hành lang, ông bảo họ:

– Anh xem đèn nào hư thì thay giùm tôi nhé. Kể cả những nơi tối, anh gắn thêm đèn ở cầu thang, phòng vệ sinh nữa.

– Như vậy hao quá ông chủ.

– Anh cứ làm hao tốn tôi chịu hết.

Mọi người lau chùi quét vôi lại những chỗ loang lỗ trên tường. Đèn sáng trưng. Ông Tính dự định làm sáng cả khách sạn xem hồn ma còn hoạt động nữa không. Lòng ông nửa tin nửa ngờ. Chuyện quái đản lại cứ xảy ra thường xuyên, làm ông mất ăn mất ngủ. Đây là lần thứ hai ông sống trong thấp thỏm, kể từ lúc bà cụ An điên loạn phá phách trong nhà.

Ông Tính sẽ canh xem hồn ma xuất hiện lúc nào. Hai ngày nay êm lặng, chắc bùa của thầy Bảy hay. Ông cũng ráng tin như thế. Ông Tính đang bàn với Thủy Tiên về chuyện của Thủy Tiên và Khải Trọng. Thủy Tiên đi vào cô thật rạng rỡ làm ông cũng vui lây.

– Mấy ngày nay con còn thấy bậy bạ nữa không?

– Dạ không ... nhưng hình bà nội ngồi vắt vẻo trên lan can sân thượng cứ lờn vờn trong đầu óc con mãi. Hay là nội có điều gì oan ức mà gọi con mãi. Con thấy lòng dạ mình xốn xang.

Bà Thủy vuốt tóc con, nhìn vẻ âu sầu trong mắt đen láy. Đôi mắt ngày xưa bà An thường thơm lên đó. Bà trấn an con:

– Con lo vui với hạnh phúc của mình. Chuyện bà nội để cha con lo.

Thủy Tiên ngồi chơi một lúc rồi xin phép trở về phòng mình. Thủy Tiên đi ngang qua quây. Anh Nam nhìn cô gật đầu chào, rồi cầm cúi dọn dẹp các biên lai, đồ đạc chuẩn bị đóng cửa. Các nhân viên khác vẫn còn đi lại. Đèn sáng choang. Đúng mười một giờ Nam đứng lên hạ tấm kính ở ngăn thu tiền xuống.

Anh bảo cô Lan:

– Cô làm ơn đến chỗ cô Ly Ly giao các biên lai này giùm tôi, tôi sẽ đóng cửa.

Lan đi khỏi. Nam lúi húi đóng cửa phòng thu tiền bỗng anh ghe tiếng lộp cộp vang lên bên cạnh. Ngẩng lên anh giật bắn người, một bà già lụm khụm choàng chiếc khăn nâu cát trầm gần kín khuôn mặt, lụm cụm chống gậy đứng bên anh tự bao giờ. Lúc đầu anh ngỡ là cô Lan chưa đi nên anh hỏi:

– Cô chưa đi ư? Để tôi kéo cửa cho. Nó hơi rít.

Im lặng ... Nam quay lại thấy bà lão mang chiếc giỏ bên hông đi tới gần anh hơn. Nam cất tiếng gọi.

– Bà ơi! Phòng của bà ở đâu? Không làm thủ tục, không có chìa khóa làm sao vào phòng được.

Bà lão im lặng như không nghe đi thẳng lên cầu thang. Nam sợ bà lão lên trên đó sẽ gặp rắc rối nên chạy vội theo gọi:

– Bà ơi! Bà làm thủ tục đi rồi nhận phòng.

Bà lão không thèm ngoái đầu lại.

Nam ú ớ ngã xuống:

– Ma ... trời ơi ... Ma ...

Mọi người chạy đến vực Nam dậy. Lan ngơ ngác:

– Chuyện gì xảy ra vậy?

Thu Linh hoảng sợ:

– Hình như anh Nam bảo là gặp ma. Làm gì có chuyện ấy, anh Hoàng, Thảo có tin không?

– Tôi không tin là trên đời này có ma, Thảo áp ứng.

Hoàng cãi lại:

– Í anh đừng có nói như vậy. Coi chừng mai mốt ma nhác tới anh bây giờ.

Thảo trề môi:

– Trên đời này có nhiều hạng người, người ác, người xấu, người tàn bạo và người hiền, người lành. Anh sợ hạng người nào?

Hoàng mỉm cười:

– Anh mới lạ? Đang nói ma sao chuyển qua người.

Thảo lắc lắc cái đầu ra vẻ là người hiểu biết.

– Tôi nó anh nghe thử xem. Mà thì không hình không dạng ... vô hình vô thanh ... làm gì được mình mà mình sợ. Tôi cóc sợ.

– Vậy anh sợ gì nhất? Thu Linh hỏi gặng.

– Tôi chỉ sợ con người ác độc mà thôi.

Hoàng nhìn bộ dạng của Thảo anh cười to:

– Anh nói sao tôi nghi quá, nếu gặp con ma đứng trước mặt anh, anh làm sao?

Thảo liếm môi:

– Thì tôi bước tới sờ thử xem nó như thế nào nó mềm, cứng, to, nhỏ ra sao?

Bởi vì từ nhỏ đến lớn tôi chỉ nghe mà chưa thấy.

– Mọi người cứ đứng đó mà bàn tán. Mau xem Nam tỉnh chưa? Hỏi xem anh ấy gặp phải điều gì mà ngất xỉu như vậy.

Khải Trọng nghe tin anh chạy đến thấy kẻ đứng ngồi bàn tán xôn xao. Anh góp lời:

– Các anh chị chịu khó đưa anh Nam về phòng của tôi. Chúng ta sẽ tìm hiểu kỹ vụ này, đừng đứng đây nói chuyện không nên.

Cả bọn kéo nhau đưa anh Nam về phòng Khải Trọng. Mọi người chăm sóc kỹ, một lát sau anh tỉnh dậy ngơ ngác:

– Làm gì mà các anh chị lại ở đây? Tôi đang làm gì? Ôù đâu?

Khải Trọng cười cười:

– Anh hãy kể lại vì sao anh bị ngất?

Nam ngồi dậy kể chậm chậm những điều anh nghe thấy. Lan hỏi vội:

– Anh thấy rõ bà cụ lúc nào?

– Lúc cô vừa đi khỏi. Tôi còn nghe rõ tiếng gậy gõ lộp cộp. Lúc ấy tôi đang kéo cửa nên ngỡ là cô còn ở đó, và hỏi cô chưa đi à? Nhưng không có tiếng trả lời.

Thu Linh nôn nóng:

– Rồi sao nữa? Lúc này con Lan nó chậm chân thì có lẽ là xỉu cả đôi rồi. Chứ không xỉu ... cô đơn ... như Nam lúc này.

Lan đập vào tay bạn:

– Nói bậy không hà! Im lặng để cho anh ấy kể tiếp.

Khải Trọng ngồi im lặng nghe, Nam hắng giọng kể tiếp, mọi người vây quanh vì hiếu kỳ có, vì sợ sệt có. Họ không muốn về hay sợ không dám về.

Nam có vẻ đã lấy lại bình tĩnh anh nhìn quanh làm cho Thảo chột dạ:

– Anh tìm cái gì vậy? Bộ ma tới hả? Đừng nói là anh thấy còn tui tui không thấy à ghen. Anh Trọng à. Tôi nghĩ chắc có bà cụ nào đi lạc vào đây thôi. Còn bà ấy đi đâu anh thấy không, lối nào?

Nam ngập ngừng rồi nói:

– Đúng thì tôi không có sợ ma và cũng không tin là có ma hiện diện trên đời này. Nhưng sự việc vừa xảy ra làm tôi phải suy nghĩ lại. Lúc đầu tôi cũng nghĩ như anh nên chạy theo bà lão và thắc mắc tại sao bà

ấy không đăng ký phòng mà lại đi lên cầu thang, tôi hỏi mấy lần mà không nghe trả lời, tôi liền chạy theo chặn trước mặt bà ấy xem bà ấy đi đâu để tôi hướng dẫn, nếu tôi đóng cửa thì lấy đầu ra chìa khóa mà vào phòng. Các anh biết bà ấy làm gì không?

– Làm gì? Làm gì? Có tiếng hỏi:

– Bà ấy trợn mắt nhìn tôi, cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống, còn khuôn mặt thì vô cùng gớm ghiếc, chẳng khác nào mặt phù thủy trong truyện thời xưa.

Có tiếng cười khúc khích:

– Anh có nhìn kỹ không? Nhiều khi bà cụ ở hội hóa trang về thì sao? Rồi tại sao anh ngất?

Nam lắc đầu:

– Tôi cũng không hiểu vì sao tôi ngất, chỉ biết lúc đó bà ấy im lặng nhìn tôi trừng trừng, cái nhìn thật dễ sợ. Chân tôi rũn xuống và ... Anh chị thấy đó ... Tôi chẳng còn biết gì nữa, bà ấy đi đâu tôi không biết.

Thảo đề nghị:

– Hay là ta xem lại có bà cụ nào đêm nay nghỉ lại khách sạn không?

Nam ngẫm nghĩ lắc đầu. Anh nhớ cả ngày nay đâu có bà cụ nào mượn phòng hay trả phòng. Họ đến đây đa số là lứa tuổi trung niên, thanh niên, nhưng chưa tin là mình nhớ chính xác nên hỏi lại cô Lan:

– Cô Lan có nhớ ngày nay có bà cụ nào đăng ký phòng giống tôi tả không?

– Không có. Lan trả lời.

Thảo chen vào:

– Theo tôi thì anh nên xem lại thần kinh của mình đi. hình như nó có vấn đề rồi.

Hàng le lưỡi:

– Tôi thì thấy chuyện này giống như thật, anh Nam vẫn bình tĩnh thấy rõ, ta không nên xem là chuyện dị đoan, bởi vì trên đời này cái gì cũng có thể xảy ra.

Thảo vẫn nói cứng nữa đùa nữa thật:

– Tôi thì không tin chút nào? Bao giờ tôi thấy tôi mới tin và tôi bắt ma cho các anh xem.

Hoàng lắc đầu ngán ngẫm:

– Eo ơi, ông ngang quá. Tôi sợ có ngày ông bị nó cho ăn đất sét, lúc ấy đừng gọi tụi này khiêng về nghe cha nội.

Thảo nói như định đóng cột:

– Không bao ...vờ. Các cô gái ngồi co rúm lại sợ sệt:

– Bây giờ làm sao tụi tui dám về nhà.

Lan cười gượng:

– Ủ! Đúng rồi nhìn bộ vợ anh ấy các anh nghĩ xem ma quỷ nó chạy dài.

Mọi người đều người khi nhìn thấy Thảo nhăn mặt vì phải lãnh trách nhiệm đưa các cô gái về.

Khải Trọng thấy khó cho Thảo nên nói nhanh:

– Thôi các cô vào phòng trọ của khách sạn mà ngủ qua đêm. Giờ đã khuya quá rồi về không tiện đâu. Vả lại một mình Thảo mà đưa các cô về nhà chắc tới sáng quá.

Quay sang Thảo, anh nói luôn:

– Anh không sợ ma chứ gì? Có ngày tôi cần anh đấy, nhớ nếu tôi gọi anh đến ngay nha.

Thảo cười vòng tay cung kính:

– Xin tuân lệnh đại ca.

Lan bỗng lên tiếng:

– Anh bênh anh Thảo, hãy để cho anh đưa tụi em về. Ngàn năm một thuở không để tụi em hành ông ấy cho bỏ ghét.

– Trời! Tụi làm gì mà các cô ghét. Ăn ở gì mà bất công. Mình giúp họ ngược lại ... Lạy trời a hốt các cô hết cho rồi. Tôi khỏi phải mệt.

Thu Linh đánh vào vai anh một cái đau điếng.

– Cái miệng ác nè, tụi này sợ ma lắm đó. Ôi đây lại có ma, tụi tui kỵ anh nói đến từ đó nghe chưa. Có bắt thì bắt một mình anh thôi, đừng có liên lụy người khác.

Thu Linh nói một hơi làm Khải Trọng phì cười:

– Hèn gì ma nhát toàn là nữ?

– Anh nói gì anh trọng ... Nam lên tiếng.

– Đâu có, anh có nói gì đâu.

Trọng chối dài. Lan nhăn mặt:

– Bây giờ làm sao dám ngủ. Chắc đêm nay phải ngủ ngồi ở đây tới sáng thôi các bạn ạ.

– Ủ! Bạn nói phải lỡ bà cụ trở lại, em chắc là người ngã trước tiên ... Thu Linh sợ hãi nói.

Khải Trọng thấy họ lo lắng. Anh suy nghĩ một chút rồi nói:

– Chắc không có chuyện gì đâu. Các cô cứ yên tâm. Chúng ta nhớ đừng kể cho ai nghe chuyện này. Ngày mai là ngày vui của cô Hai, ông chủ không muốn gặp rắc rối nên mọi người nên nén lòng để qua rồi chúng ta nói cũng không muộn.

– Dạ! Mọi người đồng thanh.

Khải Trọng nhìn theo họ, anh mỉm cười. Thì ra trước mặt anh các nhân v cũng có hai phe. Có người tin, người không tin. Đã khuya anh trần trọc không ngủ. Câu chuyện ngày càng rắc rối bắt Khải Trọng bước vào cuộc. Nhưng bắt đầu từ đâu thì anh chưa biết. Suy nghĩ miên man anh thiếp đi lúc nào không biết. Trước mắt anh là vàng sáng trắng nó di chuyển đến gần anh, vàng sáng ấy hóa thành những cục thịt tròn có mắt, mũi miệng, nó lăn tròn đến anh. Khai Trọng sợ quá, nhưng chúng cứ lăn tròn quanh anh cười nham nhỡ. Rồi chúng lại hè nhau đẩy anh, kẻ đẩy, người kéo, nó ngồi trên tay, chân, lên bụng ... Anh định la lớn, hét to cổ vùng vẫy, nhưng tất cả đều nặng trĩu. Miệng anh như bị dán cứng. Anh nằm đơ như khúc gỗ. Thế là chúng đẩy anh vùn vụt trên sàn gạch.

Anh mở mắt ra sợ cuống cuồng, chắc là đầu mình sẽ vỡ toát ra thôi ... Khải Trọng cố lật người sang bên ... nhẹ tênh. Ối! Thoát rồi. Tất cả đều biến mất nhanh chóng.

– Trời ơi! Ta đang tỉnh hay mơ. Thật hãi hùng khủng khiếp.

Khải Trọng lắc lắc cái đầu, hình như cổ anh bị đau. Mồ hôi rỉ ra ướt cả áo.

Anh rối bời lòng dạ, vừa rồi là thực hay mộng. Anh cố vắt óc ra, nhưng tất cả đều rối bời. Khải Trọng cảm thấy đau đầu. Anh ngồi lặng lẽ trong đêm tối thấy lòng mình đang rối như cuộn tơ vò. Phen này biết gỡ từ đâu?

4. Chương 4

Mọi người dừng tay một chút để nhìn xem cô dâu chú rể bước ra. Họ đẹp đôi thật. Ở khách sạn này họ từng chứng kiến những đôi trai gái nên duyên đến đặt hàng, nhưng hôm nay đôi trai tài gái sắc đó là ông chủ và bà chủ tương lai của mình. Thủy Tiên, Khải Trọng lễ đính hôn của họ gọn gàng. Chú rể hình như đôi mắt trũng sâu, nét mặt bơ phờ. Điều đó không giấu được Thủy Tiên và ông Tính. Ông ngẫm nghĩ:

– Quái! Thăng Trọng hôm nay sao trong nó hộc hác quá vậy.

Trong óc ông thoáng qua:

hay là nó lại gặp ... Chắc có chuyện gì.

Ông Khải Hòa nói nhỏ bên tai làm ông giật mình:

– Anh tuyên bố đi anh sui.

– Hả?

Bà Thủy e ngại khi thấy ông chồng mình như từ cung trăng xuống, liền kéo nhẹ tay ông:

– Ông làm cái gì mà như phỗng đá vậy. Có nghe anh Hòa nói không?

– Ừ ừ ... Tôi nghe rồi ...

Lễ xong rồi mọi người quây quần bên bàn tiệc thật vui vẻ. Thủy Tiên trong chiếc áo dài gấm Thượng Hải thật tha thướt. Cô lén nhìn Khải Trọng. Chờ lúc mọi người đang vui vẻ không để ý, cô hỏi nhỏ:

– Sao anh có điều gì buồn ư?

Khải Trọng nhướng đôi mắt mệt mỏi cố làm vui:

– Đâu có. Tại anh nôn gặp em nên không ngủ được.

Nghe câu nói ngọt ngào của Khải Trọng, Thủy Tiên cười lộ những chiếc răng trắng đều rất duyên dáng. Khải Trọng muốn hôn lên mặt cô, nhưng anh lại nhớ những khuôn mặt tròn vo như quả dứa lại nhảy múa trong óc anh đang nhe miệng cười. Chúng giễu anh, chúng hỏi anh sợ không? Để chứng tỏ là mình không sợ có thần kinh thép. Anh bảo không sợ. Thế là chúng cứ nhảy múa. Mắt Khải Trọng như nổ đom đóm. Đầu óc quay cuồng. Anh nắm chặt mép bàn cho khỏi ngã. Thủy Tiên nhìn mặt anh trắng bệch, cô lo lắng bước đến vịn nhẹ vào tay anh:

– Anh sao thế? Có chuyện gì giấu em phải không?

– Thủy Tiên, anh hỏi em chuyện này nhé. Em phải nói thật.

Thủy Tiên ngạc nhiên:

– Chứ em giấu anh chuyện gì?

Khải Trọng lắc đầu:

– Em đừng hiểu lầm ý anh. Anh muốn hỏi em là sau khi bà nội mất, khách sạn này ai quản lý?

– Thì gia đình em chứ ai.

– Chỉ có ba mẹ thôi hay còn ai khác?

– Chỉ có ba và mẹ.

– Còn trước khi nội mất. Ai là người xây dựng nên khách sạn?

– Bà nội em.

– Còn ai nữa không?

– Em không biết, nhưng anh làm gì như hỏi cung em vậy?

Khải Trọng gượng cười:

– Anh chỉ tìm hiểu vậy thôi.

Thủy Tiên không tin:

– Nếu chỉ có vậy sao gương mặt anh trông có vẻ lo lắng. Có phải anh biết chuyện gì xung quanh bà em phải không. Anh có manh mối gì rồi hả?

Thủy Tiên mở to đôi mắt hỏi anh một hơi làm anh bối rối:

– Chưa anh chưa tìm ra, nhưng anh quyết phải bật mí cho được chuyện lạ ở khách sạn này, em bằng lòng không?

Thủy Tiên nép vào ngực anh cô nghe trái tim mình đập dồn dập. ...Anh thật đáng yêu ... vì mình mà anh mất ngủ, vì mình mà anh trần trố tìm ra bí mật giúp cô. Thủy Tiên thấy lòng mình sung sướng ầm cúng hơn. Đúng là cha đã chọn cho cô một tấm chồng xứng đáng. Lần đầu tiên trong đời có nép đầu vào ngực một người đàn ông mà cô tin cậy. Thủy Tiên như thấy trước mắt mình cả trời hạnh phúc đang ủa về. Cô nhắm mắt lại đón nhận nụ hôn thật đầm thắm mà Khải Trọng vừa trao cho.

Hôm nay là chủ nhật. Khách sạn tổng vệ sinh quanh các phòng và hành lang. Các nhân viên điều tham gia. Mọi người dọn dẹp bàn ghế, sửa lại màn, giường, chiếu, gối, lau sạch từng góc phòng thật rợn rợn. Mọi người lo vài ba phòng kể cả tẩy rửa hành lang. Có tiếng Lệ gọi lớn:

– Anh Hoàng làm ơn xách giùm em xô nước.

– Ủ! Có đây ...

Hoàng chạy nhanh vào phòng lấy nước. Các cô đang cúi húi dọn dẹp. Bỗng họ nghe đánh huych một cái. Cái xô đập xuống nền nhà nghe đánh ...bộp nước đổ lênh láng. Hoàng té nằm dài trên vũng nước. Rất đau anh cố đứng dậy. Lệ la lên:

– Trời ơi ! mượn có một chút làm đồ tùm lum ướt cả tường rồi.

Nén đau anh Hoàng chỉ về phía trước miệng lắp bắp:

– Cô nhìn ... nhìn kia Bà lão.

Lệ nhìn theo tay anh, cô chỉ thoáng thấy một bóng người vừa biến mất ngay bức tường trước mặt. Lệ không hiểu gì cả lùi lại nhìn rõ nhưng cô chẳng thấy gì cả ngoài bức tường vừa bị đổ nước còn loang lổ nước. Mặt Hoàng trắng bệch.

Anh cứ ngồi nhìn bức tường lo sợ, hải hùng. Toàn bộ cảnh ấy xảy ra trong tích tắc. Lại bà cụ, bà đi từ hành lang xuống rồi biến mất ngay trước mặt anh. Lo nhìn bà lão nên Hoàng buông rơi chiếc xô và té nằm dài trên sàn gạch. Vậy bà cụ Nam gặp là có thật . còn bà lão thoát mất cũng có thật.

– Trời ơi! Mẹ. Ma giữa ban ngày ban mặt mà ma xuất hiện. Không khéo có ngày mình chết oan vì bà ấy.

Lệ ngạc nhiên nhìn bộ dạng của Hoàng :

– Sao anh không ngồi dậy mà lo dọn dẹp. Ngồi mà ngóng cái gì vậy?

– Tôi đau quá, cô làm ơn kéo giùm tôi cái chân xem có bết không?

Lệ nắm chân anh kéo mạnh. Hoàng la hét lên:

– Trời ơi! Bộ cô tính bẻ gãy chân tôi à? Cô nuôi tui nổi hên.

– Cái gì mà la om sòm vậy Hoàng?

Ông Tính đi tới, ông suýt ngã vì vũng nước trên sàn gạch:

– Sao không lau sạch để như thế này mà coi được à?

Ông Tính hơi cúi làm cho Lệ và Hoàng chột dạ, nhưng anh nhăn nhó không tài nào đứng lên được:

– Thưa ông chủ, không phải tại con ẩu đâu? Chỉ tại có ma ...

– Hả? Anh nói cái gì?

– Dạ con xách xô nước, bà cụ hiện ra từ trên lầu men xuống. Con nhớ đêm hồi hôm anh Nam con dừng lại, bà ấy đi thẳng vào bức tường này rồi biến mất ngay trước mắt. Và con bị té ... chân treo rồi không đứng lên được, nên chưa dọn dẹp.

– Anh nói sao? Một bà cụ ... hung dữ?

Mặt Ông Tính tái dần hỏi trong hơi thở:

– Đêm rồi bà ấy xuất hiện ở đâu?

– Dạ ở phòng thu ngân.

– Sao anh không cho tôi biết?

– Dạ cậu Trọng không cho chúng con nói với ông và cô Hai. Sợ ông buồn, cậu Trọng bảo để hôm nay rồi báo lại cũng không sao. Bây giờ con tin là ở đây có ma ông ạ.

– Hừ! Lão già này trấn ếm cái gì mà ngày càng lộng dã.

Ông Tính lẩm bẩm rồi nói to:

– Các anh dọn dẹp nhanh lên. Nếu có chuyện gì xảy ra thì báo cho tôi biết ngay chưa. À! mà chân anh có sao không? Nếu đi không được thì cô Lệ mau gọi các cậu ... đến giúp đưa anh ấy đi trị bệnh, rồi tôi sẽ lo hết các khoản đó, nhưng nhớ là không được bàn tán về vụ này nghe chưa?

– Dạ ! Hoàng trả lời lí nhí.

– Ông chủ yên chí, cậu Trọng đã dặn tụi con rồi.

– Ủ! Cậu ấy biết đấy. Cô Lệ đi gọi cậu Trọng vào đây nhanh lên.

Trong đang xem qua các giấy tờ, bản thiết kế và cả đề án xây dựng khách sạn mà Thủy Tiên tìm được đưa cho anh. Anh chăm chú xem từng phòng.

Chẳng có gì đặc biệt như những bản đề án khác. Đang suy nghĩ rà từng chỗ chi chút:

đây là phòng điều hành, năm tầng lầu, mọi tầng bốn dãy phòng ngang dọc.

Tầng thượng cây cảnh, tầng hai phòng Karaoke, phòng ăn, phòng thu ngân trả và giữ chìa khóa, chỗ ăn. Tầng dưới là khu giải trí, nghỉ ngơi, sân tennis, bóng chuyền và hồ bơi rất đẹp. Đây khu nhà bếp. Còn những chấm xanh đỏ xem ở tầng tư là cái gì..? cái gì nhỉ? Khải Trọng dùng bút chì trên bản đề án. Không có ghi chú gì cả. Lạ nhỉ.

Đêm vừa buông xuống. Trăng mười sáu tròn vành vạnh trên ngọn cây, cành thùy dương lơ thơ đêm tóc. Ành trăng rực rỡ bên ngoài, ánh sáng trải tràn lên lá cây bóng nhoáng. Cây liễu rung rinh trước làn gió nhẹ. Xa xa nhìn hàng liễu rũ ngỡ như hai hàng người đang đứng cuối đầu vào nhau thủ thỉ trò chuyện dưới ánh trăng suôn. Lệ, Thu Linh, Lan bàn với Nam và Hoàng một cách bí mật. Thảo thấy vậy la lên:

– Các ông bà định làm gì mà bàn tán có vẻ bí mật quá vậy.

Lan chống nạnh hai quai:

– Ê! Ông tướng, ông không nên biết chuyện bí mật này ...biết chưa?

– Tại sao? Trời bây giờ bày đặt chia phe.

– Không phải chia phe để đánh nhau đâu? Nhưng tạm thời cho ông ở phe khác chịu hôn.

– Phe gì. Thảo hỏi lại.

– Phe không chuyện ma, còn tụi tui tin là có nên ... - Nói đến đó Thu Linh im lặng nháy mắt các bạn.

– Bí mật phải hôn? Thôi được rồi tôi đi chỗ khác kéo làm ảnh hưởng đến việc cúng bái của mọi người. Nhớ cúng xong cho tôi ăn với nghen.

– Trời đất! Anh nói gì lạ vậy Thảo.

– Tôi nói vậy đó. Tùy mấy người tin hay không đây không ép. Thiệt thấy đom đóm mà ngỡ là ma thầy bỏ thầy chạy, rơi khăn rơi giày, rơi cả cục xôi, thầy ngồi thầy khóc ma bắt thầy đi ...

– Úi trời ơi! Ma bắt ai vậy anh Thảo.

Thảo ngưng hát, cười hì hì ... Thì ma nó bắt ông thầy ếm chứ bắt ai. Ông thầy thấy đom đóm cứ ngỡ ma trôi ấy.

Cả bọn há hốc nghe Thảo kể. Lan phát hiện ra Thảo đang nói bọn họ là nhìn gà hóa cuốc, nên cô bé đi vòng phía sau cầm một cái bánh bò, một tay bịt mắt còn một tay nhét cái bánh vào miệng. Thảo la oai oái:

– Thôi thôi! Tôi không khoái ăn bánh bừa đâu.

– Không phải bánh bừa mà là bánh bò, nhét cái miệng nói bậy bạ lại hiểu chưa?

Thảo vụt bỏ chạy:

– Tôi sợ các bà còn hơn các bà sợ ma nữa. Một chút nữa có người ngã xuống đừng có gọi Thảo này đến cứu nghe.

– Xí! Còn lâu. Đi giùm đi mà để người ta bàn công việc phá hoại.

Vừa nói Lệ vừa đuổi theo. Thảo bỏ đi còn quay lại hù:

– Í! Coi chừng ma kìa.

Lời dọa của anh làm ai cũng tưởng thiệt cả bọn nhón nháo. Lệ hoảng quá quay trở lại. Thảo đi xa quay lại bụm miệng cười chế giễu.

Hoàng lên tiếng:

– Kệ hần! Thằng khùng, các cô đừng cố chấp. Các cô bày ra một mâm đủ thứ thức ăn rồi mình cúng họ. Tôi nghe mẹ tôi nói người chết cũng như người sống, đói quá thì quấy phá đòi ăn. Mình cho họ ăn thì họ để mình yên ngay. Chúng ta thử đi.

– Chúng em đã chuẩn bị sẵn rồi, anh hoặc anh Nam van vái dùm đi.

– Nhưng chúng ta cúng vong ở đâu? Đặt ở bên ngoài mọi người nhìn thấy thì kỳ lắm.

Lệ thắc mắc:

– Các anh có lỗi hỏi ông chủ chưa?

Hoàng ra dấu nói nhỏ nhỏ kéo mọi biết:

– Thôi mình đem vào phòng bảo vệ đi. Nơi ấy không ai qua lại, kín đáo.

Thế là các cô lại bê mâm cơm có cả bánh trái, nhang đèn đến để cúng vong ở phòng bảo vệ. Họ khấn rầm rì van vái mọi vong linh oan hồn về hưởng chút ít, rồi dùng quây phá họ nữa. Ai cúng rất thành tâm.

...Nhìn ngọn bạch lạp giật giật, cây hương cong vút quắp xuống. Nam bảo:

– Các cô nhìn xem họ đã chứng ình rồi đó. Thôi chúng ta ra ngoài để yên cho họ vui đi.

Nói rồi cả bọn kéo ra ngoài ai về việc nấy, kéo ông chủ phát hiện sẽ rầy.

Nam về quây thu cùng Lan, Lệ và Hoàng bảo vệ đi quanh hành lang mang đồ đạc cho khách, Thu Linh lên tầng trên đi một vòng. Một chốc sau họ trở lại phòng bảo vệ. Thu Linh đi trước. Lệ và Lan cười cười:

– Linh ơi! Dọn dẹp đi em.

– Các chị phụ em một tay chứ.

– Thôi đưa hai ông tướng này bưng xuống dẹp giùm.

Lan vừa đưa tay định rút cây hương dụi đi, bỗng cô rút tay về như bị bỏng, hét lên thất thanh và lùi lại thật nhanh:

– Trời ơi!

Mọi người cùng nhìn. Ai nấy đều dựng tóc gáy. Lan và Lệ ôm nhau cứng ngắt, trên bức tường gần mâm cơm hiện ra một chữ khá to:

...Máu màu đỏ đập vào mắt mọi người. Nam và Hoàng kinh hãi nhìn nhau, mặt mày cắt không còn giọt máu. Họ vội bước ra ngoài đứng thở để bớt sợ. Thảo đi đến hỏi:

– Cúng xong chưa?

Lan le lưỡi chỉ vào chỗ cúng. Thảo bước vào nhìn anh hỏi ngớ ngẩn:

– Ai viết cái gì vậy?

Cả bọn lác đầu và kể lại cho Thảo nghe. Anh chỉ nhún vai cười khẩy:

– Dễ hiểu quá có kẻ nào đó cố tình theo dõi các người rồi viết lên đó cho các người hoảng sợ. Theo tôi mà làm gì mà viết được.

Thu Linh nói nhỏ nhẹ:

– Thôi anh không tin thì thôi, chớ chúng tôi sợ lắm rồi. Chắc phải xin nghỉ việc ở đây sớm chừng nào tốt chừng đó.

Thảo biết Thu Linh nói nghiêm túc, anh không cờ rồn nữa:

– Nếu các cô sợ thì mau van vái, có lẽ vì vong đòi cúng máu đó. Thôi dẹp đi rồi ngày mai cắt tiết vịt cúng họ xem sao?

Nam nhìn Hoàng ái ngại:

– Ô! Lâu lâu mới thấy Thảo nói có lý. Bây giờ tối rồi mình đâu tìm ra thứ đó mà cúng, hẹn ngày mai rồi tính ...

Thảo chêm thêm:

– Nè! Các ông hứa thì phải nhớ, nếu không họ đến đòi nửa đêm tôi không chịu trách nhiệm à nghe.

Lan nắm cánh tay anh là lắc:

– Anh làm ơn đừng có nói gỡ nữa được không? Người gì mở miệng ra là ...

– Là sao?

– Thấy ghét chớ sao?

– Vậy chứ có kẻ kiếm mà thương đó. Kiếm người như tôi đâu phải dễ hử cô em.

– Quỷ nó kiếm anh chớ ai?

Nam chen vào:

– Thôi cô Lan đừng có cãi nữa. Mình có nên báo điều này cho ông chủ không?

Mọi người lại nhìn nhau, không ai có ý kiến gì nữa. Hình như mỗi người ai cũng có suy nghĩ riêng. Họ trở về với công việc của mình mà nơm nớp sợ sệt lo âu ...

Khải Trọng lại xuống căn tin. Hoàng Anh mừng rỡ:

– Chao ôi! Rong rảnh sao lại đến nhà tôm.

– Không phải rảnh mà có chuyện đấy!

Hoàng Anh mỉm cười:

– Chuyện gì? Lại đây uống nước cái đã. Đâu thử nói xem. Cậu cần gì?

– Hoàng Anh cậu giao chỗ này lại cho người khác, lên phòng kế hoạch điều hành phụ với tôi nhé!

– Thì cậu là chủ nhà, phân công đi đâu thì cậu đi đó.

Khải Trọng cười khoát nhẹ vào vai bạn:

– Đúng nói vậy chứ bạn. Chúng ta hợp tác nhau cùng bắt ma cậu chịu hôn.

– Sao? Con ma ấy vẫn còn quậy à! Thầy Bảy cúng ra sao mà ...ma ... vẫn còn đất dụng võ.

– Chẳng những ...quậy ... mà còn siêu quậy nữa là khác.

– Cậu nói gì tớ chưa rõ.

– Từ hôm thầy Bảy cúng ...con ma ... càng nổi điên chứ sao. Nó hoạt động khắp khách sạn phòng thu ngân, phòng karaoke, tường, hành lang đâu cũng có.

Làm ọi người khiếp đảm, con ma xuất hiện khắp nơi, đủ mọi thời gian, cả ban ngày lẫn ban đêm, cả mọi hạng người.

– Ngay cả mấy cậu nam ư?

– Họ sợ đến ngất xỉu nữa đấy.

– Vậy cậu rủ mình làm gì hở Khải Trọng.

– Hai ta cùng vén màn bí mật, chịu chứ.

– Chịu, nhưng liệu mình có khả năng đó không?

– Mình nghĩ là cậu có đấy.

– Sao cậu lại cả tin như thế!

– Mình là nhà tâm lý, tốt nghiệp đại học tâm lý, cậu không nhớ sao?

Cả hai nhìn nhau cười:

– Cậu nên rủ cả Hải Thi vào cuộc. Cô ấy đến đây hình như để nghiên cứu cái gì chứ không phải đơn thuần là xin việc.

– Cậu nghĩ thế ư? Chà coi bộ để ý kỹ a nghen. Này cậu làm ơn ỉnh gặp già Tư được không?

Nghe nhắc đến lão Tư, Hoàng Anh hơi nhúm mày:

– Nói thật mình không có cảm tình với lão ta. Lão ấy có vẻ gian gian như thế nào ấy, làm việc thì chây lười, đi đâu tối ngày, hề gọi là vắng mặt, lủi tủi lủi lui như ma quỷ xuất hiện.

– Cậu nói thật ư?

Hoàng Anh ngạc nhiên:

– Chẳng lẽ tôi nói dộc với cậu có lợi ích gì. Mà cậu tìm lão ấy để làm gì vậy.

Quen à?

– Có chút chuyện. Không quen nên tôi nhờ cậu nói lại với lão là có tôi đến tìm và cậu cứ theo dõi xem lão ta làm gì, nhớ nhé.

– À! Tôi hiểu rồi. Chúng ta sẽ bàn nhiều nữa. Cậu nhớ làm theo điều tôi đã dặn. Chào nhé!

– Bái bai.

Hoàng Anh nhìn theo bóng Khải Trọng vừa đi khuất. Chợt thấy lão Tư nép vào cánh cửa. Anh giả vờ không thấy đó đề mạnh cánh cửa vào. Lão Tư vội kêu lên:

– Cậu Hoàng Anh làm gì chơi ác quá vậy. Tôi ở trong này không khéo cậu ép tôi dẹp như trái chuối bây giờ.

– Uúa ông hả? Làm gì mà chui vào đó như chuột lủi vậy.

Anh đứng sang bên, lão Tư chui ra mỉm cười, phủ bụi trên người, đôi mắt đảo tới đảo lui như tìm kiếm cái gì đánh rơi:

- Ông tìm cái gì vậy?
- Đâu có! Lúc này cậu nói chuyện với ai vậy?
- Với ông chủ tương lai. Ông không biết à. Cậu Khải Trọng tân giám đốc của khách sạn.
- Ủa bộ khách sạn này bán cho ông Trọng sao?
- Không! Ông ấy là rể của ông Tính.

Lão Tư gật đầu:

- Vậy mà tôi cứ tưởng ...
- Hoàng Anh bực mình:
- Cui bộ ông biết về nhà chủ hơi nhiều đó ông Tư à.
 - Đâu có. Tại tính tôi hỏi vậy thôi, chứ có làm gì ai.
 - Thôi ông đi làm việc đi.

- Dạ! Nói xong ông Tư tắt tả đi ngay, mắt vẫn đảo quanh tìm kiếm. Hoàng Anh bỗng nảy ra ý định theo dõi ông ta. Anh men theo con đường mà lão Tư đi cứ giữ khoảng cách đều đều. Anh thấy lão Tư bước vào một gian nhà chật chội, phía trước có quầy rượu, ngồi xuống Hoàng Anh đeo cặp kính đen vào. Trọng lạ hẳn, có lẽ lão Tư không ngờ, anh bước đến gần hơn để nghe rõ.

Lão Tư gặp một người gương mặt trông giống Ông Tính, nhưng trẻ hơn nhiều. Hắn lên tiếng giọng trịch thượng:

- Chuyện tao giao ày xong chưa?
- Dạ xong.
- Có gì bất ổn, báo cáo lại ngay không được sơ suất. Nếu được thì lão sẽ sung sướng cả đời nghe chưa.
- Còn không thì sao?
- Thì cùng chịu chứ sao. Nghĩa là vô hộp mà sống.

Ông Tư le lưỡi lắc đầu:

- Thôi tôi không thích vào những chỗ ấy đâu. Cậu nhớ giúp giùm tôi nha.
- Mày nhớ theo dõi họ nhất là ông già ấy với con bé của lão. Nó phải thất điên bát đảo tao mới hả dạ vừa lòng. Còn cái bọn nhân viên quèn của chúng thì làm cho nó bỏ đi hết không còn một mạng ... Mai một thằng nào chống lại thì mày cho tao biết.
- Dạ thưa ông chủ ... Lão Tư khúm núm, có một thằng mới hình như tìm ra manh mối.
- Nó là thằng nào?
- Nghe nói là rể của ông ấy.
- Tên gì?

- Khải Trọng, hắn là kỹ sư điện tử và hắn ta cũng có nhiều bạn rất thân ...

Người đàn ông hơi nhúm mày, mặt hắn xanh mét trông như một con nghiện:

- Mày cứ làm như trước đến giờ, nhớ đừng có manh động và phải thật khéo ...

Nhớ cho bọn bạn thân nó một vố đi.

- Dạ! Nhưng một mình tôi thì làm sao ...

– Hiếu ... hiếu. Tao đã có cách ... Mà phải biết dụ một vài tên ra khỏi hang ...

Tao giúp cho.

Nói xong hắn ngáp dài uể oải:

– Thưa ông chủ ...

– Nói ... - Hắn lại ngáp.

– Ông chủ còn nghe nổi nữa không?

– Nói mau đi ... Hắn ngáp liên tục, mắt nhắm nghiền bật đứng dậy lão đảo rồi đi nhanh.

– Ô! Ông chủ ... Còn nhiều việc ...

Lão Tư chạy theo, Hoàng vội quay lưng lại rồi đi tới cho lão khỏi nghi. Anh ta nghe tên nguyền xì ke lâu nhàu:

– Mà để tao đi ... Ngày mai chỗ này nhớ chưa?

Lão Tư nhìn theo lắc đầu. Dáng cậu chủ của lão thất thủ trên đường, rồi biến mất sau tàng cây. Lão bước nhanh về khách sạn đâu biết phía sau Hoàng Anh vẫn đi theo.

5. Chương 5

Thủy Tiên rủ Hải Thi cùng Ly Ly đi ra bờ biển chơi. Buổi sáng thật đẹp.

Họ không dám hóng mát buổi chiều vì sợ điều không hên.

Cả bọn rủ nhau tắm biển, trời mát rượi. Du khách khá đông. Từng đôi lượn lờ trên sóng nước. Có chỗ họ bập bênh trên chiếc phao nói chuyện, đùa giỡn vang cả góc biển. Nắng rải nhạt trên sóng lấp lánh như những con rắn bạc cuộn cuộn xô chạy vào bờ nghe ì ầm, ì ầm rất vui tai.

Ba cô tròn lặn trong bộ đồ tắm cùng màu. Họ ăn mặc thật đẹp để lộ những đường cong uyển chuyển trên người. Một vài kẻ lén nhìn trộm trộm. Thủy Tiên búi cao tóc lên để lại chiếc cổ trắng ngần. Làn da trắng nổi bật trên chiếc áo màu xanh dương mát mẻ, rượt đuổi nhau theo mép nước rồi xô ngã, trượt té trên biển thật vui. Tiếng cười của họ vang lên như tiếng chim sáo thật ngọt ngào.

Thấy ba cô gái xinh đẹp. Hai tên đàn ông vạm vỡ đang tắm men đến làm quen. Họ thấy cho các cô chiếc phao. Thủy Tiên nhìn hai người cô không có cảm tình. Thủy Tiên ra hiệu cho Hải Thi và Ly Ly trở lên bờ.

Hai anh chàng cười nham nhở:

– Ô cô nàng khó tính quá vậy, ở đây tắm với bọn anh.

Một tên chạy theo nắm lấy tay Hải Thi kéo lôi xuống biển. Cô vùng vẫy.

– Ông buông tôi ra, làm cái gì vậy?

Họ lôi kéo nhau. Tiếng sóng va vào người ì ầm đẩy họ vào bờ một chút rồi lại giật ra té nhào. Thủy Tiên nắm lấy tay Ly Ly hét:

– Bỏ bạn tôi ra mau.

Một đợt sóng to vỗ vào lưng và mặt của Hải Thi. Tay bị kéo, mặt bị nước dội vào vừa há miệng la. Cô bị ho sặc sụa. Mắt cay xè, vẫn bị lôi đi. họ để cô ngồi trên chiếc phao. Nước bùng bùng. Hai tên giữ chặt phao:

– Các anh thả tôi ra đi. làm cái gì kỳ vậy.

Một tên có chiếc răng vàng cười nham nhở:

– Ở đây sóng gió ì ầm không có ai nghe đâu, ngồi im, nếu không ... em có thích uống nước biển mùi vị mặn mặn này không phù hợp với em đâu.

Anh chàng nhìn hau háu vào đôi chân trắng ngần của cô bé vuốt vuốt làm Hải Thi giật mình:

– Ông định làm gì?

– Có gì đâu? Thấy cô em đẹp, mượn dạo chơi chút xíu không được à?

Tên kia bỗng hét tên rằng vàng khi hấn định sờ vào Hải Thi:

– Thôi nói đi ở đó mà dài dòng. Hai con bé kia không để cho ông yên đâu?

– Có gì mà mày sợ? Sợ thì lên đi để tao với cô bé này trưa mới về. Để đâu mà bắt gặp được nàng tiên rơi xuống nước.

– Đại ca đã dặn mày không nhớ à?

– Nhớ chứ, ông ta bảo tùy cơ mà ứng biến, thì tao tùy cơ đây, ôi! Em gái đẹp quá, làm vợ anh nha.

Hải Thi xô tay hấn ra khi hấn định ôm gọn chiếc eo thon của cô lôi xuống biển. Cô giẫy nảy:

– Thật ra các ông muốn gì? Nói đi ... Hải Thi quất mắt.

– Tao muốn tụi bây phải thất điên bát đảo.

– Nghĩa là ... Hải Thi ngạc nhiên.

– Cô là bạn của Thủy Tiên phải không? Đáng lẽ cô ấy là con mồi đấy, nhưng với cô thì cũng được. Cô đến khách sạn Thủy Tiên để làm gì? Nói mau.

– Ồ ... thì để kiếm sống chứ làm gì? Hải Thi tỏ ra chẳng sợ sệt chút nào.

Bóng Thủy Tiên và Ly Ly đâu mất. Có lẽ họ đi tìm người cứu ...

Hải Thi nhẹ nhàng:

– Ở đây nước hơi sâu các anh bơi vào đi kẻo nguy hiểm.

Lời nhắc khéo của Hải Thi làm tên ốm hơn giật mình. Chân hấn không còn chạm đất, hấn bám chặt vào cái phao, sợ bị tuột tay. Tên rằng vàng cũng sợ.

– Bơi vào, bơi vào ... nhanh lên ...

– Cô giữ chặt phao nha.

Nhìn vẻ hoảng hốt của hai tên này, Hải Thi biết chắc là họ không biết bơi.

Họ bắt cô với mục đích gì, cô muốn biết nhưng lại sợ nguy hiểm đến tính mạng.

Có tiếng thì thầm:

– Rồi đụng đất rồi ...

Hải Thi lao vút xuống biển bơi thẳng vào bờ trước cặp mắt quá đỗi ngạc nhiên của hai gã đàn ông lạ. Họ buông chiếc phao đứng thần thờ. Trên bờ Thủy Tiên và Ly Ly cũng vừa chạy đến cùng người bảo vệ đang neho mắt nhìn ra biển tìm Hải Thi.

Cô bơi một hơi lên bờ, ngoi lên khỏi mặt nước, làm Thủy Tiên và Ly Ly giật mình. Họ chạy tới rồi rít:

– Hải Thi bạn có sao không?

– Họ là ai? Có làm gì bạn không?

Anh chàng bảo vệ rất đẹp trai nhìn Hải Thi cười:

– Cô này bị bắt cóc đấy hử? Chắc ... tôi nghĩ ngược lại ... Hai tên đàn ông ngoài đó phải không?

Hải Thi nhìn anh chàng cười. Tự nhiên cô thấy e lệ gật đầu.

– Cảm ơn anh tôi không sao. Mấy thằng dê cụ ấy giỡn một chút ... Làm bạn tôi hết hồn gọi anh. Thật là phiền cho anh ... xin lỗi.

– Hải Thi bạn nói cái gì vậy? Chúng tôi đi đâu bạn không sợ sao? Ly Ly m ở mắt mắt ngạc nhiên:

– Sợ chứ! Nhưng mình muốn tìm xem bọn này muốn làm gì, ở đâu. Hình như có liên quan đến khách sạn của bạn đó Thủy Tiên à.

Nghe nói đến khách sạn Thủy Tiên anh chàng bảo vệ ngỡ ngàng:

– Các cô là người của khách sạn Thủy Tiên à, ...khách sạn ma ... phải không?

Ở đó tôi nghe người ta nói ma dữ lắm. Các cô không sợ sao?

Thủy Tiên hơi giận:

– Ai nói mà anh biết?

Anh chàng cười lớn:

– Chắc các cô không bao giờ ra ngoài chơi, nên không nghe chứ gì. Tôi ở đây trên cái bờ biển này ngày nào mà không về cái khách sạn ấy ... Xin lỗi họ gọi là ...khách sạn bí ẩn ... khách sạn ma ... và còn đồn rằng ai vào đó cũng bị một bà già nhe nanh đòi ăn thịt ... Họ bảo chủ khách sạn là một bà cụ, bà ấy bị điên đòi ăn thịt người, con bà cụ ấy giết chết bà lão để chiếm lấy khách sạn. Bây giờ bà lão hiện về đòi nợ máu ...

– Trời ơi! Ai mà thuê dệt ghê quá vậy?

Hải Thi lên tiếng. Cô nhìn thấy Thủy Tiên mặt mày xanh mét. Cô ra dấu cho anh chàng bảo vệ đừng nói nữa.

– Anh có biết đây là ai không?

– Là ai?

– Là cô Thủy Tiên, bà chủ của khách sạn là cháu của bà cụ mà anh vừa nói.

Nhưng câu chuyện không phải thế.

Ly Ly chen vào:

– Thương anh nghe ai kể?

– Tôi đến quán cà phê nghe họ nói, họ là khách vắng lại, khách du lịch.

– Có nhân viên của khách sạn không?

Anh chàng lắc đầu:

– Tôi đâu biết họ Nhưng hình như có hai cái chàng hồi nãy bắt cô ... gì. Tôi chưa biết tên cô?

Hải Thi ... Cô bé trả lời ... Anh nói tiếp đi.

– Cô có quen họ không?

Hải Thi lắc đầu:

– Thôi chúng tôi về đây. Anh làm ơn hỏi giùm xem hai tên đó ở đâu? Coi như chúng ta làm quen nha. Anh tên gì?

– Bạch ... Lần sau các cô có ra khỏi khách sạn nhớ ghé tôi nha. Tạm biệt.

Ba cô gái chào chàng trai rồi đi thẳng. Họ thay đồ và trở về khách sạn. Thủy Tiên miên man suy nghĩ về lời đồn đại vừa rồi. Chẳng lẽ lại có người ghét cô, cha mẹ cô họ định hãm hại. Người đó là ai ... Trong óc cô nảy lên ý nghĩ. Chẳng lẽ là chú ấy ... Thủy Tiên vội xua đi ý nghĩ, bởi chú Út rất thương cô mà. Không lẽ ... Cô chạy vội về. Cả hai bạn bước theo. Họ lên đồi ...

Cả bọn nhân viên khách đứng túm tụm hai ba người một chỗ bàn tán xì xào chuyện gì đó. Có người đến họ lại giãn ra. Thường thì đi kiểm phòng, dọn vệ sinh họ không dám đi một mình nữa. Hình ảnh cụ già

như hiển hiện trong óc họ và họ sợ bà cụ lại nhảy múa trước mắt làm họ chết ngất tại chỗ. Câu chuyện có ít thành nhiều. Nó vào miệng những kẻ nhiều chuyện trở thành huyền hoặc ly kỳ. Có người kể đang đêm chính mắt họ thấy bà lão đứng ngay trước mặt, bà ấy cười và còn xé rách áo của nhân viên. Anh ta sợ chết ngất. Bà cụ đi tới đi lui trong khách sạn gặp ai cũng nhát, cũng đe dọa. Họ còn kể bà ấy có hai cái răng nanh đưa ra ngoài, miệng mồm đỏ tươi đầy máu. Bà cụ sắp thành quỷ rồi. Ai cũng sợ dựng tóc gáy. Ai cũng bủn rủn run rùng mình. Đêm nay nhân viên của tầng hai, ba phòng thu và bảo vệ, lẫn công nhân vệ sinh cũng hùn nhau cắt tiết vịt để cúng vong lần nữa. Họ bày ra bảy bát tiết vịt, có cả vàng bạc, áo quần, xe cộ, giày dép ... Chờ trời vừa tối họ lại bê vào phòng bảo vệ để cúng tiếp. Mọi người ngồi ở cánh cửa canh chừng không dám bỏ đi xa. Nhưng con vị béo ngậy thơm thơm phả mùi quỳện cùng hương khói, chờ người khuất mặt khuất mày về hưởng. Lần này họ không dám gọi Thảo đến bởi anh chàng không tin nên nói ngang làm ảnh hưởng đến việc cúng bái của họ. Nhạng tàn, họ cảm thấy yên lòng mọi việc đều suôn sẻ. Coi như là trả lễ xong, Nam và Hoàng thấy lòng yên ổn. Các anh lui cui dọn dẹp chột ông Tí đi đến ông hỏi:

– Các anh làm gì vậy?

– Dạ chúng con chỉ van vái ...

– Cũng được ... Hôm qua nay có chuyện gì xảy ra không?

– Dạ, Nam ấp úng:

– Ông xem chuyện này lạ không chứ?

Vừa nói anh vừa chỉ cho ông chủ xem nét chữ màu đỏ in trên tường có chữ ...máu ... rõ ràng, làm ông kinh hãi, nhưng ông lấy lại bình tĩnh ngay:

– Ai viết? Tự bao giờ?

Nam kể cho ông chủ nghe về chuyện xảy ra hôm qua. Ông Tí ngồi trầm ngâm nhìn dòng chữ:

– Tôi nghĩ trong chuyện này có con người nhúng tay vào rồi. Anh xem chữ này ma tạo ra được à. Vả lại bà cụ, mẹ tôi đâu có biết chữ Việt ...

Nam à lên một tiếng cho là phải. Nhưng lòng anh vẫn bán tín bán nghi bởi chính anh đã nhìn thấy bà cụ?. Anh đâu có quáng mắt, lúc này anh đang tỉnh rụi, làm gì có chuyện mê hoặc, hoặc nghe ai. Ngẫm nghĩ anh cãi lại:

– Ông chủ à, con nghĩ ông nên xem lại chứ chuyện bà chủ xuất hiện là điều có thật, còn thực hư thế nào con không rõ. Con vẫn tin là ở đây có ma. Mọi người ai cũng lo sợ cả, ông có cách nào chưa?

– Có ... Ta đã cho trừ ma trấn hồn mà sao ...

– Trời ơi! Ông trấn hồn ma mà ma không sợ, nó sẽ quậy hơn, chắc tụi con tiêu đời quá. Ông thầy này non tay ả. Chúng con chỉ van vái năn nỉ xem hồn ma có độ lượng thì để cho tụi con yên ổn mà làm ăn. Tụi con chỉ mong có thế.

– Ủ! Các anh cứ làm. Tôi có cách của tôi. Anh bảo mọi người cứ an tâm mà làm việc tôi sẽ trả lương cao hơn.

– Dạ cảm ơn ông chủ.

Nói xong ông Tí đi ngay. Mọi người lo sợ bị rầy không ngờ ông Tí nói thế khiến họ an lòng hơn ... Tất cả đều trở về với công việc của mình.

... mấy ngày sau không còn ai thấy bóng ma nữa. Họ trở lại vui vẻ và cho là việc cúng bái thành tâm của họ đã có hiệu quả. Chuyện khách sạn ma lắng xuống dần ... cho đến một hôm ...

Trời đã xế chiều. Năng nhật chói chang vào nền gạch hoa hắt lên thật khó chịu. Anh nhân viên ngồi ngáp dài uể oải. Anh giở quyển sổ xem qua một lượt.

Số khách đến khách sạn thưa dần. Ông Tí và Thủy Tiên không vui. Họ biết nguyên nhân do tin đồn ra ngoài làm cho khách sạn ông ể ảm. Đây là điều ông sợ nhất. Có lẽ do kẻ xấu cạnh tranh với ông. Thương trường mà. Ông Tí đã nắm bắt mảnh khỏe của chúng từ lâu. Nhưng kẻ thù của ông là ai? Ông chưa biết

rõ thì làm sao mà có cách đối phó ... Nam cũng lo lắng như ông chủ. Anh mong khách sạn phát đạt để có thể giúp gia đình qua cơn khốn khó. Nam đóng quyển sổ định đứng lên bước ra ngoài vì cả buổi chiều nay không một người đến thuê phòng.

Nam vừa đứng dậy, anh nhìn thấy một đôi vợ chồng trẻ thật sang trọng. Tay xách nách mang theo vali to đùng. Người vợ trở tay hỏi chồng:

– Anh thấy khách sạn này có đẹp không? Bạn của em giới thiệu đấy.

Anh chồng gương mặt trắng trẻo như con gái, mắt đeo cặp mắt kính cậu gật đầu, miệng cười đáp lại:

– Anh biết em thích những chỗ yên tĩnh mát mẻ như thế này. Em chọn thì nhất rồi.

– Hừ! Kheo nịnh.

– Anh chị ơi! Anh chị muốn thuê phòng. Nam hỏi nhanh khiến cô vợ giật mình.

– Í! Chúng ta làm thủ tục đi anh.

Cô vợ có hàm răng khít đều nhau. Miệng nhỏ xú đỏ tươi, cười nhúm nhím, cô dừng lại trước quầy:

– Chúng tôi muốn thuê dài hạn.

– Bao lâu hở cô?

– Khoảng một tháng phải không anh?

Người chồng ngồi xuống chiếc ghế đá ngồi đợi:

– Thì bao giờ công việc của anh xong chúng ta sẽ trở về.

– Em nghỉ ít ra cũng phải mất một tháng đó.

– Được rồi, tuy em.

Nam ghi tên tuổi ... Lam xong thủ tục. Đây là vị khách từ xa đến vì công việc nên ở lại lâu. Anh chồng tên là Chí Nguyễn ... kỹ sư địa chất. Chắc anh ấy đến đây để nghiên cứu thực địa. Nam phát chìa khóa phòng cho vợ chồng Chí Nguyễn rồi cùng họ lên lầu. Phòng của đôi vợ chồng trẻ hướng ra đồi thấy một phần của biển. Hà thích thú sau khi nhận phòng, cô nhanh chóng sắp xếp mọi thứ vào chỗ, quần áo treo vào tủ ngay ngắn. Cô đặt sách vở của chồng lên bàn.

Chí Nguyễn vẫn còn bên ngoài đứng nói chuyện với Nam. Nam hướng dẫn cho anh nơi ăn chốn ở. Anh Nguyễn gật gù:

– Tôi thích đánh tennis lắm. Anh có biết môn thể thao này không? Chiều chiều chúng ta chơi nhé.

Nam gật đầu:

– Thỉnh thoảng chúng tôi chơi cho khỏe. Dưới đó có hồ bơi, bà nhà có thích bơi không?

– Thích, để tôi nói với cô ấy.

Thấy khách vui vẻ, Nam cũng tiếp chuyện anh ấy thật lâu.

Trong phòng, Hà đã dọn dẹp xong xuôi. Cô gọi anh:

– Anh Nguyễn vào đây xem được chưa?

Nguyễn xin phép Nam đi vào. Nam trở xuống lầu. Lát sau anh thấy họ tay trong tay đi xuống căn tin chào thật vui vẻ. Anh cũng chào họ một nụ cười thật ý vị

Hai vợ chồng Nguyễn đi đâu đến mười giờ đêm mới về. Nam lại đưa họ lên phòng. Sắp xếp xong xuôi anh trở về phòng thu ngân.

Nguyễn vừa về đến, anh mệt phờ thay xong quần áo, anh ngã người trên chi e giường nằm êm ái. Chiếc ra trắng tinh thơm mùi xà bông thật dễ chịu. Mới đó mà Nguyễn đã ngủ từ lúc nào. Hà đang loay hoay soạn lại đồ đạc. Cô tìm kiếm và đặt lại chỗ cũ bộ trang điểm mang theo lúc chiều. Không ngẩng lên cô hỏi:

– Anh Nguyễn anh có nực không em soạn đồ cho anh tắm?

Im lặng. Biết chồng ngủ rồi. Hà cầu nhàu:

– Người gì mà ngủ nhanh như điện. Mới thấy đó rồi tắt đó.

Nói xong, cô vươn vai đứng dậy. Nhẹ nhàng đặt lại đôi chân của chồng cho ngay ngắn. Hà khép chặt cửa phòng. Cô bước lên nằm cạnh anh. Nguyễn ngủ say sưa như đứa bé ngủ ngon giấc. Cô quay sang nhìn Nguyễn ngủ ngon, bao giờ cũng vậy, làm việc rất giỏi ban ngày thậm chí có hôm đến nửa đêm. Hết một mẻ là anh nằm xuống là ngủ ngay. Hà cảm thấy lưng mình nóng ran như có con gì bò ngo ngoáy. Trở dậy, Hà thay chiếc áo ngủ vẫn còn ngứa. Bực mình, cô trở dậy vào phòng tắm mở nước đầy bồn. Hà trở ra lấy thêm sữa tắm rồi trở vào.

Nhẹ nhàng cô khép cửa bồn tắm, quay lưng lại, Hà bỏ trút bộ đồ trên người, bước vào bồn. Chân cô chưa chạm vào nước ... Hà chết sững ... Trước mắt cô là một bà già nằm trong bồn, thân dập dềnh trong nước, gương mặt già nua, nhăn nhúm. Cô vội rút chân ra cu rúm. Mắt Hà dán chặt vào bà lão. Bà lão cũng nhìn cô như thôi miên. Đôi mắt mờ mờ đục nhưng trông đen như hai viên bi đảo tới đảo lui. Mái tóc của bà lão dài trắng như cước ngập đầy cả bồn, chưa bao giờ Hà thấy tóc ai dài và nhiều như vậy.

Hà hét lên một tiếng, té khụy xuống nền gạch. Nguyễn đang ngủ nghe tiếng rơi đổ vỡ anh ngỡ mình đến khi nghe tiếng Hà hét từ trong bồn tắm anh vội đẩy cửa bước vào thấy vợ ngã nằm sóng soài dưới nền gạch, đồ đạc vương vãi. Anh tối tăm mặt mũi lay gọi và bế Hà ra:

– Chuyện gì vậy em?

– Em gặp ma anh à! Trời ơi ghê quá.

Nguyễn hỏi, anh ngạc nhiên cực độ khi nghe Hà kể lại. Anh đưa cô trở lại phòng tắm. Họ chỉ nghe nước chảy vào bồn ri rả rất nhỏ ngoài ra chẳng có âm thanh gì khác. Nhưng Hà bắt anh phải đứng cạnh cửa phòng chờ cô thay đồ xong, cô cùng anh khép cửa phòng tắm trở lại phòng ngủ. Hà lau tóc, vẻ lo sợ vẫn còn ẩn trong đôi mắt đen láy, cô nói trong hơi thở dồn dập:

– Anh Nguyễn mai chúng ta về.

Nguyễn lo lắng nhìn vợ:

– Sao vậy em? Mới dựng chuyện là đã bỏ cuộc rồi. Anh nghĩ là suốt ngày nay em đi xe, tàu mệt mỏi nên em bị quá mệt mỏi đó thôi.

Hà lên tiếng:

– Nhưng em có ngủ đâu, em thấy một bà lão thân người trắng trẻo nhưng da nhăn nheo, mặt mày đáng sợ lắm. Tóc tai thật khủng khiếp, dài và nhiều như dây luộc bỏ vào nước. Giọng cười của bà ấy nghe rợn người. Anh ơi! Nếu em gặp bà ấy một lần nữa, chắc em chết khiếp đi mất. Chúng ta mau rời khỏi đây.

– Nhưng bây giờ đang giữa khuya. Ra bên ngoài mình đi đâu. Thôi đợi sáng mai. Bây giờ mình ngủ đi. Ngoan! Có anh bên cạnh em đừng có lo sợ gì cả.

Hà nghe lời chồng nằm rút vào người anh như chú thỏ con. Vì sợ hãi hình ảnh bà cụ lúc nãy mà mắt cô sáng trắng. Hà trăn trở, Nguyễn ôm chặt cô nhưng anh đã ngủ lại từ lúc nào. Trăn trở một lúc Hà cảm thấy mệt mỏi cô thiếp đi từ lúc nào ...

Không gian êm ắng. Ánh đèn vẫn mở sáng choang. Bên ngoài vạn vật đã ngủ say từ lúc nào. Hà trở mình, cô thấy tay mình tê cóng. Nguyễn vẫn ôm cứng cô.

Hà nằm ngay ngắn lại. Cô chợt thấy ở trên cửa sổ bà lão ngồi vắt vẻo đung đưa đôi chân. Trời ơi bà lão hồi khuya. Bà nhìn cô cười khe khẽ. Tiếng cười lạnh lùng hơn. Gai óc cô nổi cùng mình, cô không dám nhìn chỗ khác sợ bà lão biến mất.

Bà lão nhìn cô vẻ mặt dữ dằn. Hoảng quá cô trùm kín đầu, quấn chặt chiếc chăn quanh mình không dám cựa quậy. Thấy im lặng, cô hé từ từ chiếc chăn rồi mở ra ... Bà lão biến mất. Hà nhảy xuống đất mở cửa phòng nhìn dây hành lang hun hút không một bóng người. Cô sợ hãi đóng chặt cửa nhảy lên trùm kín đầu, không tài nào ngủ được ... Bên cạnh Nguyễn vẫn say sưa trong giấc ngủ, thỉnh thoảng còn mím miệng cười.

Chờ mãi ... Vừa nghe tiếng lách cách ở phòng bên. Hà vội tung chăn ngồi dậy cô nhanh tay thu dọn đồ đạc, quần áo vào hai chiếc vali như cũ. Soạn xong đầu vào đây cô cất tiếng gọi Nguyễn:

– Anh ... Anh dậy ... Sáng rồi.

Nguyễn giật mình bật dậy như chiếc lò xo ngơ ngác:

– Còn sớm mà em gọi anh làm gì?

– Sáng rồi anh à! Dậy trả phòng. Chúng ta tìm nơi khác đi.

– Chuyện hồi hôm phải không? Anh thấy ở đây thoải mái lắm. Em định đi thật à?

Nhìn hai chiếc vali to tướng, Nguyễn hiểu Hà nói thật. Anh nói thêm:

– Có cần gấp vậy không em?

– Anh ngủ được chứ em có ngủ được miếng nào đâu. Giữa khuya bà cụ ấy lại ngồi vắt vẻo ở đây này. Em sợ muốn chết.

– Rồi bà lão ấy đâu!

– Anh tưởng là người à? Tất cả là ma, khách sạn ma anh hiểu chưa. Nếu ở đây thêm một ngày là em chết sớm đó.

– Ủ! Thì đi. nhưng biết ăn nói làm sao với ...

Nguyễn ngồi dậy mang dày vào. Vệ sinh cá nhân xong, anh ăn mặc tươm tất.

Hà ngồi đợi anh tự bao giờ. Cô giận dỗi bỏ đi trước. Tối quây Nam và Lan đang trực. Nguyễn trả chìa khóa phòng lại cho Nam. Anh nói nhỏ nhẹ:

– Chúng tôi phải đi thôi. Xin lỗi anh tôi gửi lại phòng.

Nguyễn nhìn Nam cười gượng. Nam ngạc nhiên:

– Uua sao anh không giữ chìa khóa ...

– Dạ! Tôi xin trả lại phòng. Chúng tôi bận công việc.

– Sao hôm qua anh nói muốn phòng một tháng, bây giờ anh đi luôn à?

– Ủ! Cô ấy thay đổi ý định bất tử quá, tôi phải nghe theo. Hẹn gặp lại nha.

Nhìn theo dáng của Hà đi. Lan và Nam đoán già đoán non:

– Là thật? Sao mới đến mà dọn đi sớm vậy.

Lan hỏi:

– Họ đến bao giờ?

– Chiều hôm qua. Và trọ một tháng, vậy mà chỉ một đêm đã bỏ đi. chuyện gì vậy cà ?

Nam thắc mắc. Chợt Lan kéo tay anh:

– Hay là họ gặp ma hử anh ?

– Chắc là vậy rồi . Có thể mà tôi nghĩ không ra. Hôm nay ma lại xuất hiện quấy khách thật đáng sợ.

Nam lo lắng thật sự. Anh cảm thấy mệt mỏi bơ phờ. Chắc phải tìm công việc khác thôi. Lan đi báo với ông chủ sự việc trên.

Ông tính buồn rầu, ông vừa nghe Thủy Tiên kể lại tin đồn về khách sạn ma làm ông nghĩ ngợi lung tung, chưa hết buồn thì cô Lan lại có khách sạn có chuyện. Câu chuyện này ngày càng rối rắm làm cho ông mất ăn, mất ngủ luôn phập phồng lo sợ. Ông lại đi tìm Khải Trọng. Chắc phải cho Khải Trọng làm đám cưới sớm ông mới yên lòng. Vì có kẻ định bắt cóc Thủy Tiên đứa con gái duy nhất mà ông rất yêu thương. Ông Tính tất tả đi đến nỗi quên khép cửa phòng.

A Cón nghiện ngập ngày càng lún sâu vào nợ nần vơ vãi. Cả cơ ngơi của Tiểu Hà không đủ cung phụng cho hắn. Từ ngày bà cụ An mất đến nay, A Cón chưa đến gia đình ông Tính bao giờ. Tiểu Hà cũng thế. A Cón quát lên:

– Mày tím mua thuốc về cho tao nhanh lên.

– Em đâu còn tiền.

A Cón lôi Tiểu Hà ra đánh đập. Hắn đá vào lưng cô:

– Tao bảo đi nhanh lên. Đứng để tao nổi khùng nghe chưa.

Tiểu Hà lom còm bò dậy:

– Anh thấy cả cái gia tài của tôi vì anh mà tiêu tan chưa. Mẹ cho anh cái biệt thự anh cũng bán mất. Giờ thì đòi cái gì, không có nhà mà ở.

A Cón nhừa nhựa:

– Không có nhà thì ra chợ, xuống gầm cầu mà ở. Tao còn cả cái khách sạn.

Mày mau đến tìm lão Tính là đòi cho tao một cây vàng, nếu không tao chẳng để yên lão đâu.

– Ông đã gây với anh Hai còn đòi gì nữa. Anh ấy chẳng đại gì mà đưa tiền không cho anh đâu.

– Mày cầm chưa con quỷ cái. Tao bảo đi là đi ngay. Chần chừ là chết đó.

Tiểu Hà trơ lì:

– Tôi không đi. Anh làm gì tôi thì làm.

A Cón bay tới nắm lấy tóc của Tiểu Hà lôi đi chân đá túi bụi vào người cô.

Tiểu Hà co rúm lại chịu đòn. Cô từng chịu đòn như thế này mỗi khi A Cón đòi tiền. Từ ngày mẹ chồng chết. Tiểu Hà làm ăn suy sụp, cô đổ lỗi cho A Cón. A Cón chỉ lảm nhảm chỉ đòi lấy khách sạn. Hắn đi đi về về như ma hiện hồn. Tiểu Hà không còn quan tâm đến A Cón và cô xem hắn như nợ truyền kiếp khó gỡ.

Đánh đấm mỗi tay, A Cón ngáp dài:

– Có một chút làm cũng không xong, tao bảo mày cho đàn em bắt cóc Thủy Tiên, nó đi bắt con nhỏ nào.

Tiểu Hà trả lời từng một:

– Bạn của Thủy Tiên.

– Chi vậy?

– Tôi đâu có biết. Tại thằng Hắc Long nó mê con nhỏ đó nên hư bột hư đường ...

– Còn mày làm được gì mà chê thằng Hắc Long, nó mê ai kệ nó. Tụi bây bằng mọi cách bắt cóc Thủy Tiên cho tao.

– Tại cao ông lại bắt cóc cháu ông?

A Cón lườm lườm Tiểu Hà, hắn chuẩn bị đá, Tiểu Hà né tránh, hắn mất đà chúi mũi vào vách tường đánh rầm một cái bật ra. Hắn chửi:

– Cháu tao? Tao không có ai cả. Nó là con của lão Tính, tao sẽ cho nó chung số phận. Không loại trừ bọn nó thì làm sao mà khách sạn trở về tay tao được. Nè bọn tay nhợ tung tin khách sạn ma cho lão ta tức chết. Tao muốn lão tức ói máu tao mới chịu.

Tiểu Hà lắc đầu, nhưng cơ đã giúp A Cón nhiều việc ... bây giờ còn phải A Cón quá quá dấn thân vào tội lỗi, hắn đã mất hết tính người. Tiểu Hà nhớ con chết, hắn không khóc mà còn đổ thừa là mẹ mình giết chết và oán hận bà mẹ cùng cực. Hắn hận ông Tính đã đành. Hắn còn hận Thủy Tiên. Bà cụ cho ông Tính cái khách sạn ấy nó là cửa hồi môn cho Thủy Tiên khi cô lấy chồng.

Tin Thủy Tiên sắp làm đám cưới làm cho A Cón tức tối lồng lộn lên. Bởi lẽ nay mai khách sạn ấy sẽ mang mãi tên cô. A Cón khó mà giành lại phần ăn này nên hẩn ráo riết chuẩn bị kế hoạch ình. Chỉ tiếc cơn ghiền nó hành hạ A Cón làm cho đầu óc hẩn mụ đi, tinh thần uể oải. A Cón chỉ còn biết hét bọn đệ tử cũng buông trôi. Luật đời là vậy. Tuy nhiên, A Cón vẫn còn làm hùm làm hổ, trước khi giãy chết con hổ nào cũng hung dữ. A Cón bằng mọi cách chiếm lại khách sạn, dù hẩn biết cơ hội đó có một phần mong manh.

Ông Tính gặp Khải Trọng ở phòng kế hoạch. Ông gọi anh ra ngoài. Hai người đi bách bộ xuống căn tin. Khải Trọng lấy làm lạ trước thái độ của cha vợ.

Anh nôn nao:

- Có chuyện gì hở bác?
- Dĩ nhiên là có chuyện, ta mới tìm con. Công việc con làm tới đâu rồi?

Khải Trọng không hiểu ông hỏi gì nên đáp gọn:

- Dạ vẫn bình thường.
- Không phải, chuyện ma ở khách sạn ấy mà.

Khải Trọng tỏ vẻ lúng túng:

- Việc ấy con đang làm.
- Có manh mối gì chưa?
- Dạ! Bác còn có đề án thiết kế khách sạn này không?
- Có một cái Thủy Tiên giữ nó chưa đưa cho con sao?
- Dạ rồi.
- Vậy sao con còn hỏi?
- Dạ mất rồi!
- Tự bao giờ?
- Hôm kia, lúc con đi con khép cửa phòng rất kỹ khi cậu Nam bị ma nhát ngất xỉu. Lúc trở về phòng vẫn đóng kín thế mà bản đề án không cánh mà bay mất, đến nay con vẫn chưa tìm ra.

Ông Tính bốp trán suy nghĩ:

- Nhưng con xem bản đề án ấy làm gì, có gì là quan trọng.

Khải Trọng mời ông ngồi xuống một chiếc bàn khá sang trọng ở căn tin. Hai người ngồi đối diện nhau. Anh gọi bồi bàn mang đến cho ông Tính tách trà nóng, anh mời thuốc hút rồi nói tiếp:

- Con vừa thấy có điều lạ trong bản đề án thiết kế, chưa kịp hỏi thì nó biến mất. Bác có nghĩ là những chuyện xảy ra ở khách sạn này có liên quan đến bản đề án cấu trúc của khách sạn?
- Nghĩa là ... Con nói thử xem.
- Con chỉ nghi vấn thôi, mình còn phải tìm hiểu nữa. Bác à! Chú Cón hiện nay nghiện ngập rất nặng, nhà cửa tôi tàn, tím bị chú ấy đánh tàn tệ.

Nghe Khải Trọng nói đến A Cón, ông Tính cau mày:

- Con đừng nhắc đến nó, ta không có thằng em như thế.

Lão Tư khúm núm đi tới đưa cho ông Tính mảnh giấy. Ông Tính cầm xem tay ông run run:

- Thằng quỷ này quá lắm rồi, còn dám làm tiền ta à.
- Lão Tư, ai đưa mảnh giấy này cho ông vậy?
- Dạ! Từ ngoài mang vào, thằng bé bán vé số thì phải, nó đưa cho tôi bảo tìm ông chủ.

Ông Tính bặm môi, đôi mắt giận dữ:

– Hừ! Nó làm như là tiền dư dả lắm. Nói nghe dễ quá cho nó một cây vàng để mua sự im lặng của nó. Nó muốn nói gì nào, ta không có tiền. Lão cứ tìm nó và trả lời ta với nó không có nợ nần gì với nhau. Đừng đòi hỏi gì ở ta cả nghe chưa.

Nghe ông Tính hét lên, lão Tư sợ hãi lui dần, Khải Trọng nghĩ thầm có lẽ điều anh phán xét có phần đúng. Ông Tính giận dữ bỏ đi. anh vội đi tìm Thủy Tiên. Cô không có trong phòng mà đến nơi làm việc của Hải Thi, Khải Trọng cũng tìm đến đó.

Hải Thi vừa trông thấy anh vội lên tiếng:

– Có người tìm bạn kìa. Mới đi có một chút là đã đi tìm rồi, bạn thật diêm phúc.

Thủy Tiên cười nhẹ:

– Phúc hay họa làm sao biết được. Anh Trọng đêm nay chúng ta đi chơi nha.

– Em không sợ ma sao còn đòi đi chơi?

Thủy Tiên nũng nịu:

– Có anh ở bên em đâu có sợ. Vả lại có Hải Thi cô ấy cừ lắm.

Khải Trọng nhìn Hải Thi ngạc nhiên:

– Hải Thi làm gì mà em bảo là cừ?

– Anh biết không? Hai gã lưu manh cùng bắt cóc Hải Thi ra tận ngoài biển.

Vậy mà loáng một cái cô đã bơi vào bờ trước cặp mắt ngạc nhiên của bọn chúng.

– Nhưng bọn ấy là ai mà bắt cóc cô Hải Thi?

Hải Thi lắc đầu, cứ cười cười:

– Mục tiêu không phải là tôi mà là bạn đó Thủy Tiên.

– Hả! Chúng định bắt cóc mình để làm gì?

– Vụ này hình như có liên quan đến việc tranh chấp khách sạn của bạn đấy.

Khải Trọng lên tiếng:

– Sao cô biết?

– Tôi nghe chúng nói với nhau, tôi định liều vào sào huyệt của chúng, nhưng sợ tên răng vàng ... Một mình uống thân gái nên tôi bay trở về đây.

– Vậy mà mình không hay biết gì cả anh ạ, bên ngoài nó đồn ầm lên là khách sạn có ma, để ọi người không ai dám tới.

Hải Thi trề môi:

– Cách làm thật đê tiện. Một kiểu tranh giành không lành mạnh chút nào.

– Cần gì lành mạnh miễn kiếm được tiền được rồi.

Hải Thi nhìn Khải Trọng, cô nhắc nhở:

– Anh coi chừng Thủy Tiên đấy, bọn xấu đang nhắm vào cô ấy đó.

– Tôi có kế hoạch bảo vệ cô ấy. Theo tôi thì hình như trong khách sạn này có nội ứng.

Hải Thi gật đầu:

– Anh đoán đúng. Nếu không có sao chúng tôi vừa đến bãi biển đã có người đón bắt ngay. Nhưng cái quan trọng là tên nội ứng và cả tên chủ mưu sự việc này mình đều chưa biết tung tích thì làm sao?

– Vậy chúng ta cùng ra tay một lượt mới mong thắng chúng nó. Sách có câu ... Biết người, biết ta trăm trận trăm thắng ...

Thủy Tiên lo lắng:

– Nhưng mình biết mình nhưng kẻ thù thì mình chưa biết, làm sao mà chọi lại chúng.

Khải Trọng bẻ bẻ ngón tay:

– Em đừng lo, anh sẽ tìm ra bọn chúng nay mai, nếu em tìm giúp anh bản đồ ẩn đã mất ...

– Hả? Chúng lấy mất bản đồ ẩn khách sạn này rồi sao?

Khải Trọng thấy Thủy Tiên có vẻ lo lắng, anh chọc quê cô:

– Tạm thời thì cho chúng giữ giùm mình. Theo cô bản đồ ẩn này quan trọng lắm phải không Thủy Tiên?

– Phải! Nó là cái tiền đề và là lý tưởng của bà em tạo ra. Chính vì vậy mà ba giữ lại khách sạn này để kỷ niệm bà nội em. Bà đã chắc chui gầy dựng cả đời.

Hải Thi thấy không khí hơi ngột ngạt, cô cất giọng xen vào:

– Thôi anh chia công việc cho chúng tôi thật cụ thể, chúng tôi sẽ giúp anh ngay.

– Được! Vậy thì bắt đầu từ ngày mai chúng ta sẽ gom người lại. Mọi người góp một tay, tôi nghĩ con ma này chúng ta sẽ chộp được thôi.

– Nghĩa là anh xác định vụ việc này là do người làm chứ không phải ma? Hải Thi gằn giọng.

– Giờ anh chưa thể nói trước, nhưng anh rất nghi ngờ bởi có nhiều dấu vết mà chúng để lộ

– Ví dụ xem ... Thủy Tiên lắng nghe.

Khải Trọng trầm ngâm như cố nhớ điều gì, anh nheo nheo đôi mắt:

– Chẳng hạn như chúng lấy cắp bản đồ ẩn kế hoạch ngôi nhà, chứng tỏ chúng có theo dõi anh, thứ nữa là ghi chữ ...máu ... lên bức tường, hoặc là việc bắt cóc Hải Thi.

Thủy Tiên ngẩng đầu lên nhìn anh:

– Anh cho là các sự việc liên quan? Còn hình ảnh bà em hiện ra rõ ràng anh giải thích thế nào? Bà ấy đâu còn là người?

Hải Thi gạt đầu nhưng lại tỏ vẻ không tin:

– Đúng rồi bà ấy là ma mà nhiều người thấy. Anh Trọng anh nghĩ sao?

Trọng cười:

– Chờ nhiều cái đầu chứ cái đầu tôi suy nghĩ không ra. Những người thông thái chỉ giúp tôi đi:

Hải Thi, Thủy Tiên, à còn Hoàng Anh, Ly Ly nữa ...

Mọi người cười ồ. Hải Thi vui vẻ:

– Được rồi chúng ta sẽ hiệp lực một phen này chắc ma phải chạy cong giò.

Anh đã giao cho Hoàng Anh công việc gì chưa?

Khải Trọng gạt đầu. Chợt có tiếng hỏi:

– Ai mới nhắc tôi vậy?

Mọi người quay lại, Hoàng anh đến tự bao giờ nhăn răng ra cười. Hải Thi chọc anh:

– Ai mà thêm nhắc anh! Chỉ có điều mọi người định cử đại diện đi bắt ma ...

Không thể thiếu một người nên ...

– Vậy tôi cũng quan trọng quá ha!

Khải Trọng vỗ vai bạn:

– Lúc nào cậu cũng là nhân vật quan trọng mà. Vậy các cô cử một mình cậu đi bắt giùm con ma trong khách sạn. Cậu có ý kiến gì không?

Hoàng Anh so vai rứt cổ:

– Í! Một mình ... Còn các người làm gì?

– Chơi, đứng ngoài xem cậu lập chiến công.

Hoàng anh nhìn trần trời vào mọi người:

– Bộ thiệt vậy à? Cho người hỗ trợ Một mình tôi nghĩ mọi người khiêng tôi về quá.

– Tại sao vậy?

– Vì ma đâu chỉ sợ tôi, vả lại tôi bắt ma bằng cái gì, tôi đâu phải là phù thủy, càng không phải là thấy ếm ... Xin lỗi các vị hãy tha cho tôi đi.

Vừa nói anh vừa chấp tay xá dài khiến mọi người đều tức cười:

– Sao lúc trước anh bảo anh là hiệp sĩ cứu khổ phò nguy. Hiệp sĩ gì mà thấy khổ đã chạy dài. Bây giờ cô Hải Thi nhờ anh làm không?

– Hải Thi nhờ anh à? Chuyện gì? Nói đi anh sẵn sàng.

Vừa nói vừa ưỡn ngực ra phía trước, dáng điệu thì còm nhom nhưng được nụ cười luôn nở trên môi, làm cho Hoàng Anh trông thật dễ mến dễ gần:

– Cô nhờ anh là bảo vệ riêng cho cô chịu không?

– Hả! Là làm ...tà lọt. – Tà lọt là cái gì?

– Là người ta đi đâu mình theo đó, người ta làm cái gì thì mình làm cái đó, người ta ăn gì thì ...

– Thì mình coi họ ăn. Anh không được ăn, Khải Trọng chen vào.

Hoàng Anh dậm chân:

– Trời ơi! Người gì mà ác quá vậy. Không cho ăn hơi sức đâu mà ...bảo ...

với ...vệ

Khải Trọng cười cười:

– Mới nói chưa hết câu, anh đã nhảy vào miệng người ta ngồi rồi ...

– Miệng anh lớn lắm hả? Sao có đủ chỗ cho tôi ngồi. Hoàng Anh lại cướp lời Khải Trọng.

– Hừ! Cái ông này cứ nó lằng nhách. Ham nói quá trời.

– Ham ăn mới sợ, ham nói thì tốt phải không Hải Thi? Hoàng Anh lại cười hì hì:

– Thôi! Im! Nghe tôi nói không?

Hoàng Anh ỉu xiu:

– Dạ nghe! Nói ...!

Mọi người phì cười trước sự tranh cãi của hai người.

Khải Trọng bỗng trở nên nghiêm túc:

– Chúng tôi muốn nhờ anh một chuyện. Anh bảo vệ Hải Thi giùm, còn tôi bảo vệ Thủy Tiên, vừa rồi chúng định bắt cóc Hải Thi đó, anh biết chưa?

Hoàng Anh cũng không đùa nữa, anh ngạc nhiên:

– Thật sao? Mà này Khải Trọng bọn chúng là ai?

– Tôi nghĩ nó có liên quan đến chuyện ma trong khách sạn. Còn chủ mưu thì tôi chưa biết. Việc tôi giao gặp lão Tư thế nào rồi?

Hoàng Anh vui mừng trong khóe mắt:

– À! Anh nhắc tôi mới nhớ. Lão Tư này đáng nghi lắm, lão tìm gặp một người rất giống ông chủ, nhưng trẻ hơn và tiêu tụy hơn. Tôi không biết tên ...

Thủy Tiên mở to đôi mắt:

– Rất giống ba tôi à?

– Đúng vậy.

– Anh biết ai không anh Trọng? Thủy Tiên nắm tay của Khải Trọng.

Anh hơi gật đầu chăm chú lắng nghe Hoàng Anh kể tiếp:

– Ông ta rất hung ác, hình như là một tên nghiện xì ke thì phải và đang rất cần tiền. Tôi nghe loáng đập vỡ ... hần bảo là đập vỡ cái gì đó ... bắt cóc ... Rồi tổng tiền và theo dõi ... Nhiều lắm nhưng nói chung là không rõ gì cả. Lão Tư cô biết là ai vậy không cô Thủy Tiên?

Thủy Tiên ngập ngừng:

– Biết và tôi cũng biết người nghiện xì ke mà anh nói giống ba tôi. Là chú Út của tôi. Chú ấy định làm gì?

– Tôi không rõ, bởi vì tôi đứng ở xa, sợ lão Tư thấy sẽ bị lộ.

– Được rồi anh cứ theo dõi lão Tư nghe chưa? Nhớ là báo ngay ... Khải Trọng nó nhanh.

Thủy Tiên vẫn ngập ngừng:

– Em không tin là chú Út của em lại đòi bắt cóc em. Lúc nhỏ ông ấy thương em nhất mà.

Khải Trọng lắc đầu:

– Em quá tin người. Lúc nhỏ thương em, bây giờ ông ấy thương tiền và cơn nghiện hành hạ, ông ta thương bản thân ông ta hơn. Anh nghĩ điều gì cũng có thể xảy ra. Nhưng thôi chuyện này mình cứ đề phòng và để ý, đâu có ai làm gì chú Út em đâu.

Khải Trọng tỏ vẻ không hài lòng. Thủy Tiên cắn chặt môi cho khỏi bật khóc.

Cô nói như vậy là cô còn nghĩ chú Út rất tốt đẹp. Thật sự như mọi người nói thì quả thật hết thuốc trị, Thủy Tiên rất đau lòng. Mới nói, Khải Trọng đã không hiểu còn trách cô, mắt cô bé ươn ướt. Hoàng Anh thấy vậy Hoàng Anh giật giật cánh tay Khải Trọng ra hiệu anh dừng lại là vừa. Khải Trọng hiểu ý, anh vuốt tóc Thủy Tiên:

– Vì anh nóng lòng cho công việc của chúng ta, cho anh xin lỗi.

Thủy Tiên lắc đầu. Giọt nước mắt lăn nhanh trên má. Cô nép vào ngực anh giấu đi. Hoàng Anh mỉm cười ra hiệu Hải Thi bước đi trả lại không gian yên tĩnh của hai người. Họ ở bên nhau, nhưng mỗi người lại có một ý nghĩ riêng khó mà đoán được.

Khải Trọng trở về phòng làm việc của anh. Anh tra chìa khóa vào ổ, đẩy cửa bước vào. Anh khựng lại vì giấy tờ trên bàn vờn vãi. Đây là phòng kín, anh đã tắt quạt làm gì mà bay xuống đất? Khải Trọng cúi xuống nhặt một tờ hóa đơn ... Là nhỉ? Ai đã vào đây làm bữa bòn thế này. Hần có chìa khóa riêng. chỉ cần anh cởi chiếc chìa khóa này và ông Tính ... Ông Tính vào đây để làm gì mà không nói với anh. Vả lại dấu vết lục lọi giấy tờ chứng tỏ hẳn muốn tìm gì?

Chúng vào bằng con đường nào? Anh ngồi xuống chiếc ghế trâm ngâm, đầu óc rối bời. Suy nghĩ rất lâu. Anh kéo nhẹ ngăn kéo ra định lấy gói thuốc. Gói thuốc biến mất anh sờ trúng tấm bìa cứng. Khải Trọng vội kéo ra:

bản đề án thiết kế ngôi nhà khách sạn Thủy Tiên sờ sờ trước mắt. Anh mắt Khải Trọng vui mừng, anh lướt nhanh trên mặt giấy.

– Chẳng lẽ mình đang trí?

Anh cố nhớ lại. Anh đâu có cất nó vào ngăn kéo, sao lại thế này! Chẳng sao, có là được rồi. Anh từ từ tìm cưỡi một mình dò ra từng chỗ. Anh kêu lên:

– Lạ chưa những chỗ làm dấu hôm trước biến đâu mất hết rồi. Khải Trọng cố tìm nhưng bản đề án trước mặt anh chẳng nói lên điều gì ngoài những hình vẽ, khung kẻ, chữ ghi rất bình thường. Khải Trọng ngồi thờ người:

– Ôi! Người hay ma mà cái gì cũng lạ đời khó hiểu và bí mật. Khải Trọng thấp thỏm trong lòng, anh lo âu vô cùng. Một mảnh giấy bay ra, anh cố nhặt có ghi dòng chữ nguệch ngoạc chạy dài như đập vào anh:

– Hãy dừng lại đi! cái gì không phải cả mi đừng xen vào. Coi chừng thiệt thân. Không có chữ ký, không có chủ ngữ, người thi hành là ai. Chẳng có tên tuổi, câu nói đe dọa chung chung, nhưng anh đọc kỹ một lần nữa anh thấy hình như kẻ lạ mặt đó vào đây lấy bản đề án trao đổi:

thôi đúng rồi, có lẽ đây là bản phôtô, còn bản chính ...

Khải Trọng ...à ... lên một tiếng. Anh cầm bản đề án thiết kế khách sạn bước ra ngoài. Đôi môi anh nở nụ cười khó hiểu.

Ông Khải Hòa ngồi ở salon nhấp một ly trà nóng lim dim đôi mắt. Bà Hòa mỉm cười:

– Ông chờ Khải Trọng phải không?

– Ừ! Hôm nay chủ nhật mà nó cũng không về.

Bà nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện ông.

Bà Hòa đã ngoài năm mươi mà rất trẻ trung, trông bà rất phúc hậu. Ông Khải Hòa cũng thế. Cuộc sống của họ rất viên mãn. Chị có một cửa hàng tạp hóa họ nuôi Khải Trọng ăn học nên người. Và bây giờ lo tương lai cho anh.

Sáng sớm ông có ý chờ Trọng về nên ngồi đây là run đùi. Bà Hòa khẽ lên tiếng:

– Nhà hàng khách sạn thì hôm nào cũng có khách. Có khi ngày nghỉ lại đông hơn bình thường. Ông cứ gọi sắp nhỏ điện cho nó về mình bàn việc, chứ ở đó chờ rảnh chắc phải tới khuya, mỏi cả lưng đó.

Ông Hòa gục gật đầu:

– không có, nó đã hẹn với tôi rồi. Thế nào cũng về mà.

Bà Hòa bỗng nhìn ông chăm chăm:

– Hình như ông có điều gì lo lắng thì phải?

– Sao bà biết?

– Tôi nhìn thấy trong mắt ông. Bà Hòa đùa với chồng. Tuy già nhưng bà vẫn thường trêu ông như thế mỗi khi thấy ông có điều gì u uẩn khó nói. Bà cố tình làm cho ông vui.

– Bà hay thật đó. Không có cái gì mà giấu được bà.

– Hư! Ông giấu tôi nhiều chuyện lắm phải không?

Ông cười to:

– Nói chơi với bà, chứ già rồi ... Có gì mà giấu, chuyện hồi xưa giấu để của bà, bây giờ giấu bà để của ai? Ông lại cười ha hả. Nụ cười không chút gọn suy tư. Bỗng ông nghiêm giọng:

– Bà có nghe chuyện gì xảy ra ở khách sạn Thủy Tiên không?

Bà Hòa tỏ ra ngạc nhiên:

– Chuyện gì là chuyện gì ... Tôi không hiểu ... Ông làm tôi lo quá.

Ông Hòa vớ lấy tờ báo của tỉnh, mục đời sống xã hội đưa cho ông xem:

...khách sạn bí ẩn in nhiều kỳ của phóng viên HT giấu tên, đây là phóng sự hở ông. Có nghĩa là chuyện ra ở khách sạn được đăng nhiều kỳ.

– Đúng! Và tôi nghĩ đó là khách sạn Thủy Tiên.

– Tại sao ông lại nghĩ như vậy?

– Bởi vì ở vùng đó nơi Khải Trọng làm việc chỉ có khách sạn này là lớn nhất.

– Vậy khách sạn đó chứa hàng lậu hay là khách sạn trá hình mà ông lo.

– Đâu có! Bà đọc xem ...

Bà Hòa cần nhàn mang mắt kính vào:

– Nói cho người ta nghe cho rồi con biểu đọc mệt ghêKhách sạn ma ... í cái gì ngộ quá vậy ông?

– Bà đọc tiếp đi.

– Khách sạn lớn nằm ở bãi biển sau một trái đồi nhỏ. Người ta đồn rằng nơi ấy xuất hiện ma ...

Đêm thứ nhất ma nhát cô chủ khách sạn ngất xỉu.

Đêm thứ hai một nhân viên vệ sinh gặp một bà cụ đi tới đi lui rồi biến mất vào tường ... Nơi đây có ma hay điều gì bí ẩn chờ đợi thời gian trả lời ... - Còn tiếp:

– Chào ôi! Chuyện gì lạ quá!

Ông Hòa cười với tay lấy nhanh tờ cát vào chiếc bàn bên cạnh:

– Lạ lắm phải không bà? Cho nên tôi mới chờ Khải Trọng về để hỏi hư thực thế nào?

– Vì vậy mà ôm nĩa chứ gì?

– Đúng rồi, tôi còn nghe khách sạn Thủy Tiên mà ông bà sui định cho con và rể trong ngày cưới Thủy Tiên đó. Bà nghĩ sao? Ta có nên khuyên con trai mình điều gì không?

Bà Hòa lo lắng rõ trên gương mặt, một bà mẹ suốt đời lo cho con:

– Thôi ta bảo nó về đây cho nó một cơ sở, với tài học và quản lý của Khải Trọng cần gì phải tranh giành cái khách sạn ấy cho sinh chuyện.

– Bà nói phải nên ... Tôi cũng có ý nghĩ như bà.

Hai ông bà ngồi than thở một lúc. Đến trưa Khải Trọng vẫn chưa về. Bà Hòa lo bữa ăn trong khi ông Hòa vẫn ngồi yên chờ đợi. Ông đâu biết Khải Trọng đang gặp nhiều rắc rối, anh không thể bỏ về, dù anh vẫn nhớ lời mình đã hứa với cha.

Ngày cưới đã đến. Khải Trọng về nhà lo chuẩn bị đám cưới. Tiệc tùng sẽ đãi khách sạn nhà hàng Thủy Tiên. Sáng sớm cô dâu đã chuẩn bị đi trang điểm, Hải Thi chờ Thủy Tiên trên chiếc Super Dreaan 100 màu nâu bóng. Đường buổi sáng xuống đồi vắng tanh. Hải Thi lái xe rất cừ, khác mọi hôm cô trầm lặng ít nói. Bây giờ là một Hải Thi mạnh mẽ. Thủy Tiên ngồi sau ôm siết cô bạn, gió phàn phật tà áo hai người, gió quệt vào má rát rạt. Chợt phía trước là con đường cát đỏ, một chiếc xe từ ngõ khác lao ra ... Hải Thi thắng kết chiếc xe quay nửa vòng. Hai tên đao kinh to cười nham nhở. Đúng là hai tên hôm bắt cóc Hải Thi.

Tên răng vàng gỡ cặp kính đen ra đeo vào cổ áo, đứng chống nạnh nhìn Hải Thi đang đỡ chiếc xe dậy, cô trả số và leo lên xe rồ máy. Hấn dang tay và chiếc xe của hắn đổ keng chấn ngang.

– Ôi! Chào người đẹp lại gặp cô nữa rồi.

Hải Thi không thèm trả lời. Tên kia dựng xe lên. Hắn bước tới đưa tay định sờ vào má Hải Thi.

– Em có biết là anh chờ em từ hồi sớm đến giờ không cương. Đừng làm kiêu nhà em, rồi anh thương nhiều.

Hải Thi gạt tay hắn ra. Cú gạt mạnh của cô làm hắn mất đà. Chợt hắn nhào tới ôm chặt Thủy Tiên kéo ra khỏi xe. Thủy Tiên hoảng hồn ôm ghì chiếc lấy nệm xe. Hai Thi lúng túng cô quay lại không được đành

nhảy xuống buông cho chiếc xe ngã xuống nền cát. Cô lao vút tới đá vào hông của tên răng vàng một cái đầu đinh. Hắn buông Thủy Tiên ra. Thủy Tiên la lớn:

– Bớ người ta ... cướp ... cướp ...

Từ xa có tiếng xe hụ ga. Hai tên hoảng hốt tên kia rú ga. Tên răng vàng chạy vội lên chụp Thủy Tiên. Cô hoảng hốt né sang bên. Hải Thi lao vào đá vút vào lưng hắn một cái làm hắn chúi nhủi ... Thủy Tiên vẫn lo lắng. Có người đến.

Cả hai tên lao vút, bụi tung mù mịt. Hải Thi cố gắng dựng chiếc xe bị đổ lên.

Thủy Tiên vẫn chưa hoàn hồn. Có đứng tần ngần nhìn Hải Thi quên cả việc giúp bản dựng xe lên. Một chiếc xe trở tới, một chàng thanh niên nhảy xuống đỡ phụ Hải Thi hỏi nhanh:

– Hai cô bị té à?

Hải Thi lắc đầu nhìn về phía trước:

– Có hai tên lưu manh vừa rồi ...

Anh thanh niên cướp lời:

– Chúng định làm gì cô ...

– Dạ chúng tôi không biết. Thôi cảm ơn hai anh.

– Ủa! Hình như cô là Hải Thi phải không? Chàng thanh niên kêu lên.

– Cô đi đâu mà bị bọn chúng chặn đường?

– Anh là ...

– Là Bạch ... Chúng ta đã gặp nhau trên bãi biển. Nhớ chưa? Còn cô đây là ...

– Thủy Tiên! Em và cô ấy đi công chuyện vừa đến đây thì gặp bọn cướp.

Bạch ngạc nhiên:

– Gặp cướp sao lúc này không la lên ọi người cứu.

– Có ... Bạ em nó la khan tiếng. May mà chúng thấy xem anh chạy đến. Nếu không chưa biết thế nào.

– Thủy Tiên cô có sao không?

Thủy Tiên gượng cười:

– Dạ không sao?

– Chúng định cướp xe à?

– Không! Hình như chúng định bắt Thủy Tiên.

Bạch ngạc nhiên:

– Bắt Thủy Tiên? Lạ nhỉ. Bắt người để làm gì? Cô có thấy rõ mặt bọn chúng không?

Hải Thi kêu lên:

– Em nhớ rồi! Hai tên này bắt em bữa trước. Anh Bạch nói là biết họ phải không?

Bạch ngần ngừ:

– Ủ! Thì biết mặt ... Còn tông tích ở đâu. Tôi không rõ lắm.

Chàng thanh niên ngồi trên xe lên tiếng:

– Anh nói tụi nào vậy Bạch?

– Cái thằng ốm và thằng có răng vàng.

– Ối! thằng Ba răng vàng và thằng Năm Móm. Hai thằng này dữ lắm. Nó là tay anh chị ở đây, hai cô không biết sao?

– Nhưng chúng tôi đâu có chọc ghẹo gì chúng.

Anh thanh niên lắc đầu:

– Tụi nó ngang ngược lắm, thằng Ba răng vàng có ba vợ đấy. Con nào cũng sợ nó như cha ... Đụng vào nó nguy hiểm lắm. Nó để ý ai là quyết bắt cho bằng được.

Thủy Tiên co rúm người sợ hãi. Cô tưởng tượng cái thằng cha lúc nãy tưởng như hộ pháp bậm trợn, hẳn có một lúc ba vợ, còn muốn thêm. Chao ôi! Vào tay hắn thì tiêu đời.

Cô nín Hả Thi:

– Thôi mình trở về đi Hả Thi.

Hả Thi giật mình:

– Chết! Đi lẹ lên kẻo trễ. Anh Bạch và anh gì đó ơi, mai mốt em sẽ tím gập các anh có chuyện cần gấp. Bây giờ em phải đi kẻo trễ công việc của Thủy Tiên không nên.

– Thôi các cô đi. Hẹn gặp lại.

Thủy Tiên gọi lại:

– Khoan các anh đi đâu cho chúng em có giang với, em sợ gặp lại bọn chúng.

Anh chàng kia cười hì hì:

– Chúng lộng hành nhưng cũng có cơn, không dám đụng đến cô trong ngày nay nữa đâu, cô yên chí! Chúng chạy mất rồi. Thôi chúng ta cùng đi.

Hai chiếc chiếc xe cùng lao vút đi. bỏ lại phía sau đám bụi đỏ tung mù trời.

Bạch cười vui vẻ:

hai cô đi đâu lâu không? Mấy giờ mới về, chúng tôi sẽ đợi để cho hai cô trở về; kéo sọt tội nghiệp.

Hả Thi lắc lắc bàn tay:

– Thôi khỏi làm phiền anh, cảm ơn nha.

Nói xong Hả Thi cho xe chạy lên trước, rồi dừng lại trước một tiệm uốn tóc trang điểm cho cô. Cô vẫy chào hai anh chàng vừa trở tới. Hình như trong mắt họ có một chút gì lưu luyến khó quên.

Mặc dù vừa trải qua cơn kinh hoàng, nhưng Thủy Tiên chỉ cần trang điểm qua cô đã rực rỡ như một bà hoàng. Ai có hiểu sau lớp phấn son ấy là cả bộ mặt lo âu tốt cùng. Thủy Tiên như vừa trải qua một giấc mộng kinh hoàng. Cô bần thần uể oải đứng lên quên mất hôm nay là ngày vui nhất của đời mình. Cô gọi điện cho Khải Trọng. Hả Thi mượn máy gọi cho Hoàng Anh xuống chân đồi rước họ

Cuối cùng Hả Thi và Thủy Tiên cũng về đến nhà bình yên. Cô dâu thật lộng lẫy kiêu sa. Cô đi vội vào phòng riêng, không dám kể chuyện vừa rồi cho cha nghe, sợ ông Tính lo lắng và tức giận. Bà Thủy thật đẹp và sang trọng trong chiếc áo dài Thượng Hải màu lông kết. Bà đón khách và mời họ dự tiệc. Xong xuôi bà chợt thấy Thủy Tiên chưa ra nên tìm đến phòng của Thủy Tiên ở tầng hai của khách sạn, vừa đặt chân lên bậc thang đầu tiên. Bà bỗng thấy trước mặt mình bà cụ An đang sừng sững đứng trước mặt ở sát bức tường phía trên. Hốt hoảng bà Thủy đứng sững lại. Bà cất tiếng gọi:

– Trời ơi! Mẹ ơi ... mẹ còn sống ...

bà cụ đứng yên nhìn bà Thủy một chút rồi mấp má, từ từ giơ bàn tay xương xẩu đầy móng vuốt chụp tới. Khuôn mặt biến dạng đi, méo mó cười ngất và định nhào tới định chụp bà Thủy, anh mắt long lên sòng sọc thật ghê sợ. Bà Thủy gọi thất thanh:

– Mẹ, mẹ ơi ... đừng ... đừng ...

Bà lùi dựa vào tường và đổ gục xuống đất nằm im. Nghe tiếng hét mọi người chạy đến đỡ bà dậy. Chân tay bà lạnh ngắt. Thủy Tiên vội chạy đến. Cô bật khóc:

– Mẹ ơi! Mẹ có sao không? Trời ơi mẹ làm sao như thế này?

Cô xô mọi người dạt ra. Nắm lấy tay mẹ xoa dầu. Bàn tay lạnh ngắt vẫn chưa nhúc nhích. Có người cho hay ông Tính chạy vội lên hốt hơi hốt hải:

– Bà ơi! Bà có sao không?

Ông Tính sờ thấy tim bà đập rất yếu. Sợ hãi ông gọi mấy nhân viên nam:

– Các anh mau giúp tôi một tay đưa bà ấy xuống dưới. Lấy xe đưa vào bệnh viện ngay giùm tôi. Hải Thi cháu làm ơn ...

Thủy Tiên hét lên:

– Cha để con đi theo mẹ.

Ông Tính chạy tới rồi đi lui như gà mất đề:

– Khi không rồi bệnh bất tử:

– Dạ thưa ông chủ khách đến rất đông.

Thủy Tiên chạy theo mẹ. Cô mang cả áo sống của cô dâu chạy định chạy đi.

ông Tính gọi với theo:

– Không được đi, Thủy Tiên phải lo khách khứa chứ. Mau giữ cô ấy lại các cháu.

Ly Ly chạy theo Thủy Tiên năn nỉ cô ở lại. Ông Tính quỳnh lên:

– Đáng lẽ ta phải lo cho bà ấy. Bây giờ ta phải ở nhà lo chuyện cưới xin.

Thiệt là khổ vô cùng. Con cố gắng ở lại, cha sẽ nhờ Hải Thi lo cho bà ấy. Xong việc mình sẽ vào lo ẹ con. Ráng đi con.

Thủy Tiên quệt ngang nước mắt. Cô chần chừ rồi cùng Ly Ly vào phòng trang điểm chuẩn bị lại cho buổi lễ bắt đầu.

Hải Thi đưa bà Thủy vào bệnh viện. Được chăm sóc khá chu đáo, một lúc sau bà tỉnh dậy, Hải Thi bên cạnh, đôi mắt bà Thủy vừa mở ra là bắt gặp ngay Hải Thi ngồi trên giường đang xem từng giọt dịch truyền nhỏ xuống đều đều.

Bà ngạc nhiên:

– Hải Thi sao cháu ở đây? Bà nhìn quanh quất rồi định ngồi dậy, nhưng ngóc lên không nổi:

– Đây là đâu vậy Hải Thi? Thủy Tiên và ông Tính đâu rồi cháu?

Hải Thi lễ phép, nhẹ nhàng cô giải thích:

– Bác ơi! Bác đang ở bệnh viện. Vừa rồi bác bị bệnh bác không nhớ à! Bác bị ngất, bệnh rất nặng bác sĩ vừa mới khám xong.

Chợt bà Thủy rên rỉ:

– Ôi! Mẹ ta, mẹ chồng ta ...

Hải Thi ngạc nhiên:

– Bác vừa nói gì?

– Ta gặp lại mẹ chồng ta. Bà ấy khác xưa, bà ấy rất hung dữ.

Hải Thi sợ bà bị bệnh nên nói nhảm, cô gọi chùng:

– Bác ơi! Bác có sao không?

Bà Thúy cất giọng đều đều:

– Không sao! Bác nhớ rồi. Lúc nãy bác lên lầu gọi Thủy Tiên vừa đến cầu thang, bác gặp bà cụ đứng sừng sững trước mắt. Bác còn gọi ... mẹ ... mẹ. Bà ấy chẳng những không vui mà còn biến thành mặt quỷ định chụp lấy bác. Bác sợ quá lùi lại và vấp té.

Hải Thi thấy bà Thủy đã tỉnh lại cô mừng rỡ hỏi nhanh:

– Bác thấy mình khỏe chưa?

– Khỏe, cháu tranh thủ xin cho bác về. Bỏ khách khứa và Thủy Tiên ở nhà không ai lo cho nó, bác tội cho nó quá. Chắc nó không vui. Tội nghiệp.

Hải Thi cười mỉm:

– Lúc nãy bác ngất, ông chủ và cô Thủy Tiên đòi đi theo. Khách khứa đến đông đủ nên ...

Bà Thủy hỏi thúc:

– Cháu đi xin giùm bác sĩ nhanh đi cháu.

– Dạ!

Bác sĩ vào khám cho bà Thủy, ông cười:

– Ổn rồi, nhưng phải chờ hết chai dịch truyền này mới được về.

Bà Thủy van xin:

– Dạ hôm nay là đám cưới của con gái tôi, xin bác sĩ cho tôi về. Xong việc tôi trở lại ngay.

– Không được.

Bà Thủy lại năn nỉ, cuối cùng bác sĩ cũng cho về.

... Bà Thủy bước vào nhà cùng Hải Thi, mọi người vui vẻ mừng bà vừa tai qua nạn khỏi. Thủy Tiên nghe mẹ về cô mừng rỡ bỏ Ly Ly chạy xuống. Đến thang lầu cô đứng khựng lại không vấp phải cái gì. Thủy Tiên hết hồn nhìn thấy một vật lạ đen tròn lăn qua chân cô làm cô nhảy dựng hét lên. Vật đen đen đó nhìn cô bằng đôi mắt sáng quắc. Thủy Tiên nghe như tiếng trẻ con khóc. Một lần nữa cô rú lên, Ly Ly chạy đến. Thủy Tiên chụp lấy cô lấp bấp:

– Ly Ly ... Mẹ. Ma ... Kìa ...

Ánh mắt màu xanh sáng quắc vẫn nhìn hai cô chủ thế. Ly Ly nhìn kỹ nó cất tiếng meo meo, cô phá lên cười:

– Ối! Con mèo mun chị à?

Thủy Tiên bẽn lẽn. Cô thấy mình quá ư là nhá, hình như ở đâu cô cũng thấy ma quỷ xuất hiện. Thủy Tiên nắm chặt tay Ly Ly đi xuống. Ánh mắt vẫn không rời chú mèo, Thủy Tiên cảm thấy buồn. Hôm nay là ngày vui của cô mà sao toàn là chuyện xui xẻo không đâu. Thủy Tiên mong sao ngày hôm nay trôi qua thật nhanh. Cô bỗng ao ước gặp ngay Khải Trọng. Bên ngoài mặt trời đã lên giữa ngọn đồi từ lâu.

Đám cưới Thủy Tiên vừa xong. Mọi người mới hay chuyện bà Thủy bị ma nhát trong ngày vui ấy. Ông Tính càng lo lắng và kinh hoàng hơn. Ông đâm ra sợ sệt đủ thứ. Chưa xong chuyện này, chuyện khác xảy ra. Tin Thủy Tiên xuất bị bắt cóc trong ngày vui càng làm ông rầu rĩ hơn. Vợ chồng Thủy Tiên mất vui vì nhiều liên tiếp. Ông gọi Khải Trọng đến bàn công việc:

– Ngày mai cha sẽ làm giấy tờ trao khách sạn này lại cho hai con. Nhưng còn nhiều việc xảy ra, nên cha sẽ giúp con ổn định, bao giờ chấm dứt chuyện ma thì cha mới yên lòng.

Khải Trọng rất đầu, trán anh hơi nhăn lại:

– Để cha phiền lòng chúng con thật có tội.

Ông Tính xua tay cười:

- Không! Con ráng bắt hết bọn ma quái thì cha sẽ vui ngay mà.
- Con sẽ cố gắng.
- Cha có biết bọn nào định bắt cóc Thủy Tiên không?
- Không.
- Con nghe nói là do bọn ba răng vàng và Năm mồm tổ chức.
- Nhưng cha đâu quen hay làm gì đặng độ mấy thằng đó.
- Cha thử nghĩ xem nó là đàn em của ai?
- Cha không rành lắm. Con hãy điều tra xem bọn nào, chủ mưu là ai, cha không sợ Chúng đâu.
- Việc này đã có Hồng Anh, Hải Thi nói rọ.
- Cha thấy hình như nhắm vào vào vợ chồng con thì phải.
- Không riêng gì con mà mọi chuyện xảy ra đều xoay quanh cái khách sạn?

nơi bí ẩn này.

- Sao con gọi là khách sạn bí ẩn?
- Đây không phải là con gọi mà là lợi của một bài báo đã gọi như thế, và ngay cả việc chọn xây một nơi tách biệt như thế này. Nó cũng ...bí ẩn ... rồi phải không cha. Nhưng con nghĩ bên trong nó là cả một kho bí mật mà cha con ta phải khám phá.

Ông Tính gật gù:

- Con nói chí phải, vậy mà trước giờ cha có thấy gì đâu. Cha chỉ nghĩ đơn giản bà con thích xây ở chỗ này nên việc nó tọa lạc ở đây cũng bình thường thôi.

Khải Trọng đứng lên đi tới bên cửa sổ, anh nhìn ra ngoài. Khung cảnh trời nước mênh mông hiện ra trước mắt, anh quay lại bên cho vợ:

- Cha có biết vì sao chú Cón tranh giành với cha ngôi khách sạn này không?
- Vì nó muốn được nhiều tiền, kinh doanh khách sạn nó sẽ giàu to, nhưng cái gì vào tay nó cũng tiêu ra tro, nên cha chỉ giữ lại thôi chứ không có ý tranh giành.

Khải Trọng nheo nheo đôi mắt:

- Biệt thự và khách sạn cũng như nhau về giá trị. Chú Cón vẫn quyết không buôn rơi cái khách sạn này chứng tỏ chú ấy biết khách sạn này có những điều bí ẩn sẽ khai thác được mà cha chưa thấy.

Ông Tính ngồi im lặng. Chẳng lẽ lời Khải Trọng là đúng. Từ bấy lâu chú Cón tranh giành quyết liệt là vì lý do gì? Chỉ có lợi thôi ư? Đúng rồi! Chắc là chú Cón biết được bí ẩn của khách sạn. Ông ngồi thử người ra. Nếu thật sự như thì ta phải làm sao? Phải bằng mọi cách khám phá cái bí mật tiềm ẩn đâu đây.

Ma! Ma! Hình ảnh ma quái cứ lớn vồn trong đầu ông. Không thể, không thể có ma ở giữa thời đại văn minh này. Ông không tin. Vậy mà vừa rồi bà Thủy lại thấy mẹ chồng mình đứng ngay trước mặt. Chao ôi! Chẳng lẽ đầu óc họ bị làm sao? Nhưng quá nhiều người bị bà cụ nhát. Ông cứ ngồi im mà nghe đầu óc mình rối rắm, không hay rằng Khải Trọng đã đứng lên đi ra ngoài từ bao giờ.

Một tuần sau. Buổi chiều trời u ám. Bên ngoài mưa lất phất bay. Có một phụ nữ xách vali, mặc chiếc áo pa - đờ - xuy bên ngoài bước vào xin thuê phòng. Đó là Hoàng Hạnh một họa sĩ. Sau khi đăng ký phòng xong. Hoàng Hạnh được Lan đưa lên phòng số 9.

Hoàng Anh mỉm cười chào Lan. Cô gật đầu thăm cảm ơn. Đặt chiếc vali xuống chân. Lan mở cửa phòng, không gian mát lạnh thật dễ chịu. Hoàng Hạnh bước ngay vào phòng.

Lan căn dặn:

- Nếu có gì cần chị cứ gọi tôi nha.

Chờ Lan đi khuất, Hoàng Hạnh khép sơ cửa phòng. Cô soạn lại hành lý cho tươm tất, dọn dẹp sơ qua cho ngăn nắp rồi mang mấy bộ đồ vào chiếc tủ bên giường. Xong đâu đấy, Hoàng Hạnh lấy bức tranh mới vừa vẽ chiều nay xem lại. Cô ngồi tựa lưng vào thành giường. Chợt nghe cánh cửa như bị đẩy nhẹ.

Hoàng Hạnh hỏi:

– Ủa! Cô Lan chưa đi xuống dưới à?

Không có tiếng trả lời, cô ngẩng nhìn lên đúng là cánh cửa lúc nãy khép lại giờ mở ra toang hoác. Hoàng Hạnh chạy ra hành lang nhìn phòng kế bên. Im lặng. Cửa đóng kín. Hành lang hun hút không có ai cả. Hoàng Hạnh nghĩ là gió đẩy cánh cửa mở ra. Cô bước trở vào dẹp bức tranh vào vali. Nhớ ra mình chưa rửa mặt, cô bước vào phòng. Mỏi vùi nước, tiếng nước chảy réo rất mắt rưng.

Hoàng Hạnh có thói quen tận hưởng những gì mát mẻ. Cô nhắm mắt vỗ nước vào mặt vài ba phút thật khoan khoái dễ chịu. Trước valabon Hoàng Hạnh tắt vòi nước, cô ngấm mặt mình trong gương. Gương mặt tròn trịa, trắng hồng. Dù đi trong mưa đôi môi hơi xanh mét, nhưng vào đây thật dễ chịu. Má cô ửng lên trong gương. ...Kẹt ... Một tiếng gì rất nhỏ. Hình như có ai lại mở cửa. Ồ một mình Hoàng Hạnh rất sợ. Nên theo phản xạ tự nhiên cô lao nhanh ra khỏi phòng rửa mặt. Cánh cửa lại mở. Hoàng Hạnh nhìn xung quanh khắp phòng dưới gầm giường, hộc tủ trống trơn. Cô ớn lạnh rùng mình, cảm giác rờn rợn tăng lên. Cô chạy ra ngoài vẫn vắng tanh. Hay là ăn trộm? Rủi có kẻ rình mình thì sao?

...Hàng xóm sao im lặng thế? Cô gõ cửa phòng kế bên. Một đôi vợ chồng ló đầu ra hỏi:

– Chuyện gì thế?

Nhìn ánh mặt của họ không mấy thiện cảm. Biết mình làm phiền họ. Hoàng Hạnh vội xin lỗi.

– Bớ người ta cứu tôi ...

Cô chỉ thét lên một tiếng rồi ngã quỵ xuống nền gạch nằm im thin thít. Nghe tiếng thét, hai vợ chồng phòng bên chạy vội qua. Thấy Hoàng Hạnh nằm dưới sàn gạch họ vội nâng chị lên rồi gọi nhân viên trực. Lan, Nam cùng chạy lên.

Đối với chính trị có nhìn Hồng Hạnh ái ngại. Người chẳng nhớ:

– Hình như cô ấy bệnh, lúc nãy có qua tìm chúng tôi rồi không nói gì cả?.

Lan hỏi họ:

– Anh có nghe cô ấy kêu không?

– Có! Nhưng không rõ. Chỉ nghe tiếng hét rất lớn. Thế là chúng tôi chạy qua ngay.

– Anh không thấy có ai ở đây sao?

– Không, hình như cô ấy chỉ có một mình.

– Cám ơn hai anh chị.

Lan đưa họ ra khỏi phòng nói thêm:

– Được rồi chúng tôi sẽ lo cho chị ấy.

Lan gọi Thu Linh đến cùng nhau lo cho Hoàng Hạnh. Một chốc lát sau cô tỉnh lại, mở mắt ra Hoàng Hạnh vội chụp tay Thu Linh, cơn hoảng loạn vẫn còn, cô lắp bắp:

– Ối! Đáng sợ quá! Ma! Quỷ các cô ơi.

– Chị bình tĩnh lại đi! Lan nhẹ nhàng đứng lên xoa đầu hai bên thái dương cho Hoàng Hạnh.

– Nào chị kể lại sự việc cho chúng em nghe đi?

Hoàng Hạnh nhìn lướt qua căn phòng cô dừng lại ở cánh cửa:

– Ma vào phòng tôi các cô có tin không, hai lần mở cửa, tôi đóng nó mở, nhưng chẳng thấy ai, tôi ngỡ cô Lan lên nên tôi chạy đi tìm.

Thu Linh đưa cho Hoàng Hạnh ly nước mát, cô cầm lấy nhấp một ngụm rồi định kể tiếp ...

Lan khò lấp đi.

– Chị đã bớt chưa. Chắc tại chị đi đường mệt nên thấy như thế! Ở đây rất an toàn có bao giờ xảy ra chuyện gì đâu?

Hoàng Hạnh lắc đầu, cô ngồi dậy thu xếp đồ đạc vội vàng:

– Tôi chưa biết mình đi đâu, nhưng ở đây tôi sợ quá rồi, tôi không dám ở lại một mình.

Thu Linh vội năn nỉ:

– Chị định đi đâu? Em nghĩ chuyện này không có gì cả. Xin lỗi chị làm nghề gì? Chị tin là ở trên đời này có ma không?

Hoàng Hạnh hơi ngớ người ra:

– Ma tôi không tin, vì từ nhỏ tới giờ tôi chưa gặp, nhưng tôi rất sợ ai nói đến chuyện ma. Tôi rất nhát, thôi các cô làm ơn cho tôi đi. bởi vì chuyện xảy ra lúc này tôi biết là tôi đang hoàn toàn sáng suốt, tôi đâu có ngủ mà bảo là tôi mơ.

Hoàng Hạnh vẫn tiếp tục thu xếp đồ đạc. Lan nhìn Hoàng Hạnh cô ai ngại:

– Bên ngoài trời tối lắm chị à? Vả lại khách sạn này nằm lưng chừng đồi, đi xuống chân đồi đường vắng lắm. Rất nguy hiểm.

Hoàng Hạnh dừng tay:

– Cái gì nguy hiểm? Cô nói là ...

Thu Linh ngập ngừng nhìn Lan:

– Sợ bọn cướp của cướp người. Giờ này tối rồi xe cộ thưa thớt. Chị nên suy nghĩ kỹ.

– Nhưng! Tôi sợ quá. Các cô nghĩ cách giùm tôi đi. Ở gần đây chắc còn khách sạn khác mà. Lan lắc đầu:

– Xa cả cây số mới có nhà trọ, nhà nghỉ.

Hoàng Hạnh vẫn muốn đi, cô cứ nhìn vào khoảng tối ở cửa là rùng mình lo sợ.

– Chắc tôi phải đi thôi.

– Chị dám đi một mình?

Hoàng Hạnh nghe Lan hỏi vội ngồi bệt xuống. Cô tưởng tượng trên con đường vắng, một tên cướp xông vào hay con ma chặn lối là cô rùng mình, sợ đến nổi tim như ngừng đập, thở không nổi.

Lan bảo Thu Linh:

– Em gọi cô Hoàng Hạnh xem sao?

– Dạ!

Bỗng Thu Linh quay lại:

– Nếu chị sợ phòng ấy có ma. Vậy ta có thể đổi phòng khác cho chị, chị chịu không? Được chứ Lan.

Lan gật đầu:

– Như vậy cũng được.

Hoàng Hạnh lại ngần ngại:

– Thôi rủi chỗ nào trong khách sạn này ma cũng xuất hiện thì sao?

– Không có đâu. Chúng tôi ở đây làm việc lâu rồi mà có sao đâu? Chị đừng có ngại.

– Thôi chị ráng ở lại một chút em gọi bà chủ đến. Lan đề nghị.

– Được rồi em gọi bà chủ đến đây, bà chủ của em như thế nào vậy? Khách mỉm cười:

– Rất trẻ. Cô tên là Thủy Tiên.

Thủy Tiên đến cô mặc bộ quần áo màu hồng phấn trông rất trẻ trung. Tay cầm cây viết chạy nhanh đến phòng Hoàng Hạnh.

– Cô đây là bà chủ. - Hoàng Hạnh ngạc nhiên nhìn Thủy Tiên.

– Dạ! Chị có chuyện cần gặp em à?

– Đúng vậy! Chị không ngờ bà chủ của khách sạn to lớn này lại là một cô gái quá trẻ.

Thủy Tiên cười bên lên:

– Dạ! Chị quá khen.

– Em có biết không Thủy Tiên. Ở đây có ma!

– Ma à? Không có đâu chị ạ. Thủy Tiên vội nói nhanh.

– Có đấy em ạ. Lúc này chị vừa bị nhát đến nỗi ngất xỉu, nên chị định trả phòng, nhưng cô Lan chờ em giải quyết.

Thủy Tiên lặng lẽ. Có nghĩ là Hoàng Hạnh không nói dối bao giờ, nên tìm cách khuyên lơn.

– Chị ơi! Lúc này gần Tết, trời bên ngoài tối và lạnh lắm. Khách sạn thì rất xa. Đường đi khó. Chỉ sẽ ở đâu?

– Tôi không rõ nhưng muốn ở lại thì sợ.

– Chị yên chí chẳng có chuyện gì xảy ra nữa đâu.

Lan lên tiếng:

– Em đã khuyên chị ấy như thế mà chị chẳng tin.

Hoàng Hạnh đưa mắt nhìn cánh cửa. Cứ nhìn là cô lo sợ:

– Tôi ở cũng được nhưng với điều kiện là cô phải cho người đến đây ngủ với tôi nha cô Thủy Tiên.

Thủy Tiên cười nhẹ nhàng:

– Chị đồng ý là em vui rồi. Cô Lan đêm nay lên ngủ với chị Hạnh nha!

– Dạ! Lan cười. Chị không biết chứ em cũng rất sợ ma.

– Có phải vậy không? Lan em đừng có nói giỡn. Lan cần nhẹ móng tay.

– Ngủ thì ngủ những giữ mà cho chị thì em không bảo đảm.

Hoàng Hạnh cười vui vẻ:

– Không cần em giữ ma. Chỉ cần người thứ hai ở chung là chị hết sợ liền.

Thủy Tiên cùng Thu Linh đi rồi. Lan bỏ phòng trực ôm đồ đến phòng Hoàng Hạnh ngủ. Hoàng Hạnh theo cô không dám ngồi trong phòng một mình. Lan bảo:

– Mỗi đêm em trực đến khuya, chị chờ nổi không?

– Nổi, nhưng em đi đâu chị theo đó.

Lan nghiêng nghiêng cái đầu:

– Có cần như thế không? Em cũng sợ có lẽ thua chị.

Cả hai cười thật vui vẻ:

– Tự nhiên mình có bạn ngang hông. Là quá.

Hạnh ngạc nhiên:

– Thế em ngủ với người lạ không được à?

Lan trả lời nhất gừng cô mắc màn lên:

– Cũng được, trước lạ sau quen.

– Thế em có người yêu chưa?

Lan lắc đầu, cô im lặng chợt nhớ đến Nam không hiểu anh chàng làm chung mình suốt mấy năm nay có để ý đến cô không.

Cả hai leo lên giường nằm im. Làm ở khách sạn này nhiều năm nhưng Lan chưa bao giờ đặt chân lên chiếc giường nệm êm ái như thế này. Cô lạ lẫm và lạ lẫm cả cô gái nằm bên cạnh mới quen. Lan trần trọc không ngủ được. Hoàng Hạnh cũng thế. Cô sợ nên không thể chợp mắt. Cả hai cứ nằm im lặng như thế.

Trời sáng rõ, Lan tiến chân Hoàng Hạnh một đổi rồi quay lại. Dưới chân đồi, những làn sương mỏng tan còn đọng ngang lưng chừng đồi. Hàng liễu thì thâm đón gió. Ành nắng vàng lại tràn về. Trời đã vào xuân.

Đã hai tháng trôi qua. Khải Trọng và Thủy Tiên bên nhau, nhưng anh chưa tìm ra đâu là đầu mối câu chuyện. Thủy Tiên lại muốn yên ổn. Cô không cho Khải Trọng tham gia vào việc cha cô đề ra. Khách sạn càng ngày càng ế ẩm. Tin tức của bọn bắt cóc cũng không tìm ra. Thủy Tiên không dám ra ngoài một mình. Cô rất sợ có chuyện không đáng lại xảy ra. Kể cả Hải Thi cô chẳng cho bạn mình đi chơi dù một chút. Thủy Tiên lại bực mình vì tờ báo đăng tải chuyện ma xung quanh khách sạn của cô. Tại sao phóng viên đó lại biết chuyện ở đây? Hình như xung quanh cô có một tấm màn bí mật. Cô mong có người vén nó lên, nhưng sao khó khăn quá vậy.

Thủy Tiên đi một vòng thăm tình hình khách sạn. Mùa xuân đã về sao người lại vắng vẻ. Thường thì những ngày sau tết người đi du lịch càng nhiều, nhưng nhìn ở phòng ăn chỉ độ có mười người. Cả khách sạn rộng lớn cả trăm phòng mà chỉ mấy người khách. Thử hỏi Thủy Tiên sao không cảm thấy buồn. Tìm đến phòng karaoke nghe tiếng hát văng vẳng. Thủy Tiên hơi mừng, nhưng bước vào cửa cô mới hay Ly Ly ngồi hát một mình. Ly Ly giật mình:

– Ôi! Chị Thủy Tiên vào đây hát cho vui.

Thủy Tiên chau đôi mày cong:

– Buồn thí mồ ở đó mà hát với hò.

– Đám cưới rồi vui chứ sao lại buồn. Bộ anh Trọng không tốt với Thủy Tiên à?

Thủy Tiên lắc đầu:

– Đâu có, anh ấy rất tốt, mình chỉ điên cái đầu vì cái khách sạn này thôi. Ly Ly này! Đi một vòng với mình nhà.

Dẹp chiếc micro lên trên ngăn tủ, tắt máy, Ly Ly khép cửa phòng rồi chạy theo Thủy Tiên:

– Bạn tính thử doanh thu của phòng karaoke mấy tháng nay thử xem. Có như tháng trước không?

Ly Ly bịt trán suy nghĩ:

– Ủ nhĩ! Cả tháng nay người vào hát chưa được mười lượt. Sao kỳ vậy Thủy Tiên?

Thủy Tiên bực mình:

– Tại ma đó ... Tại bà mình đó ... Từ hôm Hoàng Hạnh đến bị nhát đêm nay ...

chắc cô ta ...xì ... cho nhà báo nên khách sạn mình bị như thế. Theo mình chúng ta kiểm lại hết cả khách sạn xem ra sao, rồi có kế hoạch chứ kéo dài như thế này sẽ bị lỗ vốn nặng đó.

– Ủ!

Cả hai cùng đi. Phòng thu, soát vé, quản lý, khách sạn, hai nhân viên đang ngồi đọc báo. Một người ngủ gục. Thấy Thủy Tiên họ giật mình lay Hoàng dậy, anh ngơ ngác:

– Uê! Cô Thủy Tiên hôm nay rảnh à?

Thủy Tiên cười gượng:

– Không rảnh, đi xem các anh làm việc thế nào được không?

Nam lè lưỡi rứt vai:

– Chà, bà chủ đi kiểm ...

Ly Ly nói lớn:

– Kiểm điểm ông nào ngồi chơi, ngủ gật ...

Hoàng gãi gãi đầu, nét mặt nhăn nhó:

– Xin lỗi, đêm hôm sợ quá tôi không ngủ được.

Thủy Tiên nhìn anh:

– Lại chuyện gặp ma nữa à? Tôi không thích nghe.

– Dạ ... Nhưng ... Đó là sự thật. Tôi xin cô cho tôi nghỉ làm. Vả lại khách sạn này vắng tanh, chỉ toàn là nhân viên không thấy khách. Ở lại tôi cũng chẳng biết làm gì. Ngồi không, ngủ gật hưởng tiền lương tôi áy náy lắm.

Thủy Tiên nghĩ ngợi về lời Hoàng nói. Cô đâu muốn la rầy ai sợ Hoàng tự ái. Cô vội vàng phân bua:

– Tại Ly Ly nói chơi, chứ tôi đi xem tình hình buôn bán tháng này thế nào, có ai trách anh đầu mà anh lo. Còn chuyện anh xin nghỉ để ba tôi hoặc anh Trọng giải quyết anh mới được nghỉ nha.

– Dạ.

Thủy Tiên vội bước đi. đúng như mọi người nói khách sạn vắng teo. Đi lại chỉ có mấy nhân viên dọn dẹp vệ sinh. Thủy Tiên buồn ngơ ngẩn, cô bước đi tìm ông Tính. Ly Ly chạy theo sau. Chợt Hải Thi ở phòng kế hoạch gọi Ly Ly:

– Đi đâu vậy cho tớ theo với?

– Thủy Tiên có hay chuyện gì chưa?

Thủy Tiên ngơ ngàng:

– Chuyện gì?

– Anh Trọng đã tìm ra bản đề án thiết kế ngôi biệt thự rồi.

Thủy Tiên vui mừng:

– Ở đâu mà anh ấy tìm thấy? Lâu chưa? Anh này kín miệng thật, không cho vợ biết.

Khải Trọng đi đến bên cạnh Thủy Tiên:

– Biết chi vậy? Để em lo à?

Thủy Tiên bỗng quay lại nhìn thẳng vào Khải Trọng:

– Anh có biết doanh thu của khách sạn tháng này là bao nhiêu không?

– Bao nhiêu?

– Một con số không thể tưởng tượng nổi, chỉ có vài chục khách trên tháng.

Anh không biết sao?

Khải Trọng ngồi xuống chiếc bàn làm việc. Anh mời Ly Ly và Hải Thi cùng ngồi xuống cạnh Thủy Tiên:

– Anh biết lâu rồi. Và anh cũng đang lo đây.

– Anh lo cái gì?

– Anh tìm cách dẹp cái nguồn tin về khách sạn ma, và biến nó thành trò chơi giải trí.

Hải Thi lạ lắm:

– Anh nói gì, tụi này không hiểu.

– Rồi đây các em sẽ hiểu, nhưng anh có đề nghị này em chịu không?

– Chịu! Anh nói đi. sẵn sàng nghe.

Thủy Tiên liếc nhìn Khải Trọng đùa đùa. Trọng cười to:

– Em có chịu đi bắt ma cùng anh không?

– Bắt ma cùng anh? Lạ nhĩ? Ở đâu mà bắt? Không khéo ...

– Cho em theo với! Ly Ly đề nghị.

Hải Thi lườm cô bé:

– Kỳ quá hà! Khi không đòi theo. Không được đâu?

Thủy Tiên nghe Hải Thi nói thế cô không biết họ tính toán cái gì nên hỏi:

– Cho Ly Ly đi cũng được. Nếu cần có Hải Thi càng vui. Em sợ mình anh với em, lỡ gặp ma thì mình làm sao?

Hải Thi cười ngặt nghẽo:

– Ối! Anh Trọng giải thích cho Thủy Tiên nghe đi. cô ấy không hiểu gì cả.

Nghe Hải Thi cười, Ly Ly và Thủy Tiên nhìn nhau bực mình:

– Anh Trọng nói đi, Hải Thi chọc quê tụi em kìa.

Khải Trọng cũng cười, nhưng anh chợt nghiêm mặt lại:

– Vì anh muốn chỉ có mình em và em đi bắt mà thôi. Em rủ họ theo nên Hải Thi cười em là phải.

Thủy Tiên làm bộ giận:

– Tại sao?

– Ối! Cái mặt giận thấy ghét. Hải Thi nựng Thủy Tiên.

– Anh ấy muốn đến phòng mà Hoàng Hạnh gặp ma ngủ một đêm, nên rủ nhỏ đi theo. Hiểu chưa?

Thủy Tiên à lên cười bật cười nói nhỏ:

– Có vậy mà không nói sớm, nhưng anh Trọng ơi không được đâu. Cô Lan kể nghe sợ lắm. Em mà thấy là em xỉu ngay. Vả lại anh đừng có liều ...

Khải Trọng hăng giọng:

– Muốn bắt cướp phải vào tận ổ, muốn bắt ma cũng phải đến tận nơi, nghe bóng, nghe gió hoài anh bực quá. Ai cũng thấy trong khi anh chưa thấy bao giờ.

Anh muốn đích thân tìm hiểu con ma này mới được. Anh không tin là trên đời này có ma. Em cùng đi với anh nha?

Thủy Tiên suy nghĩ rồi cô lắc đầu:

– Nhưng em không dám. Nếu có ma thật thì làm sao? Em ... em sợ lắm. Anh chọn người khác đi.

Khải Trọng bực mình:

– Chẳng lẽ em kêu anh ngủ với Hoàng Anh hay Hoàng, Thảo. Thôi anh ngủ chẳng được đâu.

Thủy Tiên cố nói:

- Vậy anh ngủ một mình.
- Xí! Có vợ mà bắt anh ngủ một mình buồn lắm.
- Nhưng em rất sợ.
- Anh bảo đảm với em là không có ma.
- Nếu không có ma vậy bao nhiêu người gặp cái gì, những hình ảnh ấy ở đâu ra?
- Hình ảnh nào? Anh chưa thấy, chưa từng thấy nên anh không thể tin.
- Anh liều quá. Em không dám theo anh đâu. Tóm lại anh muốn bắt ma, bắt quỷ thì cứ bắt một mình đi. Em không theo.

Hải Thi nghe hai người cãi vã đôi co cô sợ có chiến tranh nổ ra nên lên tiếng:

- Thôi thôi cho tôi xin. Đừng vì chuyện ma cỏ mà hai người xích mích không vui, Thủy Tiên có cái lý của cô ấy, anh cũng có cái lý của anh. Một người nhường đi nào? Ai xung phong?

Cả hai đều im lặng. Lát sau Khải Trọng lên tiếng:

- Thôi để anh ngủ một mình vậy. Lỡ có bị ma vật chết coi ai ở góa thì biết.

Thủy Tiên sợ xanh mặt:

- Ối! Cái anh này nói bậy ghê. Để em hỏi lại ba cái đã.

Hải Thi đồng ý:

- Đúng rồi! Nên hỏi ý kiến của cha một chút chứ, nếu sau này có chuyện gì ông ấy sẽ trách cả hai đó.

Ly Ly ngời bật dậy:

- Thôi cứ ở đây hết đi, tôi gọi bác cho. Chờ bác ấy đến xem có ý kiến gì, rồi ta quyết định luôn thể.
- Này nhớ gọi Hoàng Anh luôn thể nghe Ly ly.

Không nghe tiếng đáp, Ly Ly mới đó đã khuất dạng sau tàng cau kiểng. Khải Trọng lại hỏi tiếp:

- Em có thấy gì là lạ trong bản thiết kế khách sạn không Thủy Tiên?

Thủy Tiên ngư ngẩn lắc đầu. Trọng nói một hơi.

- Em biết không, anh đã thấy có tin le lói từ trong bản thiết kế ấy. Ai thiết kế công trình này? Ai xây?
- Ai thiết kế, ai xây em thấy người ta thường đâu có để ý. Hay là anh nói có người ếm khách sạn của chúng ta.
- Em lại tin dị đoan nữa rồi. Nhưng xét về tính chất nó gần giống như vậy.

Một cách ...trù ếm ... rất thông minh.

Mọi người ngạc nhiên trước sự phát hiện của Khải Trọng, dù chưa hiểu rõ ý anh nói gì, Thủy Tiên cũng thầm khen là anh thông minh tài giỏi. Nhưng Khải Trọng lại đổ:

- Em có biết phát hiện này của ai không? Thử đoán xem, Thủy Tiên cả Ly Ly nữa?
- Anh chứ còn ai? Đúng không nào - Thủy Tiên trả lời vội vàng không cần suy nghĩ.
- Không phải là anh đâu. Cho em đoán lại đó.

Chờ Ly Ly và Hoàng Anh vào cùng ông Tính đến gần anh hỏi:

- Máy tháng nay cha thấy thế nào?

Ông Tính lắc đầu vẻ chán nản:

- Phải chi lúc đầu ba nghe lời của con Khải Trọng ạ.

– Nghĩa là ... - Chàng cướp lời ông Tính ... Cha quyết định bán lại khách sạn.

Ông gật nhẹ đầu rồi nói:

– Nhưng cha đang tức tối một điều ...

Thủy Tiên làm lạ hỏi ngay:

– Điều gì hở cha?

– Ma xuất hiện. Tại sao ai cũng thấy mà hai cha con ta ao ước lại chẳng thấy bao giờ.

– Để làm gì hở cha?

Để cha xem con ma ấy thế nào? Từ đâu ra? Muốn gì?

Khải Trọng cười:

– Vậy ý cha con mình quá giống nhau. Con mới đề nghị vợ con đi tìm ma chứ đừng để ma tìm mình, nhưng cô ấy không đồng ý, nên con định hỏi ý cha thế nào? Chờ đợi hoài con mệt mỏi lắm.

Ông Tính chẳng lộ nét vui:

– Sao con không chọn người khác. Như Hồng Anh hay mặt thằng bạn nào khác cũng được.

– Cha ơi! Con thấy con ma này nó thông minh lắm, nên nếu có tin cha đang đi tìm hay điều tra về nó. Con bảo đảm nó không bao giờ xuất hiện. Nó chỉ xuất hiện thật bất ngờ hải hùng ọi người yếu bóng vía.

Ông Tính gật gù trước cách đánh giá của Khải Trọng, ông khen:

– Được con nói tiếp thử xem.

– Cho nên con và Thủy Tiên phải đóng vai là khách đến trọ qua đêm mới có thể ...

– Đâu cần như thế đâu anh, theo em anh quá tưởng tượng con ma này rồi. Nó đâu có thông minh dữ vậy.

Hoàng Anh cũng xen ngang:

– Khải Trọng nói đúng đó bác và Thủy Tiên.

Muốn bắt nó không thể chờ như mấy tháng nay thật là vô công rồi việc.

Chán chết. Khách khứa thì sợ hãi do nguồn tin lan truyền nên bỏ đi cả. Không khéo chờ ít lâu nữa nó sẽ trở thành ...lâu đài ma ... biến thành ...lâu đài hoang ...

luôn à!

– Ủ! Các cháu nhận xét thật đúng. Thôi nên nghe lời Khải Trọng đi con. Thử tìm cách cứu vãn tình hình này chứ để vậy cha thấy không xong.

Thủy Tiên cắn nhẹ môi:

– Nhưng ... con chỉ sợ

– Có anh ấy bên cạnh mà sợ nỗi gì. Hoàng Anh cười:

– Ý kiến của Hải Thi khá hay và độc đáo nữa. Cô rất nhanh nhạy. Khải Trọng khen.

– Không có chỉ, giúp anh, giúp bạn là nhiệm vụ em mà Thủy Tiên vô cùng ngạc nhiên trước lời đối đáp của hai người.

– Anh vừa nói là ...

– Chính Hải Thi, bạn em là người tìm ra cách giúp chúng ta đó em hiểu chưa?

– Hiểu, thật cảm ơn bạn.

– Không có chi!

Thủy Tiên bắt tay Hải Thi thật chặt. Thì ra cô bạn này bấy lâu cũng quan tâm đến chuyện của mình. Cô ấy đang ngầm giúp Thủy Tiên mà cô nào hay biết.

Lúc Thủy Tiên gặp nạn là Hải Thi ra tay. Một cô gái hiền lành trầm tư không ngờ quá giỏi giang. Thủy Tiên vô cùng thần phục ...

Ông Tính ngồi buồn rầu rĩ, bà Thủy im lặng theo dõi cử chỉ của chồng.

Ông nhặt tờ báo lên xem lại một dòng chữ chạy tít dài ... mọi người chờ xem chuyện bắt ma ở khách sạn bí ẩn rất gay cấn hồi hộp. Chuyện ma ở đây hư, thực ra sao? Chờ hồi cuối. H.T. Phóng sự của một phóng viên viết nhiều lần. Mỗi lần báo kể một chuyện ma ở khách sạn. Phóng sự sắp kết thúc. Vậy là phóng viên đó có mặt ở đây? Hẳn ta biết mọi chuyện ông rất bức mình. Hết đối phó với ma bây giờ đối phó với người. Ý đồ người viết này hại ông hay giúp ông? Chỉ biết mấy tháng nay khách sạn có ma nên người không dám tới. Ông cảm thấy buồn bã vô cùng. Chỉ có hai anh em từ ngày mẹ ông mất, mỗi người một ngã. Vì cái khách sạn chết tiệt này mà mẹ ông mới ngã bệnh. Vì nó mà con ông sợ chết khiếp, vợ ông buồn rầu và bản thân ông có vui về gì đâu. Kinh doanh ngày càng ế ẩm. Dư luận xôn xao không tốt về gia đình. Tuổi già mà ông cảm thấy không yên chút nào.

Bà Thủy phá tan bầu không khí u ám:

– Ông à! Tôi nghe Tiểu Hà bị chú Cón đánh phải đưa vào nhà thương ...

Thấy ông yên lặng bà tiếp:

– Chú ấy xơ xác lắm ông ơi! Gia đình không còn một đồng dính túi.

Ông Tính quắc mắt nhìn bà, nhưng rồi ông dịu lại ngay:

– Sao bà biết?

– Tôi. tôi. bà Thủy ấp úng không dám nói.

– Chuyện gì? Lâu nay bà vẫn liên hệ với họ ư?

– Không có!

Giọng bà Thủy trở nên buồn áo não:

– Ông biết không? Chú ấy tệ lắm đánh Tiểu Hà đến nổi ngất xỉu. Nhưng cô ta lì lắm không chịu gọi ai cả. Thăng Phong nó đi học về thấy mẹ nó nằm chết nó khóc. Mọi người đưa vào bệnh viện cấp cứu. Không ai chăm sóc. A Phong bị chú Tư đuổi ra khỏi nhà vì cái nhà ổ chuột ấy cũng bán rồi.

Ông Tính tức tối:

– Rồi cái thằng quỷ sống đó đâu rồi? Hết làm khổ cha mẹ, anh em rồi tới vợ con. Ai cho bà biết chuyện này.

– Thăng Tiểu Phong. Nó cũng bị đòn như tử. Chú ấy mất hết tính người rồi.

– A Phong đâu? Nó đâu? Ông hỏi gấp gấp.

Bà Thủy như chờ cơ hội gọi lớn:

– Phong à ra đây, bác bảo con?

Có tiếng dạ thật nhỏ. Cậu bé gầy gò mười sáu mười bảy tuổi mà như đứa bé mười ba. Phong lớn không nổi vì cha mẹ mình. Ông Tính nhìn cháu mà rơi nước mắt.

– Cháu lại đây. Học hành thế nào rồi con? Ngồi xuống kể bác rồi kể cho bác nghe nào. Từ lúc nội con mất đến nay, cha mẹ con làm gì?

A Phong xoa xoa hai bàn tay vào nhau:

– Nội mất, em con chết, mẹ buồn đi tìm vui trong men rượu. Cha con mê một ả buôn lậu á p phiện. Lúc có tiền ả rũ ba con hồn vồn mua bán. Lúc ba con nghiện bả đá dít ... Thế rồi biệt thự nội cho ra đi trước khi con thấy mặt, gia tài ngoại để lại ẹ con, hai người phá nát trong một năm. Con phải về sống với mẹ trong

căn nhà nhỏ. Và mới hôm kia ... Ông ấy ghiền thuốc ... đã đánh mẹ con ngất xỉu, nhà bán, con nói ông ấy đuổi con đi. buồn quá hôm qua con định lủi ra xe cho chết quách cho rồi.

– Í sao con lại nghĩ vậy? Ông Tính hoảng hốt.

– May mà lúc con đi thất thêu con gặp bác Hai. Nếu không chắc con theo nội rồi.

A Phong mím chặt đôi môi để không bật khóc.

– Con cứ đến đây bác đâu có đối xử tệ với cha mẹ con đâu!

– Nhưng cha con đối với bác quá ư là tệ. Bác không biết sao? Bác không ghét giận con sao?

– Không tạo là giận thẳng cha vô liêm sỉ của con thôi, chứ con có tội tình gì.

Thật tội nghiệp, cha làm con khổ bà thấy chưa?

– Dạ! Bác ơi bác tốt quá. A Phong chớp nhanh đôi mắt, cậu bé như cảm thấy có lỗi cứ cúi đầu thật thấp.

– Ủ! Còn mẹ con ai lo? Đang như thế nào?

Cậu bé lắc đầu:

– Con không biết. Mấy bữa nay ai lo ẹ, vì con không có tiền. Vả lại ở nhà con có mấy người đến siết nợ, họ hăm he nếu không trả sẽ bắt con để trừ nợ đó bác.

– Bắt con trừ nợ? Nợ gì? Ông Tính ngạc nhiên. Họ là ai con biết không?

Phong lắc đầu:

– Con không biết! Nhưng họ rất hung dữ. Chắc ba con không thoát khỏi tay của họ đâu. Vì ông ấy nợ họ. Nợ nần nhiều lắm!

Bà Thủy gạn hỏi thêm:

– Bây giờ ba con ở đâu? Con có biết không?

– Dạ! Ông ấy đồng ý cho họ bắt con để trừ nợ và cả ngôi nhà còn lại ... con nghe thấy nên vội bỏ đi ... Ba con chắc qua nhà cô Ba.

Ông Tính giận run:

– Hừ! Nó lại định vạ lây đến cô Ba. Cái thằng ác ôn vì nó mà táng gia bại sản. Nó hại người đến bao giờ nữa. Thôi con cứ ở đây rồi bác lo cho ... Con dẫn bác xem mấy thằng định bắt cóc con để ...

– Dạ! Cậu bé đáp lí nhí.

– Nhưng bác thật sự không ghét con chứ?

– Tại sao con hỏi như vậy? Chẳng lẽ bác xấu lắm hả?

A Phong vội ôm chồm lấy bà Thủy:

– Con sợ bác biết sự thật bác sẽ không còn thương yêu con nữa. Nhưng để trong lòng thì con sợ sau này biết bác càng ghét.

bà Thủy cảm thấy cay cay mắt. Thật ra bà rất yêu thương A Phong lúc nhỏ.

Bà vỗ đầu nó nhẹ nhẹ an ủi:

– Nào! Chuyện gì con cứ nói với bác không trách con đâu?

– Bác ơi! Bà nội chết là do ba con đầu độc đó. Bà ăn cái bánh mà mẹ con mang qua hôm ấy. Ba giành lại khách sạn của bác đó ...

ông Tính đứng sững một giây, tay ông nắm chặt mép bàn, ông run run ... Rồi từ từ ngã quỵ xuống nằm sấp trên ban bất tỉnh. Bà Thủy, A Phong hét hồn vội đỡ ông dậy. Hai mắt ông nhắm ghiền. A Phong đứng cúi đầu im lặng:

...Phải chi mình đừng nói ...

Thủy Tiên vội theo Khải Trọng. Anh dắt cô đi lên từng bậc thang. Thủy Tiên năn nỉ:

– Hay là mình trở xuống đi anh. Em rờn rợn thế nào ấy.

Trọng vẫn kéo Thủy Tiên đi nhanh, anh cười chọc cô:

– Em sao nhát quá hà. Có gì anh chịu trách nhiệm hết.

– Em xiu anh chịu trách nhiệm được à?

Vào tới dãy hành lang hun hút vắng tanh, Thủy Tiên càng sợ, cô run bần bật.

Tiếng bước chân của hai người mà Thủy Tiên ngỡ là ai bước sau lưng, cô không dám đi trước. Trọng đứng lại định nhường cho cô bước lên. Cô lại níu chặt tay anh đứng lại. Trọng hỏi:

– Em đi trước đi.

Thủy Tiên càng bám chặt tay anh không rời:

– Anh đi trước đi.

Trọng cười:

– Thiệt tình, vậy em đi sau há.

Thủy Tiên lại vượt lên:

– Em không dám.

Trọng tức mình, đứng lại:

– Trời! Đi trước cũng sợ đi sau cũng sợ. Vậy làm sao?

– Em sợ lắm. Anh ơi trở xuống đi.

Trọng nắm bàn tay lạnh ngắt của vợ, anh biết Thủy Tiên sợ, nhưng anh đã quyết:

– Anh quyết rồi đêm nay anh phải bắt tại trận. Xem ma có dám nhát anh không?

Thủy Tiên đi nhanh theo ngang anh:

– Ma không nhát người lì lợm ...bóng vía nặng như đá ... của anh đâu, mà sên nhát em anh biết chưa. Chỉ một mình em thấy thôi.

Thủy Tiên cố nói để Trọng đổi ý, nhưng anh chẳng thèm nghe và đi nhanh hơn.

– Đi mau lên, nếu không anh bỏ lại ma bắt ráng chịu.

Thủy Tiên nghe Khải Trọng nói thế, hồn vía cô đã mất tiêu, hoảng quá cô chạy riết theo anh.

Khách sạn vắng hoe im ắng đến rợn người. Thủy Tiên nghe có tiếng mở cửa ở một căn phòng rất khế. Cô nhảy lùi lại la lớn:

– Anh Trọng coi kìa!

Cánh cửa mở nhìn kỹ còn lúc lắc. Trọng lấy làm lạ anh nhìn vào căn phòng vắng hoe. Thủy Tiên sợ hãi kéo anh lại:

– Anh đừng đi ... Em sợ lắm ...

Khải Trọng nhìn sắc mặt biến đổi của Thủy Tiên anh vội an ủi:

– Em đừng sợ. Theo anh nhanh lên. Bỗng cánh cửa khép kín lại. Tất cả lại yên lặng như cũ. Hình như có tiếng kêu nho nhỏ, tiếng rên ừ ừ trong phòng.

Thủy Tiên đứng muống không nổi. Cô run bần bật năn nỉ van xin Trọng:

– Anh ơi! Trở xuống đi còn kịp mà.

Trọng nói lớn:

– Em có muốn xuống anh đưa xuống và anh sẽ ở lại đây một mình.

Thủy Tiên sa sầm nét mặt:

– Một mình nguy hiểm lắm!

– Nếu sợ một mình anh gặp nguy hiểm, em hãy ở lại với anh. Dừng cảm lên em.

Thủy Tiên không nói gì. Cô siết chặt tay anh.

Trọng mở cửa căn phòng. Cả hai cùng vào. Khung cảnh trong phòng trọ rất hữu tình. Những tấm rèm màu xanh nhẹ mát, may rất khéo hơi phất phơ trong gió. Thủy Tiên bảo anh đóng cửa. Trọng cười:

– Anh muốn thấy ma đừng đưa ở cửa sổ mà.

Khải Trọng vừa nói, vừa khép sơ cửa sổ lại, rồi cả hai ngồi ở salon nói chuyện. Trọng cười:

– Không ngờ vợ anh chúa sợ ma.

– Anh mới biết hả? Em đã nói với anh từ lâu rồi ai mà giấu. Anh kỳ ghê.

Khải Trọng nhìn vợ âu yếm tìm cách trêu cô:

– Em thua xa Hải Thi. Cô ấy giỏi lắm đó.

Thủy Tiên phụng phịu:

– - Ghét ghê! Lại khen người khác trước mặt em à? Sao anh không rủ cô ấy đi theo, ở đó khen hoài.

– Em không ghen à! Cứ xúi bậy hoài.

Thủy Tiên đập vào tay anh một cái thật đau:

– Nói nhảm nè.

Chợt cô nắm tay anh lên xem đồng hồ:

– Anh ơi chín giờ rồi. Mình đi nghỉ đi.

– Ủ! Chờ chút nữa đi cưng.

– Chờ ai?

– Chờ ...! Trọng định nói ma nhưng sợ Thủy Tiên đòi trở về nên nói lảng đi:

– Chờ mấy người bạn, họ hẹn lên đây chơi.

Thủy Tiên vẫn chưa buồn ngủ. Cô ngồi gác tréo chân lên nhìn lơ đãng cuối phòng. Cánh cửa phòng tắm từ từ mở ra, y như có người đẩy cánh cửa. Thủy Tiên hốt hoảng để chân xuống. Cánh cửa lại từ từ khép lại. Cô hốt hoảng không dám nhút nhích khều Khải Trọng chỉ cho anh thấy. Khải Trọng bật dậy đến bên phòng tắm nhìn vào chẳng có ai. Anh đi lòng vòng lăm bẫm:

– Quái lạ! Cái gì thế ta?

Thủy Tiên chờ anh ngồi xuống cô nói:

– Em cũng ráng liều với anh một đêm.

Trọng Trêu:

– Liều với con ma chứ!

– Ôi anh đừng có nhắc linh lắm đó. Nhắc là có hoài hà.

Trọng khóa cửa phòng thật chặt. Hai người vẫn ngồi đó. Đèn vẫn sáng. Cánh cửa phòng lại bật mở như có người từ bên ngoài kéo ra. Trọng quá ngạc nhiên anh hỏi:

– Ai đó?

– Coi chừng là bạn anh đó?

Trọng ngẫm nghĩ cửa tại sao đã đóng mà lại tự mở được. Lạ quá! Trọng bước đến bên cạnh cửa. Anh sờ thử cánh cửa chẳng thấy gì. Một chốc sau cánh cửa phòng lại bật mở trước đôi mắt sững sờ của Thủy Tiên. Cô thấy anh rất gan dạ. Cô bước theo anh. Trọng hỏi lớn:

– Ai đó?

Không có tiếng trả lời. Anh lại bước vào phòng tắm xem lại một lần nữa.

Anh rà soát cánh cửa từ trên xuống, trong ra ngoài ...

– A! đây rồi.

Khải Trọng reo lên làm Thủy Tiên giật mình:

– Gì thế anh?

– Em thấy cái gì đây không?

Thủy Tiên lấy làm lạ vô cùng:

– Mạch điện hiện ra rồi đó. Chao ôi! Ngộ quá ...

trọng đẩy nhẹ miếng ván trên cánh cửa, một ổ điện đúng hơn là hệ thống mở cửa tự động. Khải Trọng nạy nhẹ miếng ván ra.

– Đây em xem, đó em cái đó là gì?

– Bộ vì mạch hẹn giờ chứ gì. Nhưng hệ thống này có tác dụng gì hở anh?

– Em đọc xem. Thôi để anh giải thích ... Trọng nhìn chữ chỉ chút anh đoán:

– Có lẽ hệ thống tự động đóng mở cửa tự động này đã có hẹn giờ.

Thủy Tiên cướp lời:

– Vì vậy mà cứ vài tiếng đồng hồ cửa sẽ tự mở một lần. Hoàng Hạnh đã thấy hiện tượng này và cô ấy ngỡ là ma.

Trọng lắp đặt lại bấm giờ. Anh đóng chặt cửa, đúng mười phút sau cửa lại mở. Thủy Tiên reo lên:

– Anh nghĩ là có người giấu, phải có người điều khiển chứ?

– Em nghĩ đúng đó. Chúng ta cứ chờ xem chuyện gì xảy ra. Thế nào cũng có nhiều hình ảnh nữa em sẽ thấy. Em thức cùng anh nha.

Thủy Tiên gật đầu, lần này cô vui vẻ nhưng nét mặt con lo âu:

– Phải chi anh để em rủ vài người bạn theo ta đỡ sợ.

Khải Trọng liếc cô:

– Còn sợ hả cưng. Ma với cỏ gì. Em thức suốt đêm nỗi hờn? Anh muốn rủ họ nhưng sợ làm phiền ...

Cánh cửa lại mở. Trọng nháy mắt nhìn Thủy Tiên:

– Em chuẩn bị tinh thần đi có chuyện lạ sắp xảy ra rồi đó. Một phút sau cánh cửa tự động đóng lại. Đã biết trước mà Thủy Tiên vẫn giật thót người. Khải Trọng nhìn đồng hồ mười hai giờ đúng. Đèn bỗng tắt phụt. Thủy Tiên la oái lên, cơ sở rum bắn sở soạn tìm anh trong bóng tối. Trọng ôm lấy cô khẽ bảo Thủy Tiên giữ im lặng. Chuyện bất ngờ xảy ra thật quá sức tưởng tượng của anh.

Trước mắt anh trên trần nhà hiện lên một bà lão như thật. Bà cô ấy bị treo lơ lửng thật dễ sợ. Đầu bà rủ xuống, hai ống quần phát phơ. Đôi chân lủng lẳng.

Tóc tai bà dài trắng như bông rủ xuống. Một thoáng hết hồn. Trọng khều nhẹ Thủy Tiên đang co rúm như con mèo trong lòng anh.

– Dậy đi, em nhìn kìa.

Có tiếng Thủy Tiên hỏi trong bóng tối:

– Đâu anh?

– Trên trần nhà ấy?

Thủy Tiên mở mắt từ từ nhìn quanh cô thét lên:

– Ôi trời ơi ... Bà nội em ... Ai ai thất cổ bà ấy ...

Trọng vội bịt miệng Thủy Tiên không cho cô ấy thét nữa. Anh để ý này giờ nên giải thích:

– Em nhìn kỹ lại xem. Bà em đâu có nhất mà em sợ. Nào xem nhanh lên kẻo nó biến mất bây giờ. Ngồi dậy nào.

Thủy Tiên bớt sợ, cô lấy lại bình tĩnh:

– Ôi! Lạ quá, đó là cái bóng, hình ảnh ở trên tường hả anh?

– Ủ! Đúng rồi, em có thấy tia sáng rọi ra xung quanh không?

– Thấy ... Thấy rồi!

Thủy Tiên đi theo anh. Trọng cẩn thận quan sát từ một lỗ nhỏ trên tường, một tia sáng chiếu thẳng ra rọi lên tường tạo ra hình ảnh trên. Anh vội dắt Thủy Tiên ra khỏi phòng. Cô hỏi nhỏ:

– Đi đâu hở anh?

– Mình đi qua các phòng khách xem sao?

Các phòng kế bên cửa đóng im ỉm. Cách năm phòng có một phòng tắt điện, anh thắc mắc:

– Ở đó có khách ngủ trọ à?

– Không có. Anh quên là lúc này khách sạn vắng khách sao?

– Ủ há. Vậy là anh hiểu rồi. Không phải chỉ có phòng này xảy ra hiện tượng trên mà các phòng xen kẽ cũng có hiện tượng đó, xem thấy hình ảnh đó cùng lúc trước hoặc sau. Thôi ta trở vào đi. Hai ba phút trôi qua, Trọng nhớ chỗ phát ra ánh sáng. Chờ đèn sáng anh vội nhìn lên. Đó là lỗ thông hơi gắn từ phòng này sang phòng khác. Trọng đoán là một máy chiếu phim gắn trên ấy, sẽ dĩ các nhân viên khách sạn và khách nhìn thấy là vì chính lúc đó máy chiếu phim hoạt động, nhưng hình ảnh bà cụ An xuất hiện đủ tư thế. Nhưng do quá sợ hãi nên chẳng một ai nhìn kỹ. Họ không biết đó chỉ là hình ảnh được chiếu trên tường.

Khải Trọng bước đến bên Thủy Tiên hôn nhẹ lên tóc cô:

– Em thấy thế nào đi với anh có lý thú không? Nào hết sợ chưa cô bé.

Thủy Tiên đang miên man suy nghĩ nghe anh nói cô mỉm cười, gánh nặng lo âu dường như trút bỏ hết, cô ôm lấy anh, hôn lên má một cái thật kêu:

– Anh quả là vị cứu tinh của em, gia đình em đây Trọng ạ!

– Bây giờ ngủ được chưa hay muốn đi khám phá bí ẩn ở khách sạn này!

Thủy Tiên chợt ngáp dài. Cô nói:

– Em có buồn ngủ một chút, nhưng em lại muốn xem tiếp ...

– Vậy thì cứ ngồi đây mà chờ ...

Anh dìu cô lên giường. Mới nói dăm câu, Thủy Tiên đã chìm đắm trong giấc đẹp an lành. Anh kéo chăn đắp lên cô rồi đến bên chiếc bàn người cười vui với điều mà mình vừa khám phá ra ... Anh miên man suy nghĩ rồi chìm vào giấc mộng tự lúc nào anh cũng chẳng biết ...

Đang ngồi chơi trên chiếc bàn con. Trọng mở cuốn sổ con ra hí hoáy ghi ghi chép chép. Anh chỉ nhìn thấy chữ li ti nhảy múa trước mặt. Mình viết cái gì lạ nhỉ. Một bà cụ bước đến đứng bên cạnh nhẹ nhàng dùng một chiếc cọ phết màu đen gạch ngang xóa tất cả những dòng chữ anh viết. Anh ngẩng lên sững sộ:

– Tại sao bà xóa sổ nợ của tôi?

– Xóa hết đi con. Chẳng ai nợ ai cả?

Bà lão nói nhẹ nhàng y như lúc dùng cọ quẹt lên giấy làm anh tức thêm:

– Bà ở đâu ra mà đến đây phá phách.

Bà lão rút mái tóc bạc phơ có những cọng trắng dài lơ thơ hai bên thái dương.

– Cậu không biết tôi ư? Nhưng tôi biết cậu, cậu có thể bảo vệ cháu tôi. Tôi giao Thủy Tiên cho cậu đó, đừng có ỨC HIẾP nó tôi không tha cho cậu đâu.

Khải Trọng hết hồn:

– Vậy bà là bà nội của Thủy Tiên?

Bà cụ lại cười nhân hậu:

– Tôi sẽ giao khách sạn này lại cho cháu tôi và cậu, nhớ giữ gìn nó nghe chưa? Tôi sẽ giúp.

Khải Trọng ngơ ngác hỏi:

– Bà thương Thủy Tiên không?

– Thương lắm! Nó là cháu yêu quý của tôi.

– Sao bà lại làm cho khách sạn thua lỗ.

– Không tôi ... không.

Bóng bà An mờ nhạt dần rồi biến mất. Khải Trọng quơ tay:

– Bà ... bà ơi ... Khoan ... Khoan để cháu hỏi.

Cái gạt tàn thuốc rơi xuống đất vỡ tan tành làm cho anh giật mình bật ngồi dậy ngơ ngác. Nghe tiếng động Thủy Tiên mở mắt ra cô ngạc nhiên nhìn đồng hồ vắng tứ tung.

– Anh làm gì thế?

Khải Trọng cười chữa thẹn:

– Một chút anh sẽ kể cho em nghe. Anh vừa mơ thấy bà em khi anh ngủ gục trên bàn.

– Vậy à?

Thủy Tiên mỉm cười thật tươi. Rửa lại mặt mày, cả hai nắm tay nhau đi xuống phòng. Từ xa ông Tính đã nhìn thấy. Chưa bao giờ họ vui như thế? Ông chau mày suy nghĩ. Bên ngoài ánh ban mai vừa ửng đỏ chân trời. Mặt biển có những gợn sóng xô trắng xóa trên màu xanh lam phẳng lặng yên lành.

Ông Tính lặng lẽ ngồi nghe vợ chồng Thủy Tiên kể lại chuyện đêm qua.

Ánh mắt ông vô cùng rạng rỡ. Ông hỏi Thủy Tiên:

– Con có sợ không?

Thủy Tiên cười đôi mắt to lay láy nhìn ông nũng nịu:

– Sợ chết khiếp cha à? Nếu không có cái ông chai lì này chắc gì chúng ta tìm ra được bí mật.

Ông Tính nhăn mặt nhìn Trọng:

– Con phải gọi chồng con là ...cừ khôi ... chứ gọi như vậy con không sợ nó buồn à.

Cả hai cùng cười. Khải Trọng lại lên tiếng:

– Cha à? Còn chuyện này con hơi là lạ tại sao những hình ảnh được chiếu khắp nơi trong khách sạn luôn là hình ảnh của bà nội mà không là ai khác.

Không lẽ bà nội lại có ý định này trước khi chết. Theo cha bà là người như thế nào?

Ông Tính vội nói:

– Bà nội rất thương Thủy Tiên. Bà ấy đã quyết cho khách sạn này từ lâu, lúc ấy bà ấy còn tỉnh. Đây là tờ di chúc ...

Ông Tính đứng lên định lấy tờ di chúc cho Trọng xem, nhưng anh ngăn lại:

– Khỏi đi cha, con mơ thấy bà nội rất hiền. Vậy những hình ảnh mà mọi người thấy này ở đâu ra.

Thủy Tiên bỗng reo lên:

– A con biết rồi, lúc bà còn sống, chú Út thường mượn máy quay phim về quay hình ảnh bà nội ... Rồi cô xịu mặt xuống:

– Nhưng nó không như bây giờ, bà hung dữ mặt mày gớm ghiếc.

Ông Tính bỗng trở nên giận dữ hầm hầm đứng lên:

– Các con ở nhà để cha đi hỏi tội thằng Cón. Chính nó chủ mưu tạo ra những hình ảnh này để làm cho khách sạn sợ mà bỏ đi ... Bị ế ẩm vì nó tranh giành không lại với cha, nó ghét bà, ghét con nên làm như thế.

Khải Trọng vội đứng lên năn nỉ ông:

– Cha bớt giận. Chuyện chú ấy làm chúng ta đã tìm ra bí mật. Cha đừng làm lớn chuyện, con đã có cách này hay lắm ...lấy độc trị độc ... cha hiểu ý con chứ.

Bây giờ cha, con gọi thêm Hoàng Anh, Hải Thi và một số nhân viên khác vào đây rồi chúng ta đi xem ... Những hình ảnh bí ẩn mà trước giờ cha chưa thấy.

Thủy Tiên em gọi cả mẹ nữa.

– Dạ!

Ông Tính vui vẻ lại ngay. Khải Trọng cho người tìm những thợ điện giỏi và kỹ sư đến. Hoàng Anh bươn bả đến, anh đã đẩy lão Tư đi trước. Lão quay lại nói điều gì, chỉ thấy Hoàng Anh nắm tay lão đưa đi. đến nơi ông Tính lão Tư mặt mày méo xệch, ông lão cúi đầu chờ Hoàng Anh kể tội:

– Đây tôi giao lão cho cậu Trọng và ông chủ xử lý.

– Chuyện gì vậy lão Tư?

Lão Tư im lặng bỗng lão mọp xuống chạy đến bên ông Tính van xin:

– Dạ con cần cố gắng vánh xin ông chủ tha cho ... Tại con nghe lời cậu Cón nên ...

ông Tính gần giọng:

– Ông đã làm gì nói mau?

– Dạ dạ

Hoàng Anh chen vào:

– Ông chủ biết không, con đã theo dõi lão ta nhiều tháng nay. Lão quan hệ với chú Cón, chú ấy xúi giục lão mua chuộc hai tên Ba răng vàng và Năm mồm bắt cóc Hải Thi và Thủy Tiên để trừ nợ cho chú ấy. Tên Ba răng vàng rất mê gái định bắt Thủy Tiên về làm vợ, may mà Hải Thi cứu được nếu không thì ...

– Trời ơi! Cái thằng chú vô lương tâm.

Ông Tính kêu lên.

– Còn nữa, lão ta cứ ló ló thụt thụt trong khách sạn, cứ đêm đến là chạy lẫn chỗ này, lẫn chỗ khác như ma. Con thấy lão ta bầm bầm cái gì đó. Con bắt tại trận. Đây là toàn bộ đồ bầm của lão. Khải Trọng cầm xem:

– Đúng là bộ điều khiển từ xa rồi.

– Ai xúi lại làm chuyện này?

– Dạ chú Cón ... Sau này là tụi Ba răng vàng.

– Hai tên đó đâu rồi? Khải Trọng hỏi:

Hoàng Anh cười:

– Hôm qua, Hải Thi tìm gặp anh chàng nhân viên cứu hộ trên biển biết được chỗ ở của Ba răng vàng, cô ấy đã cho hắn một vố.

LyLy kéo Hải Thi chạy đến cười nói rộn ràng:

– Chao ôi! Công nhận chị tài thiệt đó Hải Thi.

Hải Thi cười, chiếc đồng tiền lún sâu làm Hoàng Anh ngơ ngác:

– Cô ấy làm gì mà ai cũng khen vậy.

Ly Ly giành nói:

– Hải Thi hẹn gặp Ba răng vàng trong khi hắn đã có ba bà vợ. Có Hoàng Anh, anh Bạch hỗ trợ. Cô ấy dụ hắn đến bờ biển. Ba bà vợ hay được cuộc hẹn xách dao, kéo đến bay ấy hắn. Hải Thi cùng họ nhận nước tên háo sắc. Trời ơi!

Nhìn hắn sắc súa ai cũng hả hê.

– Còn tên Năm móm?

– Tên này với chú Cón bị công an mời rồi. Vì tội bán và mua thuốc phiện.

– Hải Thi trả lời thay cho Ly Ly. Vậy là từ đây mọi người yên ổn rồi. Sau đây mình chào Thủy Tiên và bác Tính, bấy lâu giúp mình hoàn thành công việc.

Chắc ngày mai mình phải trở về trường thôi.

– Ủa! Hải Thi cháu nói gì bác không hiểu.

Khải Trọng lắc đầu ra hiệu Hải Thi đừng nói.

– Rồi cha sẽ hiểu mà. Thôi chúng ta cùng đi xem những hình ảnh lí thú nào!

Mời lão Tư đi trước điều khiển đi.

Lão Tư đành đi trước. Lão bấm nút bộ điều khiển từ xa.

Mấy kỹ sư và thợ điện lần dò đường dây bí mật, hệ thống chiếu phim được bố trí khắp khách sạn. Lão Tư bấm nút.

Ly Ly đang đi trước, cô vội lùi lại dậm chân Hoàng Anh một cái đau điếng.

Anh vỗ vào vai cô:

– Làm cái gì vậy mụ phù thủy?

– Xí! Anh không sợ à?

– Còn lâu mới sợ. Cô nhìn kia.

Bà cụ An rất nghiêm chính trước mắt mọi người, mặt bà trắng trẻo no tròn, gương mặt phúc hậu. Lão Tư bấm khác rồi liên tục:

– Gương mặt bà lão nhăn nheo tóc dài bỏ xỏa, chiếc răng dài ra hai tay đầy móng vuốt chụp tới.

– Á! Á ... Ly Ly chụp lấy Hoàng Anh ôm cứng ngắt.

Chờ cho hết sợ, Hoàng Anh đứng như trời trồng, anh khều nhẹ Ly Ly:

– Tỉnh dậy Ly Ly hết phím rồi. Mở mắt ra nhìn thấy mình ôm gọn Hoàng Anh cô bẽn lẽn:

– Xin lỗi anh!

Mọi người đi khá xa bàn tán xôn xao về những hình ảnh được chiếu trên tường. Ông Tính lúc đầu ngạc nhiên sau thì ông tức giận thật sự. Cả cái khách sạn này nó cài đặt hệ thống chiếu phim tự lúc nào mà mình chẳng hề hay biết.

Thật ra thằng này đã có ý đồ chiếm khách sạn từ lúc bà An mới xây. Thật là thâm hiểm. Ông Tính thấy mẹ mình bị đem lên làm hình ảnh ma quái ông xót xa. Ông muốn trị tội chú Cón, nhưng pháp luật sẽ trừng trị nó và quãng đời còn lại của nó cũng chẳng ra gì? Ông quay sang Hải Thi:

– Cháu học ở trường Đại học báo chí phải không?

– Dạ! Hải Thi mỉm cười.

– Cháu có quen nhà báo HỢP TÁC trong bài báo này không?

Hải Thi mỉm môi hỏi nhẹ:

– Bác muốn tìm để làm gì?

– Bác muốn nhờ hẩn viết về ...khách sạn bí ẩn ... và cho biết những hình ảnh ma quái kia không phải là con người thật của cụ An. Để cụ ấy an lòng, bác đã tìm ra sự thật.

Hải Thi tủm tỉm cười. Nụ cười đầy ẩn ý cổ thỏ thẻ:

– Dạ! Con sẽ cố gắng. Con chúc bác làm ăn phát đạt. Nơi xa con luôn hướng về đây giúp bác và Thủy Tiên.

– Hải Thi không từ biệt rồi ư? Hoàng Anh lên tiếng.

Hải Thi mỉm cười, nụ cười duyên dáng. Cô nắm chặt tay anh rồi buông ra bước đến hơn nhẹ lên má Thủy Tiên, hỏi Khải Trọng:

– Anh có ghen không?

Khải Trọng cười hì hì, anh đùa:

– Hoàng Anh có ao ước là Thủy Tiên không?

Mọi người cùng cười khi thấy Hoàng Anh nhắm mắt lại như thưởng thức nụ hôn của Hải Thi hôn nhẹ lên má Thủy Tiên. Ly Ly bước tới vỗ vào má anh một cái ...bộp ... làm anh giật mình.

– Xí! Người đẹp đi mất tiêu rồi, tỉnh cơn mơ lại giùm lại đi ông tướng à! Vừa nói vô vừa chạy đuổi theo Hải Thi đưa cô xuống đồi. Từ trên lầu ọi người nhìn theo cho đến khi hai bóng nhỏ khuất dần.

Ông Tính cầm trong tay tờ báo mới ra khoe với bà Thủy:

– Bà ơi! Bài phóng sự kết thúc hay quá. Tác giả vạch mặt bọn xấu và bệnh vực cho bà cụ người bị gọi là ma quái, thế là bí ẩn của khách sạn được giải tỏa, nhưng tác giả còn mời mọi người đến chiêm ngưỡng khách sạn nữa đó bà.

– Phóng viên, phóng sự gì đó nói sao hở ông?

– ...Hẩn ... nói ...khách sạn bí ẩn ... luôn là bí ẩn ai muốn xem những điều kỳ thú thì ... tìm đến ... Ô hay khách sạn Thủy Tiên nơi đó biết bao điều mới lạ

Ông Tính ngạc nhiên buông tờ báo xuống:

– Mới có một tuần mà báo đã quảng cáo rồi, chắc cậu rể quý của chúng ta làm điều này quá!

Bà Thủy cười cười:

– Đâu ông hỏi vợ chồng Thủy Tiên xem sao?

Ông Tính chạy vội đến khách sạn Thủy Tiên. Ôi không tin vào mắt mình nữa. Từng tốp người kéo đến khách sạn xem hình ảnh ...mạ Ở phòng thu tiền, bán vé Nam, Hoàng, Thu Linh làm không ngơi tay:

– Cho tôi một vé.

– Cho tôi năm vé.

– Khoan cái này của anh. Đây cái này của chi. Họ đang chen chúc nhau tranh giành mua vé. Ông hỏi thử một người đứng ngoài:

– Cái gì mà họ chen nhau dữ vậy?

Anh chàng mặc chiếc quần jean xanh, áo thun đỏ nét mặt kiêu kỳ:

– Ôi! Ông lão ông không biết à? đây là ...khách sạn bí ẩn trong đó nghe nói biết bao hình ảnh ma quái kỳ thú ai muốn chiêm ngưỡng thì vào đó sẽ thấy tận mắt những con ma, con quỷ từ thời thượng cổ đến bây giờ, nó hiện hình ở khắp nơi ... Ông có sợ ma không? Nếu sợ thì đừng vào ... Mau mau vào xem ... Vào xem ...

– Anh thấy chưa?

– Chưa!

Ông Tính mỉm cười cổ lên qua cửa. Lan cho ông vào liền bị chàng thanh niên lúc nãy túm áo kéo lại làm ông suýt té. Làm hét:

– Anh làm cái gì thế?

– Ông ta chưa mua vé.

Lan cười, ông Tính cũng cười:

– Dạ thưa anh hai đây là ông chủ của khách sạn đó. Anh chưa biết à?

Chàng thanh niên vội buông áo ông ra như người bốc phải lửa vội xin lỗi:

– Dạ con không biết xin ông chủ tha thứ.

Ông cười rồi nắm tay anh chàng lúc nãy theo ra khỏi đám đông:

– Tôi xin phép đưa anh đi tham quan nhé ...

Anh chàng vui vẻ huýt sáo vang. Đoàn người đi trên hành lang của khách sạn chợt thấy bà già đứng cuối hành lang, bà cụ chống gậy đi qua đi lại. Bỗng bà cụ quay phắt lại, đối mặt với mọi người dứ dứ chiếc gậy lên hung dữ đe dọa, nhả hàm răng lởm chởm như chắn ngang đường. Mọi người nhắm mắt lại, ôm mặt rồi hét lên vì sợ hãi. Họ xô nhau chạy té bò càng. Nhìn lại kỹ hình ảnh biến mất.

Mọi người lại bước lên cầu thang tầng hai. Bà cụ lại hiện ra, tay cầm chiếc giỏ xách, lưng còng xuống đi lảo đảo đối diện với mọi người. Có tiếng thét, có người tuôn chạy. Một số đứng im nhìn bà lão xem bà ấy làm gì. Bà già từ từ giơ hai tay lên, da bà lão nhăn nheo những đường gân nổi lên dọc ngang trên tay trên mặt. Bà cụ sấn tới mười cái móng vuốt phủ chụp trước mặt mọi người. Ai cũng thất kinh lè lưỡi. Ông Tính lại đưa họ bước lên trên vào một căn phòng lớn phòng khách của khách sạn. Căn phòng rất rộng, họ cũng ngồi xuống nghe lời người giới thiệu. Họ chuẩn bị xem một tiết mục mới. Ai cũng thấp thỏm chờ đợi.

Từ trên trần nhà một bà lão bị treo cổ lủng lẳng trên sợi dây. Tà áo trắng phất phơ, ống tay áo rũ xuống, hai ống quần đen phất phới. Đầu cúi gập xuống, tóc tai rũ rượi, chiếc lưỡi xám thè ra. Lại có người thét lên, ôm nhau xô chạy. Tiếng lao phát thanh của khách sạn hướng dẫn mọi người lên lầu thượng.

Gió mát, cây cảnh thiên nhiên hữu tình. Nhưng chú nai bùm sùm đưa chiếc gạc như ngơ ngác nhìn những vị khách lạ. Hoa thiên lý thơm ngát, nguyệt quế nở rộ trắng xóa. Mọi người chọn một vị trí mát mẻ. Dưới tán lá cau, dừa kiểng đan xen vào nhau, họ nói chuyện huyên thuyên. Tiếng loa vang lên, mọi người hướng mắt về phía lan can đường lên xuống và bao bọc của tầng thượng.

Phía sau là một bức tường:

– Ồ! Nguy hiểm quá. Mau gọi bà ấy xuống.

Một người kêu lên tỏ vẻ sợ sệt. Có tiếng nói nhỏ:

– Bà ấy là ma mà.

– Trời! Ma hay người? Có anh chàng thích chị định đến kéo bà lão xuống.

Bỗng họ thấy bà lão gác chân lên lan can ngồi vắt vẻo bên dưới là cả khoảng không gian thăm thẳm. Họ nhắm tịt mắt lại. Bà lão thích chị cười vang. Tiếng cười the the ... Gai ốc nổi lên từng cục. Chuối cười vừa dứt lại có chuối cười khác lại vang lên. Bà lão ngã người ra ... Thoáng cái đã biến mất vào bức tường.

Có người sợ bà té thét lên ôm mặt. Lúc mở ra tất cả đều biến mất.

... Trong phòng điều hành bí mật, Khải Trọng và Hoàng Anh đang điều khiển liên tục làm ọi người hứng thú. Anh chuyển nút bấm và gắn đĩa mới vào. Hình ảnh những con khủng long sầm sầm bước đến như muốn quật chết họ. rồi núi non hùng vĩ, biển bao la cá mập đang ngáp hàm răng lởm chởm chờ đợi. Một con đại bàng từ trên cao lao xuống bổ xuống đầu mọi người. Họ chạy tán loạn, thét lên rồi lại vui vẻ kéo nhau đi khắp khách sạn. Nơi nào trong khách sạn ...bí ẩn họ cũng tìm được cảm giác mạnh, cảm giác mới lạ.

Hàng đoàn người lại lũ lượt kéo đến xem. Ông Tính trực tiếp điều khiển bộ bấm từ xa. Ông nghe đầu dây thỉnh thoảng lại có tiếng hét lên, tiếng rú, tiếng chân người chạy và tiếng vui đùa.

Ông mỉm cười một mình, gật gù hài lòng:

– Thăng Trọng này giỏi thật.

Thì ra nó không ình trả thù chú Cón là gì Khải Trọng đã có sáng kiến mới lạ, cậu ta đã biến sự thất bại thành việc kinh doanh mới lạ, doanh thu rất cao.

Ông trao chiếc máy bấm từ xa cho Khải Trọng, gật đầu khen:

– Con giỏi lắm Trọng ạ, con đã biết tương kế tựu kế mà quảng cáo những điều ly kỳ trong khách sạn. Biến cái khó thành cái tốt đẹp, con đúng là chàng trai dũng cảm.

Chờ cho cha khen xong, Trọng mới lên tiếng:

– Thật ra việc này, ý tưởng này không chỉ mình con mà trước đó là Chú Cón ... Chú ấy cũng rất thông minh.

Ông Tính lắc đầu:

– Nhưng nó thông minh theo kiểu hại người. Cha không muốn con nhắc đến nó nữa.

– Và ... Một người nữa rất thông minh mà cha không ngờ tới ...

Ông Tính ngạc nhiên ngỡ mình nghe lầm:

– Con nói sao? Là ai vậy?

– Là Hải Thi.

– Hải Thi cô ấy làm gì?

– Cô ấy có tài tiên đoán từ lúc cô ấy đến đây bị ma nhát trên núi. Cô luôn theo dõi hành động của lão Tư và thu thập tất cả những chứng cứ chính cô ấy cứu Thủy Tiên hai lần ...

Ông Tính lẩm nhẩm:

– Chớ không phải đến đây để phụ việc cho Thủy Tiên sao?

– Dạ! Lúc đầu thì phụ việc nhưng sau đó trở thành trinh sát và là phóng viên của tờ báo ...

Ông Tính giật mình:

– Thì ra H.T là Hải Thi chữ viết tắt. Vậy mà cha cứ mẫn và gọi là ...hắn, cha ngỡ tác giả là người xấu.

– Hải Thi còn giúp con tìm lại bản thiết kế toàn bộ khách sạn. Và những dấu chấm đó chính là do chú Cón bày trí lên khách sạn giả ma để nhát mọi người.

– Ồi! Cha hiểu rồi. Còn việc Thủy Tiên bị bắt cóc con có biết ai chủ mưu không?

– Vẫn là chú Cón, cha ạ!

– Sau khi hại nội chết. Mấy ngày cha lo làm đám tang, chú ấy đã cho người cài đặt hệ thống chiếu phim đó vào khách sạn. Con chú ấy chết là do lỗi của họ.

Vì tức tối khách sạn cho làm chủ, lúc đầu Tiểu Hà cũng nghe theo chú Cón muốn chiếm đoạt khách sạn. Hai người âm mưu hại người không ngờ để thằng bé vào hồ nước chết trôi. Tiểu Hà rất ân hận vì đã hạ độc mẹ chồng, con chết nên cô ấy không còn mặt mũi nào đến đây nhờ vả cha khi bị chú Cón hành hạ.

– A thì ra là vậy, nhưng sao con nắm rõ quá ... Cha thì chẳng hay biết gì cả.

Bởi sách có câu:

...Trẻ khôn qua già lú lại ... ngấm nghĩ đúng ghê. Con nhỉ?

– Dạ! Thủy Tiên nghe A Phong kể lại.

– Àc lai ác báo mà! Ông Tính lắm bầm.

– Nhưng chú Cón đâu từ bỏ ý định khách sạn bởi vì lý do khác.

Ông Tính giật mình:

– Lý do gì hở con?

Khải Trọng vẫn cà kê:

– Chú Cón bán cái biệt thự rẻ tiền vì nghiện thuốc. Bà nội hóa điên vì nghe biệt thự bị bán. Bởi vì trong biệt thự ấy, bà đã giấu một số vàng lớn để dành cho chú Cón. Chú Cón hay được điều này nghĩ khách sạn mà dành cho Thủy Tiên chắc cũng y như thế nên ...

Ông Tính ôm đầu:

– Trời ơi! Mẹ bị điên, em tranh giành ... tất cả chỉ vì tiền, vàng. Bây giờ con mới hiểu mẹ, mẹ ơi.

Ông Tính buồn bã ôm lấy đầu. Nước mắt chảy tràn trên gương mặt già nua vì lo lắng bấy nay. Ông chợt ngừng lên nói với Khải Trọng:

– Con nên tìm người đến giúp Tiểu Hà. Cha sẽ giúp thằng A Cón cai nghiện tốt sau khi ra tù nó phải là người tốt. Vì A Phong rất cần cha và mẹ.

Thủy Tiên đến bên ông lúc nào. Cô nhìn cha thâm cảm ơn lòng nhân hậu của cha. Với cô ông Tính luôn là người cha tuyệt vời.

Cô chìa cho cha bức thư:

– Đây là của Hải Thi, cô ấy đã tốt nghiệp trường Đại học báo chí nhờ loạt bài phóng sự

– Cha hiểu rồi. Thôi vợ chồng con lo chuyện ở khách sạn. Từ đây nó là của hai con đó. Cha rất vui vì bên con đã có một người rất yêu thương. Ông Tính lấy từ trong ngăn tủ ra tờ giấy ghi tên người thừa kế khách sạn Thủy Tiên là ...

Thủy Tiên không đọc. Cô nhìn cha bằng ánh mắt triu mến. Khải Trọng thấy lòng mình rộn rã, bao ý tưởng mới về việc xây dựng hình ảnh kỳ lạ cho khu du lịch rộng lớn. Trong óc anh hiện lên hình ảnh ...chú bện chân to bằng cái cột nhà, tay to bằng bắp chân, thân hình cái đầu lại bé xíu ... Thằng bé có hai cái tai to như hai cái quạt nó ngoắc cái miệng rộng toang hoác, hàm răng trắng tươi nhìn anh. Nó leo lên chân, tay rồi ngực anh đè nặng trĩu. Anh giãy lên cố đập mạnh, la lên cầu cứu. Thằng bé biến mất. Anh rơi nằm dưới Khải Trọng lại cười một mình. Anh rủ Thủy Tiên đi ngắm biển. Ngoài kia trời đang lộng gió.

Nắng chiều sắp tắt. Anh chợt nghe đâu đó có tiếng khóc. Sóng biển ập về vỗ vào thềm đá lao xao ... Lao xao.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-an-trong-khach-san-thuy-tien>